

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · quart període · sèrie P · número 87

Ple del Parlament

Sessió 41, tercera i darrera reunió, dijous 24 de novembre de 2022

Vicepresidència primera en funcions de presidenta,
H. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la publicitat institucional 302-00207/13	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les prioritats del conseller de Salut 302-00208/13	14
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de l'economia de l'hidrogen verd 302-00209/13	25
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el planejament urbanístic al Camp de Tarragona 302-00211/13	36
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a combatre la violència masclista 302-00212/13	47
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió del Departament d'Interior 302-00213/13	57
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la publicitat institucional (continuació) 302-00207/13	69
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les prioritats del conseller de Salut (continuació) 302-00208/13	69
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de l'economia de l'hidrogen verd (continuació) 302-00209/13	70
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el planejament urbanístic al Camp de Tarragona (continuació) 302-00211/13	70
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a combatre la violència masclista (continuació) 302-00212/13	71

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Departament d'Interior (continuació)	
302-00213/13	71
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures previstes per a reduir o suprimir l'impost sobre la renda de les persones físiques i l'impost sobre successions i donacions	
302-00210/13	72
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ús social del català	
302-00214/13	83
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sobirania energètica i les seves conseqüències socioeconòmiques	
302-00215/13	93
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures previstes per a reduir o suprimir l'impost sobre la renda de les persones físiques i l'impost sobre successions i donacions (continuació)	
302-00210/13	104
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ús social del català (continuació)	
302-00214/13	104
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sobirania energètica i les seves conseqüències socioeconòmiques (continuació)	
302-00215/13	105

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 41.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i tres minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, el conseller d'Interior, el conseller de Territori, el conseller de Salut i el conseller de Drets Socials.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bon dia diputats, diputades. Reprenem la sessió amb el quinzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la publicitat institucional; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la publicitat institucional

302-00207/13

Per exposar-la, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats... Bueno, en el último Pleno les interpele a ustedes, a todos –a todos ustedes–, sobre la creciente amenaza de un uso cada vez más descaradamente político y partidista de la publicidad institucional. Les advertí concretamente del peligro que supone la combinación explosiva, ofensiva y letal entre esta politización y la precariedad también creciente de los medios de comunicación, incluso de los más aparentemente sólidos. Les llamé a reflexionar sobre el peligro del hoy por ti y mañana por mí, y les puse incluso algunos ejemplos concretos, sangrantes y curiosos, de quién cobra cuanto, o ha cobrado cuanto hasta ahora, de quién y por qué.

Les advertí del peligro de intentar alterar los ecosistemas comunicativos desde el poder, quitando y poniendo Grupo Godó, grupo Ferran Rodés, grupo Pepe Antich o grupo marca *no t'hi fixi's*, que es algo que va más allá de la lógica, o no tan lógica, tendencia compulsiva de algunos partidos políticos a arramblar con todo el poder mediático posible. Estamos acostumbrados a tener en mente solo los medios de comunicación públicos cuando hablamos de estas cosas. Alguno hay que hasta se piensa que bastaría con cerrar TV3 para restaurar mágicamente la libertad de prensa, de pensamiento y de opinión en Cataluña. ¡Qué error! ¡Qué inmenso error!

Ciertamente, ha sido muy decepcionante ver que en este Parlament se nos prometía una refundación de la televisión pública catalana para acabar pasteleándola. Igual que se ha pasteado Televisión Española. Pero los medios de comunicación públicos, por pasteados que estén, no dejan de estar sometidos a un mínimo escrutinio y control parlamentario. Incluso si ese control parlamentario se reduce a veces al derecho a pataleta. Pongamos que alguien se hartara de oír, noche sí y noche también, en la tele de todos los catalanes, «bona nit i puta Espanya», y que a alguien se le ocurriera gritar un día desde aquí, pues, «bon dia i puta TV3». A cositas así se reduce muchas veces el control de los medios públicos de comunicación: al derecho al berrinche y a la revancha.

Pero si nos ponemos serios, la mayor amenaza hoy para la independencia del llamado cuarto poder no reside en el control de los medios públicos –al fin y al cabo, previsible y notorio–, sino en el de los medios privados por la vía de una publicidad institucional que a menudo marca la diferencia entre que un proyecto mediático

pueda sobrevivir o tenga que cerrar. Por eso es más importante que nunca quitarnos la venda de los ojos y reforzar los mecanismos de control parlamentario, todo lo imperfectos que se quiera, pero tenaces y persistentes –por nuestra parte, por lo menos–, para reducir los márgenes de desinformación y arbitrariedad de nuestra sociedad.

Les comentaba, en mi interpelación sobre este tema, que ahora que ha habido cambios llamativos en el puente de mando del Govern, quién sabe si el inicio de una nueva era donde los antiguos señores *seran els masovers* y los antiguos *masovers* los señores, bueno, pues es la hora de hacer la prueba del algodón. A ver si salimos de ese secretismo tipo *La vida de los otros*, con que hasta ahora se ha gestionado la publicidad institucional de la Generalitat y podemos derribar el muro y hasta algún telón de acero.

La moción que llevamos a este Pleno y a la que tengo la satisfacción de decir que hemos podido incorporar algunas enmiendas que ya comentaré más detenidamente en mi siguiente intervención, insiste básicamente, hasta diría machaconamente, en los conceptos de transparencia y de rendición de cuentas. Costó dios y ayuda conseguir que las memorias de la publicidad institucional de la Generalitat se cuelguen en internet, así sea muy a toro pasado y de una manera tan intrincada, que a más de tres y cuatro periodistas yo en persona he tenido que enseñarles cómo encontrarlas.

Vamos a dar el siguiente pequeño paso para la Generalitat, pero un gran paso para Cataluña, de que haya rendición de cuentas no solo *online*, sino presencial, en sede parlamentaria, con posibilidad de objetivar los criterios con que esa publicidad se otorga. Y si no se pueden objetivar del todo, por lo menos someterlos a debate y a votación. Y, a ser posible, que eso se haga de manera regular. Y si pudiese ser, antes, no después de dar esa publicidad. Que teóricamente no es una subvención caprichosa, pero qué quieren que les diga, hasta ahora, en la práctica mucho se ha parecido a eso.

Bueno, pues, quién sabe, a lo mejor hasta vuelven a crecer la hierba y el periodismo en Cataluña.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Molt bon dia vicepresidenta. Consellera, diputades, diputats, permetin-me començar la meva intervenció amb una pregunta molt bàsica. És necessària la publicitat institucional? La nostra resposta és clara i contundent: sí. Davant de discursos simplistes que sentim a vegades aquí, sobre despeses innecessàries, creiem que aquest recurs o aquest instrument és necessari i convenient. Per esmentar-ne alguna, sense ànim de ser exhaustiu, les campanyes o accions que hem vist sobre la pandèmia, campanyes de prevenció d'incendis forestals, campanyes de conscienciació contra la violència masclista, posen de manifest aquesta importància en la mesura que en molts casos estem parlant, fins i tot, de salvar vides.

Ara bé, creiem que tota la publicitat institucional que es porta a terme per part del Govern respon a aquests legítims objectius? I, en aquest cas, la resposta és tan clara i contundent...: no. Tenim dubtes. Tenim molts dubtes. I no perquè algunes de les accions considerem que clarament s'escapen d'aquests objectius i recauen en àmbits netament partidistes, sinó per la dificultat de poder-ne fer una fiscalització efectiva des de l'oposició. Per aquest motiu, agraïm a Ciutadans la presentació d'aquesta moció, oportuna, i amb la que compartim objectius i molt bona part del contingut específic. Quan diem que no considerem que els objectius de les campanyes siguin sempre imparcials o no siguin objecte d'instrumentalització partidista, ho diem amb referència a alguns exemples que els comentaré.

Hem vist, darrerament, una campanya sobre la posada en funcionament de la Policia del Mar de la Generalitat. Cal posar-ho en un diari matinal de Lleida? Mar a Lleida, que nosaltres sapiguem no n'hi ha. No sé si és l'àmbit principal d'interès d'una campanya d'aquest tipus. O el que sembla un publireportatge a doble pàgina, en un mitjà de màxima difusió, sobre com de bé ho fan al Departament d'Interior –segons el propi conseller, és clar– en un moment en què les crítiques li plouen, crisi rere crisi que genera. Si el conseller necessita reforç positiu no creiem que s'hagi de concretar en publicitat institucional. Hauria estat molt més oportú dedicar-ho, aquest cap de setmana passat, a una doble pàgina, entenem, per a l'eliminació de la violència contra les dones i no a l'autopublicitat.

Dic «sembla», perquè els instruments de fiscalització són insuficients. Per això creiem, com dèiem, la moció de Ciutadans oportuna i necessària. Garantir la transparència, retre comptes, establir criteris objectius, considerem que és imprescindible pel que fa a la publicitat institucional. I en la mateixa mesura, en les subvencions a mitjans, que tot i no ser el mateix, han de circumscriure's a idèntics criteris d'objectivitat i transparència. No fer-ho, no excel·lir en la gestió d'aquests recursos, és donar ales als discursos populistes que carreguen contra tot. I no és possible la transparència, quan el Govern, entenem, ha dissenyat un sistema en el que hi ha fins a 121 partides pressupostàries, si tenim en compte tots els òrgans gestors de les mateixes, que gestionen recursos de publicitat institucional.

A vegades, les coses són el que semblen: una estratègia per distreure la fiscalització. La capacitat de fiscalització de l'oposició d'aquests recursos no és ni transparent ni es poden adduir criteris d'eficiència en la gestió, perquè gestionar 121 partides diferents no es pot interpretar com una qüestió d'eficiència en cap cas. Per això proposem agrupar aquestes partides, clarificar, simplificar la gestió, i facilitar d'aquesta manera la fiscalització, que és la nostra tasca des de l'oposició, dels criteris objectius, transparents i imparcials que han de tenir les campanyes de caràcter institucional que, com deia, considerem necessàries.

Per últim, com deia, nosaltres sempre defensem el diàleg, negociació i acord, de la mateixa manera que celebrem la presentació de la moció i agraïm l'acceptació de les nostres esmenes. Celebrem, també, que en un tema com aquest, potencialment delicat, es produeixin acords entre Ciutadans i Esquerra Republicana. Ens sembla molt rellevant i positiu. Es constata el fet que, per molt que alguns s'esquincin les vestidures, el clima polític avui, el 2022, és molt millor que fa uns anys. I, per tant, celebrem que aquests blocs es trenquin i que els acords en aquest hemicicle siguin possibles.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Bon dia. Gràcies vicepresidenta. Consellera, diputades, diputats, en primer lloc voldria començar destacant les qüestions que compartim d'aquesta moció, que són els principis de transparència i de rendiment de comptes respecte als recursos públics. Des del Grup d'Esquerra Republicana no hi podríem estar més a favor. Però hem d'assenyalar que en aquesta moció es barregen de manera errònia –no voldria dir que malintencionada– dues qüestions que poc tenen a veure.

D'una banda, la publicitat institucional; de l'altra, les subvencions als mitjans de comunicació. Precisament amb la voluntat de poder votar a favor aquesta moció, o poder votar a favor d'aquests principis de transparència i de rendiment de comptes, hem presentat dues esmenes, que una d'elles ha estat acceptada i l'altra ha estat transaccionada. I agraïm, en aquest cas, la bona predisposició de la diputada Grau per poder arribar a un acord. Per tant, votarem de manera diferenciada aquests dos

primers punts, i la resta, que hi votarem en contra..., per això, perquè barreja aquestes dues qüestions que poc tenen a veure.

D'una banda, publicitat institucional; de l'altra, les subvencions als mitjans. De què parlem quan parlem de publicitat institucional? El diputat Riba en parlava, i perquè ens pugui entendre tothom, parlem de les campanyes que realitza la Generalitat. I un exemple d'aquestes campanyes és la informació que tots estem rebent aquests dies al voltant de la vacunació de la grip, per exemple. És una campanya on se'ns diu en quines dates ens podem vacunar, on hem de demanar cita, en quins horaris, etcètera. Quins criteris se segueixen a l'hora d'escollir on s'insereix la publicitat institucional? Doncs, lògicament, si estem parlant d'una campanya dirigida a un públic major de seixanta-cinc anys, anirem als mitjans convencionals, segurament, aquells mitjans on es concentra la major part del públic de més de seixanta-cinc anys.

En canvi, si estem parlant d'una vacunació del papilloma, dirigit al públic infantil i juvenil, on anirà aquesta publicitat institucional? Doncs probablement anirà a les xarxes socials, anirà a espais com Tic-Toc o com Instagram, on es concentra la major part d'aquest públic. Per tant, els criteris que s'utilitzen a l'hora d'escollir on s'insereix aquesta publicitat institucional es regeixen per aquests principis d'eficàcia i d'eficiència de les campanyes institucionals. El més interessat a poder arribar al màxim de públic possible és, precisament, el Govern de la Generalitat amb aquestes campanyes.

De què parlem, en canvi, quan estem parlant de subvencions a mitjans de comunicació? Estem parlant d'una cosa totalment diferent. Estem parlant d'aquelles subvencions que serveixen per donar suport al sector, que hi ha unes bases reguladores que estan publicades i que moltes vegades no es regeixen només per qüestions d'audiència o de nombre de públic, sinó que tenen a veure també amb qüestions d'equilibri territorial, per exemple. Hi ha una publicació petita, en un municipi determinat, que té una llarga trajectòria i, evidentment, no rebrà aquesta subvenció pel fet d'arribar a una audiència molt gran, sinó que la tindrà per una qüestió d'equilibri territorial, de cohesió social, etcètera.

Aquests són els criteris pels quals s'adjudica la publicitat. Aquests són els criteris pels quals s'adjudiquen aquestes subvencions a mitjans. Com els deia, està publicat, aquestes bases reguladores són públiques i aquest és el control previ, en aquest cas. Però també existeix un control posterior. I l'altre dia, doncs, en la seva interpellació, la consellera Vilagrà va ser molt clara: el Govern disposa, en aquest cas, de la CAPI, de la Comissió Assessora sobre la Publicitat Institucional, que és l'òrgan encarregat de garantir que aquesta publicitat de les administracions públiques serveixi l'objectivitat i els interessos generals i que s'adeqüi als principis en què s'inspira la legislació aplicable a Catalunya en aquesta matèria.

Voldria destacar que aquesta comissió està formada per una quinzena de membres, la majoria dels quals són independents i representen, entre d'altres, doncs, les universitats, les entitats municipals, el sector de la publicitat o l'Institut Català de les Dones. Nosaltres anem més enllà amb aquesta esmena que hem pogut transaccionar, perquè aquest control que ja s'exerceix, amb aquesta memòria que es publica anualment, sigui encara més transparent. Per tant, en aquests criteris de transparència i de rendició de comptes dels recursos públics, a Esquerra Republicana ens hi trobaran sempre.

Però també voldria deixar clar que aquesta moció barreja publicitat institucional, com deia el diputat Riba, també molt necessària per difondre determinades campanyes –ara que estem al voltant del 25 de novembre, doncs, campanyes en contra la violència masclista–, i després les subvencions a mitjans, que serveixen per garantir aquest ecosistema de mitjans al nostre país, que són també garantia de democràcia.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tots. Bon dia, consellera. Bé, pel que fa als primers punts, doncs ja ho saben, ho hem dit moltes vegades des de Junts per Catalunya. La transparència, per nosaltres, és la base de qualsevol gestió pública perquè els ciutadans confiïn. I, per tant, nosaltres també hi votarem a favor.

Però sí que voldria dir-li que el Govern català, amb el conseller Giró i el nostre director Jofre Llombart –a menys fins a dia d'avui ho podem garantir–, ha complert amb la transparència, ha informat de les campanyes des de la Comissió Assessora sobre Publicitat Institucional, ha publicat les memòries en temps i forma, ha publicat la informació relativa als criteris de repartiment de recursos amb xifres molt clares sobre el que rep cada mitjà i cada grup de comunicació. I per no tornar-hi una altra vegada, potser també estaria bé, si volen, mirar el Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya, on podrien fer un control també de tot aquest compliment.

Ara bé, retre comptes davant de la corporació..., és, una mica, el que ha dit la companya d'Esquerra Republicana, que una vegada més ho barregen, perquè nosaltres ja tenim un organisme on es ret comptes, que és la Comissió d'Afers Institucionals, que és d'on penja, doncs, aquest àmbit.

Sotmetre a proposta les subvencions de publicitat institucional amb la resta de grups parlamentaris una altra vegada més. I jo avui potser sí que m'aturaria i ho diria fàcil –perquè l'hi deia la companya, però és que sempre ho barregen expressament i no ho acabo d'entendre–, i és: subvencions estructurals són un concepte, i les campanyes són un altre concepte. Llavors, una cosa és una línia d'ajuts i l'altra cosa és un proveïdor. I, per tant, potser que ho comencem a diferenciar, perquè acabem tenint debats on estem barrejant tot el dia, doncs, coses que no toquen.

Després m'ha parlat de campanyes antidemocràtiques aquí. I, clar, jo li voldria dir qui decideix quan una campanya és antidemocràtica. I, per tant, jo crec que vos-tès ja tenen la justícia, on podrien anar davant d'un jutge i que sigui ell qui es pronunciï si és o no antidemocràtica, crec que seria correcte.

La transacció a la que han arribat amb el Partit Socialistes, que fa referència a agrupar les partides de publicitat, difusió i campanyes institucionals en el Departament d'Economia, doncs, que realment és més control, més transparència. I, de fet, jo li voldria dir que ha sigut una lluita durant un any del conseller Giró perquè això fos així i no ens n'hem sortit, malauradament. I, per tant, doncs, ja que vostès ho porten aquí, nosaltres això ho tirarem endavant.

Després, bé, jo crec que cal que sàpiga que nosaltres tenim els mitjans; tenim els mitjans per fer aquest control, doncs, de tots aquests..., d'aquesta publicitat institucional, i vetllarem, ara que som a l'oposició, perquè això es compleixi. Nosaltres últimament sí que hem vist algunes dades preocupants. Perquè és veritat que aquest Govern que intenta caminar sol, sense els suports que creiem que serien més representatius..., doncs hi ha hagut algun canvi en aquesta publicitat institucional que ens preocupa una mica.

Un criteri com els diaris venuts i els diaris llegits, jo crec que és el criteri objectiu i marcat. De fet, tenim legislació que hauria de determinar on el Govern posa aquesta publicitat per arribar al més gran nombre de gent possible. Però, un mes després d'haver deixat el Govern, ens hem trobat amb dades preocupants, com la reducció severa de publicitat d'algun diari i, en canvi, el creixement d'algun altre, que, si seguim els criteris establerts en aquesta normativa, no el veiem gaire adequat. I, per tant, esperariem que si aquesta notícia és certa..., doncs, saber-ho i que s'afanyin, si no, a revertir-ho.

Per acabar, nosaltres hem fet aquests dies, també..., perquè, com sempre, vostès sempre parlen d'aquesta excel·lència que tenen vostès en els seus criteris. Hem mirat, doncs, les webs de transparència del Govern espanyol i hem vist com es mouen a les altres comunitats autònomes. I, és clar, bé, nosaltres el que hem vist és que Catalunya té la llei més antiga, pràcticament, de publicitat institucional, i que surt en els rànquings molt ben valorada, perquè, almenys fins ara, fins on nosaltres podem respondre, és inatacable, la publicitat institucional, pel que fa a procediments, a assignacions, als preus aconseguits i als resultats de les campanyes, que des de la conselleria del conseller Giró es monitoritzaven fins a l'últim impacte.

També li puc parlar de les memòries anuals, que no les publica el Departament d'Economia, les publica una comissió d'experts; que, també, jo crec que no trobarà en altres comunitats autònomes, o sigui, cap altre comitè d'experts com aquest, que estigui format per persones independents –des de l'Institut Català de les Dones fins a altres institucions universitàries–, que estiguin tan a sobre d'aquesta transparència en la publicitat institucional, fins on nosaltres podem respondre.

He intentat mirar què fan allà on governen i el que sí que he vist és que de tot lo que ja ha caigut, doncs, els hi queda, he vist, un petit punt allà, a l'Ajuntament de Madrid. I a l'Ajuntament de Madrid, que és encara el que els hi queda, he vist que han doblat amb publicitat institucional i que tenen molts problemes amb el control. Per tant, bé, com ja ens coneixem, vostès al mirall no s'hi posaran, però a nosaltres ens agradaria posar-los-hi.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta. Si la Generalidad de Cataluña por algo se caracteriza es por ser uno de los gobiernos más gastones de toda España. Y es que el Gobierno de Aragón malgasta miles de millones de euros todos los años en asuntos que no son ni sanidad, ni es educación, ni son infraestructuras, ni es ninguna materia verdaderamente importante para la vida de los catalanes.

Pero hoy nos vamos a centrar en el dineral que se gastan para comprar medios de comunicación. Además, partamos de la base de que la Generalidad, pues, ya cuenta con sus medios públicos –ya saben: TV3, Catalunya Ràdio, los demás–, que nos cuestan la friolera de 240 millones de euros –240 millones de euros. Y, por si fuera poco, la presidenta de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, la señora Rosa Romà, dice que con estos casi 300 millones que cuenta todos los años..., no es suficiente para ella y que necesita 100 millones más de euros.

Todos sabemos que el objetivo de TV3 no es ni informar ni hacer contenido de calidad, ni programas entretenidos, ni..., bueno, ni nada de esto. TV3 es un chirrignito político, cargado de odio y sectarismo, donde el Gobierno enchufa a activistas políticos para mentir, envenenar y hacer propaganda del separatismo, así como silenciar y perseguir a quien disienta.

La parrilla de TV3 está cargada de programas con contenido propagandístico, que compran a un precio astronómico para pagar favores a magnates afines a su ideología, como es el caso, por ejemplo, del señor Jaume Roures. Han convertido el pueblo de Cataluña en accionistas forzosos de unos medios que les silencian, les insultan, les mienten con un sinfín de noticias falsas y manipuladas. Pero, como los separatistas no tienen suficiente con sus medios de comunicación particulares, pues, se dedican también a subvencionar a medios de comunicación privados con el único objetivo de comprar voluntades y aumentar su poder propagandístico.

Y es que el Govern de la Generalitat se ha gastado este año casi 80 millones de euros con su publicidad institucional y subvenciones a medios de comunicación pri-

vados. Han regado con cantidades millonarias a medios como *El Punt*, *La Vanguardia* o el grupo empresarial Abacus, por cierto, cuyo líder está siendo investigado por ser uno de los cabecillas de las revueltas del Tsunami Democràtic; ya saben, esas de los adoquinazos y que terminaron con el asalto violento al aeropuerto de Barcelona.

Ustedes no hacen publicidad institucional, no hacen publicidad de una institución; ustedes lo que hacen es propaganda de un golpe de estado y usan el dinero de todos los catalanes para promover su ideología criminal y silenciar cualquier tipo de crítica. El dinero público pertenece a los catalanes. Es intolerable que, mientras hay miles de catalanes en listas de espera sin una vivienda digna y hogares donde ninguno de sus miembros tiene un puesto de trabajo, ustedes despilfarran y gastan su dinero en gasto político innecesario.

Y para eso está VOX en las instituciones, para obligar a los políticos a hacer aquello que hacen, pues, las familias normales en tiempos de crisis, que es apretarse el cinturón, ahorrar dinero en aquello que no es tan importante y destinarlo a aquello que sí importa de verdad.

Y les voy a dar, bueno, un pequeño rayo de esperanza, para que se den cuenta de que esto no es imposible. En la Junta de Castilla y León, gracias a nuestro vicepresidente, Juan García-Gallardo, se han presentado los presupuestos más eficientes de España. Y es que VOX le ha quitado 20 millones de euros de asignación pública a los sindicatos corruptos y patronales para destinar este dinero a atender las necesidades sociales. (*Alguns aplaudiments.*) VOX ha pasado las tijeras de podar y les ha cortado el grifo a los chiringuitos ideológicos. Y, gracias a VOX, las subvenciones se han reducido un treinta y siete por ciento, y la publicidad institucional, en otro cuarenta por ciento.

Nos gustaría poder cerrar la televisión autonómica de Castilla y León, que también es un gasto innecesario, pero, de momento, como estamos en un gobierno en coalición –no tenemos fuerza suficiente–, pues, no lo hemos podido hacer. Pero no se preocupen que llegará ese día.

Y se preguntarán: «¿Qué ha hecho VOX con todo ese dinero?» Pues, muy sencillo. VOX ha aumentado el impulso a la economía y servicios sociales en un cincuenta por ciento. Los seguros agrarios, otro veinte por ciento. VOX ha aumentado el apoyo a las empresas, a los autónomos, a las pymes, a las pequeñas empresas, un treinta y seis por ciento. La oferta turística, un ciento ochenta y cinco por ciento más. Y, sobre todo, gracias al recorte de gasto político innecesario de VOX, se destinará un trescientos por ciento más al plan de ayuda a las familias en Castilla y León.

Señores del Govern, con eso lo que les quiero decir es que recortar gasto político no significa empeorar la sanidad, la educación o dejar de construir carreteras. Se pueden hacer cosas mucho más interesantes con el dinero público. Y si ustedes no saben cómo hacerlo o no les da la gana, que me parece que es lo más probable, pues quítese de en medio y dejen paso a otro que sí tiene voluntad política.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, consellera... Bé, no deixa de ser curiós, diputada Grau, que a vostès, que són producte mediàtic, no?, que són aquí gràcies justament a com els mitjans privats i també alguns de públics els van inflar i inflar, sobretot després del 9-N català, ara, de cop i volta, els hi preocupi qui alimenta els mitjans i quins interessos i quins lobbys els poden esperonar.

Bé, nosaltres d'aquesta moció, evidentment, com sempre, el nostre compromís amb la transparència. I això..., també aprofito per dir-los que la seva moció..., només que vostès haguessin consultat els serveis del Parlament, els excel·lents serveis de

documentació del Parlament, doncs, haurien vist que algunes de les coses que vostès aquí ens posen ja estan aprovades per aquest Parlament. I es van aprovar justament en una moció que va presentar la CUP i a la que vostès van donar suport. I la veritat, expressat d'una manera una miqueta més clara, no?

Per exemple, hi havia un punt que crec que és clar, que és «vetllar per la màxima transparència en l'accessibilitat a les dades sobre ajudes directes, publicitat institucional i subscripcions que reben els mitjans de comunicació». I crec que aquesta distinció és molt important. Ja ho han dit altres grups polítics: s'ha de distingir; no és el mateix la publicitat institucional que les ajudes directes, que les subscripcions que reben els mitjans. I, per tant, penso que –a part de que nosaltres, evidentment, el punt 1 i el 2 els votarem a favor, en aquest sentit–..., crec que l'exigència ha d'anar en que aquesta transparència i aquesta manera de que ho puguem fiscalitzar els grups polítics i la ciutadania distingeix el tema de les subvencions del tema de la publicitat, cosa que vostès fan un aiguabarreig que acaba sent..., diguem-ne, que se'ls hi veu el llautó d'una manera molt clara. Lo del llautó, en aquest esperit d'anar tan en contra de TV3, no?, aquesta obsessió que tenen vostès en contra de TV3, que precisament és la pública.

I aquí jo crec que la defensa de la pública no la veig d'una manera clara per part de vostès. Vostès, que van néixer gràcies a la privada sobretot, que..., i m'agradaria..., unes dades, perquè penso que és interessant recordar-ho, no? Vostès, hi ha un estudi molt interessant de l'observatori crític dels mitjans que ja té uns quants anys, gairebé..., és del 2015, no?, en el que es veu clarament que després del 9N, vostès van protagonitzar un fenomen tan especial que fins i tot hi va haver una campanya pública que deia «Un día sin Rivera en TV3... en televisión».

Hi va haver una campanya popular en el Change.org, perquè, com després es va demostrar a aquest estudi que va fer la Mèdia.cat, doncs resulta que vostès, en un període d'estudi comprès entre el 28 de setembre i el 15 de novembre –és a dir, en quaranta-nou dies–, van sortir 176 vegades als mitjans, no per notícies protagonitzades pel seu grup polític, sinó senzillament en entrevistes directes; 176 aparicions en mitjans dels quals quinze a premsa, seixanta-dos en ràdio, noranta-nou en televisió, un mitjana de quatre aparicions al dia de membres de Ciutadans als mitjans de comunicació, en els quals destacava la cobertura de La Sexta, vint-i-quatre aparicions, vint-i-quatre aparicions en quaranta-nou dies –no protagonitzant notícies, sinó proactivament per donar-los espai–, divuit a 13TV.

I vostès van arribar a sortir cada dos dies, una vegada cada dos dies. Bé, no té «desperdici» aquest informe per demostrar... i, en canvi..., per demostrar el que nosaltres denunciem sempre, que és com els mitjans privats estan dominats per uns lobbys, per uns interessos econòmics i polítics, i dels quals vostès en van ser producte. Cal acabar amb això. Cal transparència en això. Ens agradaria que vostès també ajudessin a que hi hagués aquesta transparència. Ens agradaria saber qui va pagar tota aquesta campanya seva.

Nosaltres estarem d'acord –perdó, i acabo, presidenta– en el que suposa una millora per als drets laborals de les persones treballadores dels mitjans de comunicació. També hi havia aquí, en la proposta de resolució aprovada el 2016 a instàncies del nostre grup..., perdó el 2017, que concretava molt més aquesta necessitat de protegir els drets laborals de les persones que treballen als mitjans de comunicació. Per tant, aquest també el votarem a favor.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Volia començar la intervenció complementant la informació que els hi ha facilitat el diputat de VOX i informar-los que el Govern de Castella-Lleó, del PP i VOX, una de les coses que també ha fet és augmentar en un vint per cent la partida de càrrecs polítics, de càrrecs eventuais i càrrecs de confiança. Per tant, no només el que ha dit el senyor de VOX, sinó també comentar-los aquesta informació (*aplaudiments*), que sembla ser que no li ha donat temps de facilitar-la.

Ara sí, entrant en la matèria de la moció, crec que és evident que tenim un problema i seguim tenint un problema amb la transparència de les subvencions i de la publicitat institucional, però que també és important distingir les coses. No és el mateix la publicitat institucional que les subvencions als mitjans i també s'han de regir per criteris diferents.

Creiem que el tema de les subvencions és el que més s'ha de treballar i més s'ha de parlar, perquè evidentment és on opera, sobretot, més un criteri de discrecionalitat; que a hores d'ara el Govern encara no ha sigut capaç d'explicar per què determinats mitjans reben una subvenció i per què determinats altres mitjans no en reben. Hi ha a qui li preocuparà qui en rep més; a nosaltres a vegades ens preocupa qui en rep menys. Perquè, per exemple, tots aquells mitjans que són mitjans més crítics, com *Sentit crític*, justament, o com *La Directa*, o com d'altres mitjans que tenen una vocació de periodisme d'investigació crític i que sovint es troben en una situació econòmica precària que no els hi permet fer aquesta feina, doncs, no considerem que segurament tinguin tot el suport que haurien de tenir; tot i que també és veritat que això és una de les coses que fa que precisament puguin garantir aquesta independència. I això no parla massa a favor d'altres mitjans de comunicació.

Al final, els ingressos provinents de la publicitat institucional, com els de la publicitat privada, condicionen moltes vegades la línia editorial dels mitjans, quan la subvenció ve de l'Administració pública, però també quan ve d'empreses privades. I llavors sí que podem trobar alguns mitjans amb un fort finançament d'Agbar, per exemple, que curiosament condicionen moltíssim la seva línia de finançament. Per tant, hem d'entrar no només a parlar de com regular la publicitat institucional i com regular les subvencions i que hi hagi més transparència –nosaltres estarem a favor d'això–, sinó també a parlar de com la publicitat i la dependència dels ingressos de grans empreses condiciona la independència, la línia editorial i la línia informativa de determinats mitjans.

De fet, hem vist mitjans d'internet, mitjans digitals que surten com bolets, que no se sap massa mai qui hi ha darrere, però que les línies editorials són molt evidents i que, amb poques investigacions que fan les persones que es dediquen justament a traçar quina és la relació entre aquestes subvencions i les línies editorials, acaben demostrant, com els hi dic, que a darrere hi han determinades empreses. Ho vam veure també en la línia informativa de molts mitjans sobre l'ampliació de l'aeroport. Per tant, crec que és una de les coses que hauríem també de plantejar com un debat obert.

D'altres punts que contemplen la moció nosaltres no els acabem de veure clars. És a dir, no considerem que l'únic criteri hagi de ser el nombre de lectors o l'audiència que tenen els mitjans; pel que els hi deia: perquè també hi han mitjans que potser tenen un nombre més petit de lectors o de seguidors que mereixen igualment que se'ls tingui en compte a l'hora de tenir publicitat institucional, precisament perquè potser arriben a un *target* diferent de gent, i l'objectiu de la publicitat institucional és poder arribar a tothom.

I aquí entrem en el tema del contingut de les campanyes de publicitat institucional. Tampoc creiem que s'hagin de revisar, que a banda també és com una mica rar, perquè el que fa la moció és instar el Govern a revisar les campanyes de publicitat institucional. Jo entenc que ja ho fan; és a dir, entenc que, abans de que surti una campanya de publicitat institucional, el departament que l'està posant en marxa re-

visa aquest contingut. Una altra cosa és que no ens agradi el que surt. I no ens agrada, perquè al final la publicitat institucional és una eina de difusió de les polítiques que es fan, i les polítiques les fan governs que estan conformatats per partits.

Llavors, si jo estigués en un govern, segurament hi hauria una línia de publicitat institucional sobre com garantir el dret a l'avortament de les dones, sobre com garantir l'accés a mitjans anticonceptius, sobre com fer educació sexual als joves. Si hi hagués VOX en aquest govern, no faria això.

Per tant, sí, és evident que la publicitat institucional respon a allò que els partits que estan en aquell govern consideren que són prioritats polítiques i drets que s'han d'estendre. I això fa que als que no estiguem en aquell govern i no estiguem d'acord amb la línia potser no ens agradi tant. Però nosaltres considerem que s'han de poder fer. Una altra cosa és el risc d'instrumentalització electoral de la propaganda institucional, que és un altre tema i del qual se n'ha de parlar també.

Finalment, el tema d'agrupar les partides de publicitat, difusió i campanyes institucionals totes a la conselleria d'Economia, no ho acabem de veure clar. No hi votarem en contra, però no ho acabem de veure clar, perquè creiem que segurament és molt més eficient que cada departament pugui gestionar les seves campanyes institucionals i el seu pressupost, evidentment amb la supervisió d'Economia, però entenc que això ja és així.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidenta. Desde el escaño, para fijar nuestra posición y adelantar nuestro apoyo a la misma..., una moción que pretende poner en valor un principio elemental de transparencia, en este caso, aplicado a la publicidad institucional; una transparencia que, como bien dice la moción, debe predicarse tanto en los procesos de adjudicación de la publicidad institucional como en los costes que se derivan de esas adjudicaciones.

Compartimos, también, que se obligue a una rendición periódica de cuentas; en este caso, con carácter anual, con la enmienda aceptada. Una rendición de cuentas en la que se explique y se justifica a quién se adjudica la publicidad institucional y en base a qué criterios objetivos y económicos se adjudica. Compartimos también que se busque revisar, previamente a la adjudicación de esa publicidad institucional, los contenidos de la misma. Habría que buscar el método y el procedimiento.

Como bien decía la compañera diputada de los comunes, entendemos que eso ya se hace por parte del Gobierno; sí que es cierto que los partidos de la oposición tampoco lo vemos del todo claro. Pero sí que es cierto que habría que reforzar ese mecanismo que revise, con carácter previo, los contenidos de la publicidad institucional, para evitar, sencillamente, que detrás de una campaña institucional no haya enmascarada una campaña puramente propagandística de partido como en ocasiones ha ocurrido.

Sí que echamos en falta alguna mención o alguna medida encaminada a reducir o a limitar la partida presupuestaria en publicidad institucional, teniendo en cuenta que en el ejercicio pasado fue de 30 millones de euros. A algunos les parecerá poco; nosotros creemos que es bastante, teniendo en cuenta el contexto económico.

Y echamos en falta también alguna mención para que esa publicidad institucional se circunscriba, por ejemplo, a servicios esenciales y evitar caer en la tentación de que, detrás de esas campañas de publicidad institucional, haya campañas puramente propagandísticas de partido.

En cualquier caso, compartimos el contenido final de la moción y la apoyaremos. Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Doncs, per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Es obvio que durante muchísimos años el Govern, beneficiando a medios afines, ha venido utilizando la publicidad institucional como herramienta partidista para perpetuarse en el poder, desarrollar una estrategia de construcción nacional y erosionar la democracia española.

Es insultante que este Govern haya comprometido ya 105 millones de euros en los próximos tres años para propaganda institucional con la que está cayendo. Efectivamente, como bien decía la diputada, falta transparencia, rigor, austeridad y sobra amiguismo.

Votaré a favor de todos los puntos de la moción.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bé; gràcies, presidenta. Gràcies, diputats; gràcies a tots els grups que han anunciat el seu suport i als que han presentat esmenes. Valorem molt positivament, sobretot, l'esmena d'Esquerra Republicana, que assumeix un compromís concret per retre comptes la primera quinzena de febrer del 2023. O sigui, ens sembla molt positiu posar fil a l'agulla.

I de les esmenes del PSC, sobretot, també trobem especialment interessant la que reclama –bé, ja ho reclamàvem nosaltres, però ens sembla que ells ho han fet amb una millor dicció– que per optar a la publicitat institucional les empreses de comunicació hagin de tenir la cara i les mans netes i no tenir resolucions judicials en contra en matèria laboral, per exemple. No fer diaris sencers amb falsos autònoms.

També m'agradaria agrair-los que ningú hagi protestat perquè la moció sigui bilingüe, perquè nosaltres la vèrem redactar en castellà, però les esmenes que se'ns han presentat eren en català. Llavors, per no violentar ni tocar ni una coma, les vàrem incorporar en català. I, clar, ens ha quedat una moció bilingüe, cosa que ens fa especial il·lusió després de la trista votació d'ahir en aquest Parlament, amb un reguitzell d'esmenes a la totalitat a la nostra humil i raonable llei a favor del trilingüisme. Per tant, ens ha agradat que comprovem que el bilingüisme no mossega.

I, precisament, a la senyora Segovia li voldria dir que la moció insisteix, precisament, que hi hagi un respecte de les majories, però també de les minories, també de les lingüístiques. Trobem a faltar més publicitat institucional i subvencions als mitjans, diguem-ne, no només en llengua catalana.

Per contestar algunes coses que s'han dit aquí. Bé, sí que és veritat que objectivament la comunitat de Catalunya té més mecanismes de transparència que d'altres, però a vegades és una transparència fictícia. De fet, aquí es parla, s'insisteix virtuosament en la diferència entre subvencions i publicitat institucional. Precisament, això és el que no es creu ningú i el que potser amb un adequat control parlamentari ho podríem considerar difícilment.

Una mica de lenitat, eh?, va. (*Veus de fons.*) Ja, ja acabo de seguida. També s'ha parlat d'aquí on governem o deixem... Clar, jo li puc dir..., bé, els governs de coalició, per desgràcia, no són governs monocolors, no pots fer el que et dona la gana, però jo li puc dir que allà on ha governat Ciutadans s'ha treballat lo que s'ha pogut a favor de la transparència i, precisament, s'ha procurat que Ciutadans no tingués el control de la publicitat institucional ni al Govern de la Comunitat de Madrid ni al de l'Ajuntament de Madrid, y ahí lo dejo, de momento. I també els hi dic que quan Ciu-

adans desapareix d'aquests governs es nota una caiguda radical en la transparència i fins i tot en la bona fe de la publicitat institucional.

Quant a la inflor o desinflor, jo li puc oferir a la diputada Sabaté un històric de la meua declaració de la renda dels últims disset anys, i li asseguro que jo, des de que vaig començar a combatre l'independentisme,...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputada, se li ha acabat el temps fa estona, eh?

Anna Grau Arias

...m'he desinflat espectacularment als mitjans i al compte corrent. Per tant, no sé en quin món viu vostè, però li asseguro que... Bé, nosaltres, a Ciutadans, tindrem menys influència (*rialles*) o menys cromos per canviar, però tenim més credibilitat amb aquest tema, i el volem posar a disposició de...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputada, ara sí que li tallaré el micro, perquè s'ha posat ja al doble del temps. (*La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

Soc benivolent, com demanen, però hem d'intentar cenyir-nos en els temps, perquè tothom ho fa i, precisament, hi ha persones que tenen menys temps i intenten fer-ho en el temps que tenen.

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les prioritats del conseller de Salut

302-00208/13

Passem, doncs, al setzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les prioritats del conseller de Salut; presentat pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I, per exposar-la, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Moltes gràcies a tots i a totes. Agrair també la presència del conseller. Bé, jo crec que aquests dies estem parlant molt de la sanitat pública catalana, i jo crec que és un fet evident per a tots i totes que es troba en una situació crítica, en una situació límit, en una cruïlla, i, fins i tot, professionals situen que està pràcticament en fallida, no?

La moció –ja ho dic jo abans de que m'ho diguin vostès–, extensa, pretén ser un full de ruta: un full de ruta per a la conselleria; òbviament, el nostre full de ruta; també un full de ruta per a la negociació de pressupostos, que esperem que comenci de debò d'una vegada per totes, i, en definitiva, també un pla de propostes per rescatar la sanitat pública catalana.

Jo avui, bàsicament, em referiré a tres prioritats –i també n'hem parlat aquests dies–: en primer lloc, l'atenció primària; en segon lloc, les condicions laborals dels professionals, i, en tercer lloc, la salut mental al nostre país.

I vull començar avui per la situació de la salut mental, perquè crec que ens està passant una mica el mateix que amb els aplaudiments, no?, als professionals; que és veritat que durant la pandèmia tots vam constatar que hi havia una segona emergència, que era la situació de salut mental, però és cert que va passant el temps, i més enllà, no?, igual que ha passat amb els aplaudiments, al final, sembla que ens ha guem quedat només amb les paraules. I, de fet, també en parlava amb el conseller, que és probablement un dels grans incompliments de l'acord de pressupostos del 2022.

I aquests dies sortien dades que crec que són molt preocupants, i situaven que pràcticament el deu per cent dels adolescents catalans han tingut pensaments suïcides. Jo crec que és greu. I, a més, segurament és només la punta de l'iceberg, perquè vol dir que també el que hi ha darrere és, per exemple, trastorns de conducta alimentària, autolesions.

Per tant, si el deu per cent dels adolescents catalans expressen que han tingut pensaments suïcides, no estem realment en una situació d'emergència? I la pregunta és: què fem? Seguim fent el mateix? I al conseller, que sempre li agrada dir, no?, en les seves intervencions que li agrada innovar... Jo crec que nosaltres fem propostes innovadores i que crec que s'han d'entomar. I crec que hi han experiències d'atenció psicològica sense cita prèvia, gratuïta, que crec que s'han d'intentar implementar, perquè tenim els centres de salut mental d'infants i joves absolutament –absolutament– col·lapsats.

La segona qüestió que volíem situar és la dels professionals. Tots ho diem, hi ha una situació d'esgotament, de cansament, situació límit. Jo crec que, bàsicament, necessitem dues coses: necessitem més metges i metgesses, i més infermers i infermeres. I ja està. Si és que és molt senzill de dir, molt difícil de fer. Però hi ha una condició fonamental perquè això passi, no? Com deia Biden, si no trobem treballadors, els hem de pagar més. I aquesta és la realitat.

És a dir, si volem resoldre els problemes de la situació, per exemple, de col·lapse també de l'atenció primària, necessitem més professionals, i això vol dir, sobretot, metges i metgesses, infermers i infermeres, i això vol dir que els hem de pagar més. I crec que hem de deixar de situar les bases del nostre sistema nacional de salut en la precarietat dels nostres treballadors i treballadores. I això passa perquè tenen condicions diferents en funció de qui és el prestador de servei. I tenim treballadors i treballadores que treballen en el mateix centre, amb diferents condicions laborals, fent la mateixa feina. I això no pot ser.

I, evidentment, l'atenció primària. I ho deia el conseller: el cinquanta per cent dels ciutadans i ciutadanes, quan demanen hora al seu metge o metgessa de capçalera, triguen més de cinc dies. Hi ha casos que superen els deu dies, i casos que arriben fins als trenta dies. I deia el conseller: «Això no pot ser.» Deia: «No pot ser, i, per tant, ho he de canviar.» El problema, que el conseller també diu: «Bé, jo acabo d'arribar.» Sí, però és que Esquerra Republicana no acaba d'arribar, que és el que jo li deia l'altre dia. Dels darrers quatre consellers de Salut, tres –tres– han estat d'Esquerra Republicana.

I hem d'avançar perquè tinguem visita al nostre metge de capçalera o la metgessa de capçalera en quaranta-vuit hores. I això només es pot fer arribant al vint-i-cinc per cent en el pressupost d'atenció primària. Per cada euro invertit a l'atenció primària, són un estalvi de cinc euros al nivell de la situació hospitalària. I el problema és que creixen les mútues. Ahir sortien unes dades de Barcelona: que a Barcelona hi ha el quaranta per cent dels ciutadans i ciutadanes que tenen mútua. I això és pitjor que en el moment de les retallades de Boi Ruiz. I, clar, el conseller diu que li preocupa molt –i acabo ja, si m'ho permet–, però clar, a mi les paraules ja no em serveixen, em serveixen els fets.

I quan els treballadors de la Generalitat, aquests dies, reben un *mail* en què diuen «a prop teu, amb la millor assistència sanitària. Feu-vos d'una mútua». Aquesta és la gran proposta de la conselleria. Avui, els treballadors de l'ICS, aquests dies, estan rebent que es poden fer d'una mútua, i que tenen una oferta especial per fer-se d'una mútua. Al final sembla que la solució per part de la Generalitat per a la sanitat pública és «fes-te d'una mútua».

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Diputats... Diputat Cid, bé, el Grup de Ciutadans votarà a favor d'aquesta moció, de tots els punts d'aquesta moció, perquè estem d'acord, o bàsicament d'acord, amb tot el que diu i que demana. A destacar: el vint-i-cinc per cent de pressupost per a l'atenció primària, l'atenció longitudinal –que va ser objecte d'encesos debats aquí i que nosaltres compartim que és important i que pot marcar la diferència entre un trenta per cent de supervivència dels malalts–, l'eterna assignatura pendent de l'atenció bucodental, l'atenció psicològica –especialment per als adolescents– i lluitar contra el desert pediàtric en què s'estan convertint molts CAPs i hospitals de Catalunya. Ens sembla una moció que posa el dit a la nafra de les retallades, injustes i cruels retallades que ha patit i continua patint la sanitat pública. I ens sembla que tothom que tingui un mínim de decència humana i social ha d'estar d'acord amb tot això que avui es demana aquí.

Agradecemos especialmente la admisión de varias de nuestras enmiendas, sobre todo para desbloquear la ley de la ELA, dar visibilidad a estos enfermos y a sus problemas con los recibos de la luz y, sobre todo, la lucha por la legalización de los fármacos oncológicos, para que entren en la cartera de servicios y mientras no entren se paguen, como ya se ha conseguido aquí con notable esfuerzo. Todos ustedes me –nos– han visto rompernos la cara aquí y en el Congreso de los Diputados por estos temas, que son de una extrema sensibilidad.

Tan sensibles son que pasan estas cosas. Yo estaba, hace poco, en la gala de la Fundació Pasqual Maragall, donde se anunció la creación de los Premios Diana Garrigosa, para personas destacadas en la defensa de una vida sana y plena para las personas mayores. Todos sabemos la maravillosa tarea que esta fundación ha hecho para prevenir el Alzheimer, poniendo el énfasis en la fase preclínica y abriendo vías de esperanza que hace solo una década no se podían ni soñar.

Bueno, pues yo me tuve que salir a media gala porque recibí una llamada urgente y trágica de Madrid. Se estaba intentando suicidar –acababa de tomarse una cantidad apreciable de pastillas– la esposa de un enfermo de ELA que tiene denunciada a la sanidad madrileña por negarle los cuidados paliativos que requiere y abocarle a una especie de eutanasia acelerada. O eso dicen él, su esposa –la que estaba intentando quitarse la vida por pura desesperación– y su representante legal. Nadie en la sanidad de la Comunidad de Madrid se ha dignado a mover un dedo ante esta demanda, en la que ya se imaginarán que el tiempo corre en contra –muy en contra– del enfermo de ELA y de su familia.

Les cuento todo esto, que pasaba en los mismos días en que las calles de Madrid se llenaban de sanitarios en huelga –un escenario que también podríamos ver muy pronto aquí–, para pedirles, rogarles y si hace falta suplicarles que mociones como esta no queden en politiquero o directamente en nada, que nos tomemos en serio, muy en serio, las consecuencias de todas nuestras decisiones políticas en lo que a salud pública se refiere. Sería imperdonable salir a defender estas cosas solo cuando dan rédito o ventaja política y olvidarse de ellas después. Yo no me voy a olvidar. Mi grupo no se va a olvidar, ni aquí ni en el Congreso. No mientras pensemos que alguien puede vivir un día más o menos, mejor o peor, en función de si damos o no damos la talla.

Senyora presidenta, li torno el minut i mig que m'havia agafat abans extra, eh? Quedem en paus. *(Rialles.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bé, de fet no es compensen així, però...

Anna Grau Arias

Jo ho intento.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Molt bé. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, vicepresidenta. Bé, doncs agraïm la franquesa, perquè aquesta moció forma part de la seva negociació pressupostària. Està bé que ho expliquin i, en aquest sentit, els hi volem dir que ens semblen poc ambiciosos. Per això els hi hem fet les nostres esmenes, de mínims. Òbviament, no els hi hem de fer la negociació nosaltres, només faltaria. Les esmenes que els hi hem fet són unes quantes, són vuit. Els hi agraïm que ens hagin acceptat gairebé dos terços d'aquestes esmenes. I les que hem fet bàsicament les hem fet o bé perquè es tractava de punts que havien estat acordats prèviament amb mocions nostres amb condicions millors, com, per exemple, la destinació pressupostària del vint-i-cinc per cent per a atenció primària, no esperar tres anys, sinó fer-ho el 2023.

I, en aquest sentit, ens sobta la contradicció que ahir la presidenta del seu grup parlava de la urgència de destinar més diners a l'atenció primària i, per tant, d'actuar, no? –li formulava aquesta pregunta en la sessió de control al president–, però vostès donen tres anys de marge, que, de fet, és lo que el Govern ja tenia en el seu pla de govern i amb això es va presentar a les eleccions. Nosaltres el que exigim és ja, actuar ja. Perquè és ara que tenim la urgència, perquè és ara que tenim la situació límit, perquè és ara que estem a prop del col·lapse i, si no hi som ja –i ho dèiem ahir–, és perquè tenim unes professionals que ho donen tot cada dia, malgrat tot, i una població que ha après a resignar-se, malauradament.

Per tant, nosaltres d'entrada els hi agraïm que ens hagin acceptat aquestes esmenes, però sí que volem posar el focus en un parell de qüestions. La primera, ens sembla important, i amb relació també a les esmenes que hem formulat, recordar que quan parlem del vint-i-cinc per cent en atenció primària..., que això és una cosa que sembla que per fi s'ha assumit; no ens ho hem inventat la CUP, els comuns tampoc, ni tampoc els grups que havien format part del Govern fins ara, que també ho havien assumit, ni tan sols la gent de la campanya «defensem el vint-i-cinc per cent per a atenció primària», sinó que és la mateixa OMS que porta molts anys defensant aquesta idea.

Què passa? Que no s'hi val tot, que no podem posar qualsevol cosa dins d'atenció primària, que el que necessitem, quan parlem d'increment pressupostari, és destinar-lo als equips d'atenció primària. I això ho diuen les mateixes professionals. I, per tant, els hi agraïm que ens hagin acceptat aquesta esmena, aquesta segona esmena, perquè per a nosaltres és clau. Perquè, si resulta que hem de començar a fer jocs de triler i posar-hi allà el que ens dona la gana i continuar tenint el sant desvestit, no soluciona absolutament res. Perquè és la principal porta d'entrada l'atenció primària –vostès ho saben– i perquè, a més a més, l'evidència científica demostra que aquests sistemes sanitaris basats en l'atenció primària, aquests sistemes sanitaris primaristes –tots els que sou del gremi ho sabeu–, són molt més eficients, són molt més eficaços i, a més a més, garanteixen un millor estat de salut del conjunt de la població. I això té una evidència científica, no ens ho inventem nosaltres.

Per tant, primera qüestió: vint-i-cinc per cent en atenció primària? Sí, rotundament sí, però que vagi destinat l'augment pressupostari als equips d'atenció primària, que és on han d'anar.

Segona qüestió: vostès no entren en el model, i ho entenem, eh?, que no entrin en el model, perquè llavors segurament no els hi aprovaríem pràcticament res. Però és important destacar-ho: que per molts recursos que posem en el nostre sistema sanitari, si no posem fi al drenatge sistemàtic de diners públics en mans privades, no solucionem absolutament res. I aquí tornem a discrepar, no només del conseller actual, sinó de tots els consellers que han estat al davant del Departament de Salut durant totes les legislatures que portem de democràcia, en què el nostre sistema de concertació publi-

coprivada està pensat per poder fer negoci a costa de la malaltia de la població o, el que és pitjor, a costa de la salut de la població. I, per tant, fins que no aconseguim que absolutament tot el sistema públic sigui de titularitat, de gestió i no només d'aprovisionament públic, no podrem garantir que tots els diners van a parar exclusivament a tenir cura de la població.

I nosaltres el que estem proposant és començar a internalitzar aquests serveis que estan externalitzats, com són el transport sanitari i el 061, però, a més a més, començar a recuperar la gestió d'aquells centres als quals se'ls hi acaba el seu concert. Això ho podem fer des de ja si hi ha una voluntat política.

I deixi de parlar de públic públic, perquè vostè sap perfectament que les treballadores que estan treballant per empreses certament públiques de la Generalitat tenen unes altres condicions laborals que no pas les de l'Institut Català de la Salut, i que això al final és un element o una eina de fugida del dret administratiu per garantir corrupteles de tota mena.

I ja per acabar, quant a les condicions laborals dels treballadors i les treballadores, és cert que no podem pretendre retenir les treballadores si no els hi millorem de forma real les seves condicions laborals. I això és una qüestió de voluntat política. Aquí no hi ha hagut voluntat política per garantir que tinguéssim tantes professionals com necessitem; des de la mateixa conselleria –i acabo vicepresidenta–, s'ha estat fomentant, doncs, això que comentava el diputat Cid, que la gent es faci d'una mútua, fins i tot els treballadors públics, i això és un autèntic escàndol.

Per tant, li demanem no només que apliqui allò que s'aprovi d'aquesta moció, sinó que apliqui també allò que s'ha aprovat d'altres mocions com la nostra, perquè la situació és urgent i ho requereix.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Assumpta Escarp Gibert.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, bon dia. Ho deia el diputat Cid: «Que serveixi aquesta moció» –a la qual el meu grup donarà suport– «com a guia d'actuació», com moltes de les altres mocions que s'han aprovat en aquest Ple o en els debats de política general, on més de cent diputats, moltes vegades, i diputades, hem aprovat mocions que després no sabem on està la seva realització.

En tot cas, que serveixi també, i és cert, de guia dels pressupostos, perquè ens calen pressupostos, i ens caldria que l'1 de gener tinguéssim uns pressupostos aprovats. Perquè la situació en la salut, no admet esperes, eh? Deia ahir el conseller que ens començava a explicar el com. El com són mesures que necessitem ja, però que s'han, també, de treballar mesures estructurals.

Esperem, doncs, que serveixi per a això, que serveixi també per avançar amb els pressupostos, i potser ens serveix també per deixar de fer propaganda de la privada, com deia abans també el senyor Cid, i que s'està fent a moltes administracions, però que es faci a Salut és realment fora de mida.

Vostè va dir «tindrem 1.000 milions més en el pressupost»; no sabem amb quines prioritats. Vaig descobrir diumenge, sentint la ràdio, que la Generalitat anunciava –abans que parlàvem de publicitat institucional– que posaria no sé quants milions per a vint-i-tres higienistes dentals, igual que va dir que posaria diners a Salut. Es veu que si escoltem la ràdio, potser descobrirem quines són les prioritats d'aquest Govern en termes pressupostaris.

En tot cas, la moció que presenten avui el Grup Parlamentari d'En Comú Podem..., vull agrair l'esforç del diputat Cid, perquè ha intentat concentrar moltes sensibilitats i crec que és important, perquè, en tot cas, ratifica allò que diem de que a Salut podem treballar moltes coses conjuntament. De totes maneres, com deia, moltes

de les coses han estat aprovades. Aborda aspectes..., jo diria que, una mica, el que ens preocupa més: primària, pediatria, serveis perduts, millora de les condicions salarials i laborals dels professionals, salut mental. També parla dels incompliments d'alguns compromisos; devien ser dels *seus* compromisos. I dos punts importants, que em sembla important que ho posin: covid persistent i salut mental.

La moció reclama molt el vint-i-cinc per cent; ha fet una modificació amb el vint-i-cinc per cent de la primària i comunitària. S'haurà de fer un esforç molt important, perquè en un any, amb el mateix compromís, ja hem passat del 17,6 al 17,9. Per tant, per arribar al vint-i-cinc per cent, que no reclamem nosaltres, que reclamem tots els actors i que ho diu l'OMS, és important.

I, sobretot, també li volíem demanar que en aquest debat sobre la salut i amb aquesta reclamació de serveis i de serveis perduts, no tirin massa la culpa als ajuntaments, perquè els ajuntaments lo que fan és rebre molt la reclamació dels seus ciutadans i ciutadanes, que no tenen aquests serveis, i que hi ha un cert costum de dir: «Miri, digui-li al seu ajuntament, que té el trenta o el quaranta per cent de participació en el consorci.» Crec que les coses no van per aquí.

Avui voldria centrar-me, per això, una mica en el tema dels professionals. I hem parlat de l'equiparació Siscat-ICS, amb què nosaltres estem d'acord i que s'ha de fer ja un calendari, però sobretot de la situació –i crec que també els que m'han precedit ho han dit– en la que viuen els i les professionals.

Miri, jo l'hi faré amb dos exemples. La situació del personal als hospitals li faré amb l'exemple del Parc Taulí de Sabadell, que ahir van fer una manifestació davant de la direcció. No eren només reivindicacions; escolti lo que deien. Era un crit d'ajuda i de ràbia per la situació que viuen –cansament, maltractament–, però sobretot també defensa de la seva feina i de la capacitat de poder-la fer bé. Són uns i unes professionals que diuen prou: prou a la seva situació i prou a posar en risc el sistema públic de salut.

L'altre exemple que li posaré són les 55.000 signatures que el Sindicat de Metges de Catalunya va entrar l'altre dia a la Comissió de Salut, reclamant un bon sistema públic i amb uns professionals cuidats perquè ens puguin cuidar en condicions. Per mi, aquest és un dels temes fonamentals que haurem d'abordar. Si no fem això, ho tindrem difícil.

Només voldria fer una referència a un dels punts –i que abans ho deia la senyora Grau–, és el tema del desbloqueig del projecte de llei sobre l'ELA en el Congrés dels Diputats. Nosaltres hi votarem a favor, però s'ha oblidat de dir que hi ha una comissió de treball en marxa en el Congrés dels Diputats per abordar-ho. A vegades posem moltes esperances o donem moltes esperances a una llei, i moltes vegades són voluntats polítiques, actuacions concretes, més que grans processos legislatius.

En tot cas, com li he dit, li donarem suport.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Titon Laïlla Jou.

M. Assumpció Laïlla Jou

Gràcies, vicepresidenta. Abans de res, m'agradaria agrair al senyor Cid aquesta moció. És un plaer sempre parlar de salut. Crec que ho hem de fer molt. Ho hem de fer més. I, certament, en aquest Parlament en parlem sovint, no només al faristol, sinó també a la comissió o comissions específiques de salut mental, i, per tant, sempre crec que està bé; entre altres coses, perquè la salut per nosaltres sempre ha estat un punt de trobada, de consens, de treball conjunt, de buscar aproximació entre els diferents grups parlamentaris, fins i tot també quan parlàvem de model, no?, com deia la diputada Estrada, que certament compartim la preocupació pel nostre siste-

ma de salut, però des de perspectives clarament diferenciades, però que sempre, en aquest faristol i en aquest Parlament, intentem trobar el consens.

I, en aquest sentit, crec que aquesta moció –i sobretot ho personalitzo en el diputat Cid–..., la voluntat, precisament, d'aproximar també, des d'aquesta perspectiva de millorar el sistema, doncs, en aquesta moció; que ja ho deia ell que és una moció prou extensa, que toca molts temes, però crec que és important perquè fa de parai-gua pel que haurien de ser les polítiques sanitàries en aquesta legislatura que queda i el temps que vindrà, no?

Com a resum important d'aquesta moció, perquè toca moltes tecles, crec que la podríem dividir en tres grans blocs. La primera part, que fa referència a la primària; una segona part, que fa referència als professionals, i una tercera part que fa referència a les problemàtiques, en podríem dir, que afecten directament la ciutadania, com poden ser malalties concretes o la salut mental.

Pel que fa a l'atenció primària, és una reclamació d'aquest Parlament, en els últims anys, que cal claríssimament incrementar el pressupost dirigit a la primària. Parlem d'un vint-i-cinc per cent, no? Precisament perquè som conscients de la dificultat d'acotar què vol dir un vint-i-cinc per cent del pressupost de Salut que vagi dirigit a la primària, en aquest sentit som benivolents amb la possibilitat d'aclarir com impactem en el pressupost des d'aquesta perspectiva del vint-i-cinc per cent. Però crec que és important parlar-ho així. Igual com també de la longitudinalitat, que creiem important a l'hora d'atendre les persones al domicili. Però jo diria més: no només des de la primària cap al domicili, sinó també abans. Hem parlat moltes vegades que cal aprofundir en la continuïtat assistencial –també des de la infància, no?– en la primària, en podríem dir ordinària o d'adults, però també després, quan som grans i volem ser cuidats o necessitem puntualment ser cuidats a casa.

Parla també de l'equitat territorial en l'atenció. Parlem d'equitat, accessibilitat, equilibri territorial. Nosaltres, en aquest sentit, no donarem suport al punt que fa referència precisament a revertir el model de concentració de professionals en pediatria. Saben que és una defensa que fem nosaltres de model de planificació nou de cara a la primària, al territori i a la pediatria, en aquest cas, i a més a més ho refermem a partir del treball fet des de la Societat Científica de Pediatria, que fan un document, han fet un document explicant-ne les bondats, també, no només per millorar l'atenció i la qualitat assistencial, sinó també que reverteix en la pròpia formació dels professionals i en el treball que fan els professionals, a la vegada, com també potenciar la mobilitat al territori i la proximitat territorial.

Tampoc compartim tornar als eixos d'abans de la pandèmia –i ho hem explicat moltíssimes vegades–; entre altres coses, perquè –i ho avançava el conseller– cal fer una planificació de què tenim i com ho tenim i, per tant, no cal... Podem agafar com a referència les dades prepandèmia, però no sempre, no?, podem dir que aquestes són les dades que hem de tenir.

Pel que fa al bloc de professionals. Evidentment, ens manquen professionals. Cal afrontar el tema de les jubilacions. Cal reclamar la gestió de les places MIR, i vostès, en aquest sentit, ens han acceptat una esmena en aquest punt, precisament per donar més eines al Govern per poder, doncs, facilitar el treball amb els professionals, a la vegada de saber què és el que necessitem i poder decidir com ho fem entre tots.

Parlar també de les equiparacions. Parlem del fòrum professional. No podem plantejar-nos reformes en l'àmbit professional sense els professionals. I, per tant, crec que cal obrir un debat important des dels professionals, des dels agents de salut, sobre quin és el model que tenim.

I, finalment, el bloc de ciutadania. Parlen de la covid persistent; parlen també de la reconstrucció mamària; parlen també de l'accés a la reproducció assistida; parlen també de l'ELA i de tractaments del càncer metastàtic que puguin ser facilitats des del Govern de Catalunya, i també del telèfon suïcidi. Nosaltres creiem que si algú ai-

xeca el dit en algun moment demanant ajuda per un problema d'autolesions o de suïcidi, i més ara amb les dades tan esgarriades que tenim sobre la taula, hi hem de ser, no ens podem permetre no ser-hi. I, per tant, qualsevol eina serà benvinguda per tal de donar atenció a les persones i als joves que pateixen en un moment donat, un mal-estar emocional que els pot portar, doncs, o a fer una..., infringir-te autolesions o fer fins i tot intents de suïcidi. Per tant, és en aquest sentit i seguint aquestes premisses, doncs, que donarem suport, gairebé en podríem dir majoritari, a la moció que ens ha presentat el senyor Cid.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Vicepresidenta, gràcies. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores del Parlament... Company i amic Cid, la veritat és que aquesta moció..., vostè que m'acusa sovint de fer llençols quan presentem mocions, és força llençol. Però també li haig de dir que, en efecte, com s'ha reiterat també en les paraules que m'han precedit, és un bon moment per parlar-ne. És un bon moment, pel context polític que vivim; és un bon moment també pel context sanitari que vivim. I, per tant, hi estic molt d'acord. I jo fa pocs dies o poques setmanes que formo part de la Comissió de Salut, en aquesta nova responsabilitat, però sí que he vist que el clima és favorable per a l'acord. I al final això és la política, eh? I per això també li vull agrair que, en aquesta moció que vostè ha plantejat fins a vint punts, hagi recollit esmenes de tots els grups.

M'hauria agradat, lògicament, que hagués pogut acceptar o recollir més propostes de totes les esmenes que hem fet des del Grup d'Esquerra Republicana, però, en qualsevol cas, li reconec aquest esforç de pluralitat, d'intentar incorporar totes les mirades en el seu full de ruta, com vostè plantejava, no? Un full de ruta que en molts dels punts el compartim. On també haurem d'entrar a fons és en el debat d'aquest full de ruta; en el debat del full de ruta i en els *timings* d'aquest full de ruta. I aquí és on la realitat del sistema ens impacta directament, i també la capacitat de finançament del sistema ens impacta directament.

És evident que la primària és una prioritat. La primària és la porta d'entrada –i no seré jo qui torni a repetir les mateixes paraules dels diputats i les diputades que m'han precedit. Però la primària pot resoldre i resol molts dels problemes que poden venir derivats si la primària funciona o no funciona. Si la primària funciona i té el pes determinant que ha de tenir, espongem, i molt, tota la pressió sobre el sistema sanitari, sobre l'àmbit terciari. I, a més, també donem una millor assistència a la població, en el sentit de que si la diagnosi la detectem abans i facilitem els mecanismes de detecció, també serem molt més àgils en la resolució del problema. Per tant, molt d'acord –i el conseller això ho ha repetit en més d'una ocasió– en destinar el vint-i-cinc per cent de pressupost de salut a la primària.

Fins ara, en aquest inici de legislatura, el pes del terciari ha estat força predominant. Però alhora també considerem que aquest vint-i-cinc per cent no ha de significar un reequilibri pressupostari, sinó que aquest vint-i-cinc per cent haurien de ser, en la mesura que es pogués, majors ingressos per tal de destinar-los en l'àmbit de la primària. I això ens permetria enfortir tot el sistema públic de salut; sistema públic de salut en tota la seva extensió, però també amb tota la seva contundència: sistema públic de salut, equitatiu i que combat les desigualtats. Per això necessitem un sistema públic fort a nivell de salut.

I qui dona garantia de la fortalesa del sistema públic de salut? Doncs els seus treballadors i les seves treballadores. Els seus treballadors i les seves treballadores que actualment estan en un moment clau –i ens ho hem sentit dir mútuament–, els seus

treballadors i treballadores que estan en negociació col·lectiva i per nosaltres el principi de negociació col·lectiva està per damunt de tot. I, per tant, sempre amb màxim respecte a la negociació col·lectiva i alhora també, com a administració, potenciar l'afavoriment d'aquest acord. I un acord que necessàriament ha d'anar en favor de la millora de les condicions laborals dels treballadors i les treballadores que treballen a la sanitat en el nostre país. I, per tant, els dos convenis que ara hi ha en marxa, nosaltres, des d'Esquerra Republicana, estem convençuts que arribaran a bon port i que els treballadors i les treballadores del nostre país podran millorar les seves condicions. I treballarem perquè així sigui, i treballem perquè així sigui.

D'altra banda, hi han altres qüestions que també són rellevants, com, per exemple, el model de concentració pediàtrica. Aquí li vull fer avinent una paradoxa. Resulta que en un dels punts volem obrir un procés de debat, volem debatre sobre aquest model, però és que en el punt immediatament anterior el que estem demanant és que aquest model sigui de concentració pediàtrica.

Per tant, o ho debatem o fem que aquest model no sigui de concentració pediàtrica. Jo crec que el debat l'hem de tenir, i que aquest debat ha de ser amb tota la comunitat que intervé en salut. Però el que no podem fer alhora, en una mateixa moció, demanar debat i ja donar per garantit quin ha de ser el resultat d'aquest debat. El debat ha de ser sincer i ho ha de ser en tota la seva extensió. I per aquest motiu, nosaltres creiem que aquest debat ha de ser ampli, ha de ser amb tots els agents que intervenen a la comunitat sanitària del nostre país, i que també ha de tenir molt a veure amb les entitats veïnals i també amb els ciutadans i les ciutadanes del nostre país, que són els que directament estan impactades per aquests models de salut.

Votarem majoritàriament a favor de la proposta de moció, i bona sort en la negociació dels pressupostos.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta. Señores de Podemos, nos congratula comprobar que han rescatado algunas de las propuestas presentadas por VOX en este Parlamento y a las que ustedes han votado en contra. Se lo han debido repensar.

Hemos agrupado las propuestas de su moción en cuatro apartados. El primero, en el que se han limitado a copiar propuestas de VOX. Celebramos que se hayan dado cuenta que se deben reabrir los CAPs cerrados durante la pandemia, que hay que descentralizar la atención pediátrica, incluso contratar más pediatras para dar cobertura a los ambulatorios y responder a la ratio recomendada por la Sociedad Española de Pediatría. Incluso han rescatado la propuesta que hicimos para asegurar una asistencia en la atención primaria no mayor a cuarenta y ocho horas, para lo que también haría falta contratar más médicos de cabecera, a lo que ustedes votaron en contra cuando lo presentó VOX. Todas, propuestas legítimas para la ciudadanía, realizadas con mucho sentido común y a las que votaremos a favor, como no puede ser de otra manera. La verdad es que son unos cracs, copiando, ¿eh? (*Alguns aplaudiments.*)

El segundo grupo, con proposiciones que han acabado desviando hacia la deriva comunista con el binomio que les caracteriza, consistente en la eliminación de libertades e intervencionismo estatal que tanto daño hace a la estructura económica de Cataluña y que ha demostrado no tener ningún beneficio en el ámbito sanitario. Internalización del transporte sanitario o del 061, por ejemplo, a las que, obviamente, no daremos apoyo.

El tercer grupo podríamos llamarlo el de Juan Palomo, «yo me lo guiso, yo me lo como», o también conocidas como las medidas populistas para solucionar proble-

mas que ustedes mismos han creado. Y hablo, por supuesto, de las ayudas económicas a los pacientes crónicos que requieren aparatos eléctricos y que se ven especialmente afectados con la subida de la luz. Verán, el treinta y tres por ciento de la factura de la luz son impuestos con los que el Gobierno del que ustedes forman parte castiga a la clase trabajadora. Así que podrían empezar por bajar esos impuestos en vez de intentar poner un parche a un mal creado por ustedes. O el que habla de garantizar que los centros de atención primaria asuman la atención sanitaria de las residencias geriátricas de Cataluña.

Creo que todos recordamos cómo los presupuestos del 2022 salieron adelante con el apoyo de su grupo. Presupuestos en los que se encontraba la partida y las subvenciones de millones de euros dedicadas al Grupo Mutuam, ese nido de altos cargos y ex altos cargos de los distintos gobiernos separatistas que se ha encargado de monopolizar la asistencia geriátrica pública en Barcelona ciudad y en zonas del extrarradio. Parece que han cambiado de opinión en esto también. Lo cierto es que, a juzgar por sus bandazos ideológicos, podemos decir que son ustedes de ciclaje rápido, ¿no?

El cuarto grupo corresponde a lo que denota un total desconocimiento del sistema sanitario catalán y que claramente viene empujado por las reclamaciones sindicales que ustedes plasman aquí sin saber muy bien de qué hablan. Verán, si los delegados sindicales que les informan pasasen más tiempo trabajando en sus respectivos puestos y menos tiempo liberados, no les solicitarían que igualasen el convenio del Siscat –entre los que se encuentra la XHUP, el Clínic, el IMAS y otros– al del ICS, entre otras cosas porque saldrían perdiendo económicamente o en beneficios sociales. Y eso lo dice alguien que ha trabajado y que tiene nóminas de la XHUP, del Consorcio Sanitario Integral, del IMAS y de l'ICS, y que ha sufrido todos estos convenios. Y es que el que cobra trescientos euros menos a veces sale a las tres de la tarde en vez de a las cinco. Otros tienen un sueldo base de 1.238,68 euros y muchos complementos que el Govern retira cuando le viene en gana, como pasó en el 2008. Y miles y miles de ejemplos que no me da tiempo a explicarle y que puede venir a comprobar cuando usted quiera al despacho con las nóminas encima de la mesa. Ya ni que decir el tema de que un especialista gestione la agenda de otro. Es igual de ridículo que si yo le gestiono a usted la agenda y usted a mí la mía.

En resumen, que es un batido de propuestas sin una dirección clara, sin un conocimiento básico del sistema catalán de salud y con varias influencias de..., no saben ni ustedes de quién.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidenta. *Conseller*, desde el escaño para fijar nuestra posición sobre la moción, que en principio compartimos gran parte de la misma. Una moción que trata sobre sanidad y atención primaria y que, insisto, en líneas generales podemos compartir. No obstante, la moción merece algún comentario.

En primer lugar, y con la enmienda de la CUP aceptada, el punto primero de la moción dice que se debe destinar el veinticinco por ciento del presupuesto de sanidad, de salud, a la atención primaria en el año 2023. Inicialmente, la moción hablaba de alcanzar ese porcentaje en tres ejercicios; ahora, directamente se habla del año 2023. Y es un objetivo que podemos compartir, que compartimos. De hecho, ya se han aprobado varias mociones en este sentido por parte de este Pleno. Pero entenderá usted que, en el actual contexto político en el que estamos, en el que difícilmente se va a aprobar un presupuesto para el año 2023, al menos en este año 2022, y ya veremos si el año que viene hay una mayoría parlamentaria suficiente para que ese presupuesto salga adelante..., pues entenderá usted que marcarse objetivos presupuesta-

rios tan ambiciosos se antoja complicado —el marcárselos y el creer que, finalmente, serán una realidad—, salvo que ustedes vayan a prestarse nuevamente a apoyar los presupuestos del señor Aragonès, cosa legítima, pero les recuerdo que ya lo hicieron el año 2022, y ahora nos salen con esta moción sobre prioridades presupuestarias en materia de sanidad y de atención primaria.

Y la pregunta es: ¿dónde estaban sus prioridades cuando aprobaron los presupuestos este ejercicio? Porque, a la vista de su moción, su prioridad no estaba ni en sanidad ni en atención primaria. Así que, si ustedes tienen alguna intención de aprobar los presupuestos del año que viene, confiemos que esta vez sí pongan la sanidad y la atención primaria en el centro de sus prioridades. Porque, mire, por mucho que se diga desde algunos sectores políticos, la sanidad pública catalana adolece de muchas deficiencias desde el punto de vista presupuestario.

Y es cierto que hay que mejorar y dotar de más presupuesto a la atención primaria. Es cierto también que hay que incrementar y mejorar la cartera de servicios. Pero, por ejemplo, nada dice la moción sobre listas de espera en pruebas diagnósticas e intervenciones quirúrgicas, donde Cataluña es de las comunidades autónomas con mayor tiempo de espera, por no hablar de las urgencias de la sanidad pública catalana, muy por debajo en inversión respecto de la media española de lo que le debería corresponder respecto al presupuesto global que tenemos.

Por tanto, insisto, compartimos gran parte de la moción, salvo algún aspecto concreto, pero, cuando negocien los presupuestos del año que viene y si finalmente se deciden a apoyarlos, pongan la sanidad pública catalana encima de la mesa y la atención primaria. Porque, si no, volveremos a aprobar una moción con aspectos que comparte la gran mayoría de la cámara, pero que no serán una realidad porque no tienen la partida presupuestaria correspondiente y, por lo tanto, será simplemente una carta a los Reyes Magos.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Muchas gracias, vicepresidenta. Yo votaré a favor de casi todos los puntos de esta moción, excepto aquellos en los que los señores de Podemos deslizan su animadversión contra la sanidad privada, que luego con tanta alegría utilizan. Es evidente que la gestión sanitaria en Cataluña es desastrosa y que acumula gravísimas carencias materiales y de profesionales. Las listas de espera a que acaban de hacer referencia no se dan por casualidad.

Yo les pregunto a los señores de Podemos si van a impulsar aquí una huelga sanitaria o van a esperar a que gobierne Ayuso en Cataluña.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Moltes gràcies. Òbviament, agrair la voluntat i la predisposició de tots els grups, també del senyor Albert, que no és fàcil governar en minoria només amb trenta-tres escons i a vegades, doncs, això es nota; però, en tot cas, agrair-li la predisposició, no?

Jo crec que també la moció té la virtut de..., i ho deia el conseller, que s'havia posat en un jardí al parlar de la longitudinalitat i, per tant, rescatar-lo també d'aquest jardí. Per tant, jo crec que també reafirmar un dels pilars de l'atenció primària, que és el fet que al llarg de la teva vida tinguis el teu metge, metgessa de referència i també la teva infermera de referència, no?

I, parlant de la pediatria, miri, la moció no és incongruent. Perquè, clar, vostè deia: «Primer fem el debat i després decidim.» Home, si hi ha un canvi de model com el que estan fent, que és de concentració pediàtrica, que molta gent perd el seu pediatre de referència perquè el perden del seu CAP, lo millor, primer, és aturar i fer un debat sobre el canvi de model. Perquè, clar, els veïns i veïnes de Sabadell, o els veïns i veïnes de Santa Margarida de Montbui, no n'han tingut cap, eh?, de debat sobre el model de gestió pediàtrica, bàsicament s'han trobat que el Departament de Salut ha decidit unilateralment que ara ja no tenen servei de pediatria en el seu centre d'atenció primària. Per tant, jo crec que lo raonable és..., primer, abans de prendre decisions, s'ha de produir un debat; s'ha de fer amb transparència i s'ha d'informar el conjunt de la ciutadania, cosa que vostès no estan fent. Tampoc ho feia l'anterior conseller, eh?, però, en tot cas, ara la responsabilitat és seva, no?

I vostè parlava de recursos. No, miri, a veure, si jo estic d'acord que per a salut i han d'haver-hi sempre més recursos. Però dues coses. La primera: arribarem a final de l'any 2022 amb una inversió per part de la Generalitat de 14.200 milions d'euros –això és el que executarem. És el pressupost rècord de tota la història de Catalunya –rècord–, i la sanitat pública està pitjor que mai –està pitjor que mai. I la segona cosa: el vint-i-cinc per cent de primària és el vint-i-cinc per cent del que sigui, i això no és culpa de Madrid, això ho decideix el conseller. I agafar el que sigui, no?, del pressupost de Salut i destinar el vint-i-cinc per cent a l'atenció primària, això és responsabilitat nostra, del Govern de Catalunya. I això és la prioritat que han de decidir: si seguim apostant per l'hospitalària o la prioritat és l'atenció primària; si passem de les paraules o passem als fets o la solució és les mútues. I aquest és el debat que hem de tenir a Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt número 20 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament de l'economia de l'hidrogen verd

302-00209/13

I passem al punt número dissetè: moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament de l'economia de l'hidrogen verd; presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I té la paraula la diputada Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Avui debatem una moció sobre la necessitat que el Govern de la Generalitat, i, de fet, totes les institucions del país, acompanyin el sector químic de Tarragona en l'impuls de la transició del sector cap a un model més sostenible amb l'objectiu de donar resposta a les directrius que ha fixat la Unió Europea en el marc de la descarbonització de cara a l'any 2050.

D'entrada, voldria començar agraint la bona predisposició dels diputats del PSC, el Rubén Viñuales, i el company Salvador Vergés, de Junts per Catalunya, per haver pogut transaccionar diverses esmenes que, al nostre entendre, ajuden a millorar i a especificar encara més aquesta moció. Per tant, doncs els agraïm aquesta bona predisposició.

Com ja vam manifestar en la interpellació al darrer Ple, la vall de l'hidrogen és i ha de ser encara més un projecte de país, perquè ens hi va el futur de la indústria química del Camp de Tarragona, que, recordem-ho, l'altre dia en donàvem algunes dades: genera onze mil llocs de treball, entre directes i indirectes, 35.000 llocs de treball induïts i, no ho oblidem, representa un 10,3 per cent del valor afegit brut de la indús-

tria catalana. L'emergència del canvi climàtic ha portat les institucions europees a fixar aquest horitzó de descarbonització, i això obliga a accelerar, entre altres, la transformació de les indústries, també de la indústria química, un dels sectors del país que genera més emissions de CO₂ i que es concentra en una zona molt determinada del país, en aquest cas a les comarques del Camp de Tarragona.

I aquesta transformació requereix els canvis en les tecnologies que es troben en evolució constant i també de les fonts de la producció d'energia, que han de passar de fòssils a energies renovables. Un repte no només de la indústria, no només del territori, del país; és un repte a nivell mundial, a nivell global. I hem d'assumir, evidentment, i assumim aquestes contradiccions i també les incerteses que a hores d'ara encara ens genera la producció de l'hidrogen pel que fa a aspectes com el consum de l'aigua, un fet que, evidentment, cal treballar per corregir-lo, i encara de manera més determinada en un context com l'actual, en aquest context de sequera. Per tant, assumint que existeixen aquestes contradiccions, el que és evident és que ni Catalunya, ni especialment el Camp de Tarragona, poden deixar escapar el tren de l'hidrogen i cal treballar de manera efectiva perquè esdevingui verd.

En un escenari global –és el context que tenim– en què les inversions de les empreses es decideixen a molts anys vista, cal evidenciar el compromís del Govern de la Generalitat amb aquest projecte que les darreres setmanes, doncs, rebia una..., rebíem una molt bona notícia, amb la instal·lació d'aquest electrolitzador, el més gran que es col·locarà en el cas de l'Estat espanyol. I, de fet, es tracta del primer projecte, en podríem dir, d'envergadura dins del que s'ha anomenat fins ara la «vall de l'hidrogen». Recordem-ho, eh?: a partir de la iniciativa de diverses empreses, s'instal·larà un electrolitzador amb capacitat de cent cinquanta megawatts, però ampliable fins a un gigawatt; una tecnologia que ha de servir també perquè, a partir, com dèiem, de l'aigua i de les energies renovables, es pugui fabricar aquest hidrogen verd i oxigen. Un projecte que tindrà una inversió inicial de 230 milions d'euros.

Ara bé, és evident que, perquè la vall de l'hidrogen sigui una realitat, cal una aposta ferma i decidida per les energies renovables, i, per tant, també hem transaccionat en aquest sentit amb els grups del PSC i Junts per Catalunya. Però que ningú confongui aquesta necessitat amb el descontrol i la bombolla especulativa que s'havia generat al país. Es va començar –deixin-m'ho dir– la casa per la teulada, i això havia obert la porta a que els de sempre, els que sempre juguen amb avantatge, inundessin una part molt determinada del país amb centenars de macroprojectes que haguessin condemnat un cop més les comarques del sud del país. Suposo que deuen coincidir amb nosaltres que el mapa que s'ha pogut veure aquest cap de setmana al *Telenotícies*, no?, on es concentren totes les energies renovables en una part molt determinada del país, no és el model de distribució territorial que volem de les energies renovables. Per tant, cal fer les coses de pressa? Sí, perquè el planeta no pot esperar, l'emergència climàtica no pot esperar, però cal fer-les tan bé com sigui possible: de manera participada, amb una aposta real per l'autoconsum i per les comunitats energètiques, sent molt conscients que amb això no n'hi haurà prou –en som molt conscients– i que, per tant, tots haurem d'assumir també, doncs, els canvis que es produiran en els nostres paisatges per a la instal·lació d'aquestes energies renovables.

En qualsevol cas, des d'Esquerra Republicana aplaudim el consens entorn d'aquest projecte, la vall de l'hidrogen, i emplacem tots els grups parlamentaris a donar-hi suport de manera decidida, perquè, diputats i diputades, ens hi va el futur econòmic i social de les comarques tarragonines, la segona àrea metropolitana del país, no ho oblidem.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Rubén Viñuales Elías.

Rubén Viñuales Elías

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa... Primer de tot, també agrair a la companya i diputada Raquel Sans la seva disponibilitat per tal de transaccionar; per un motiu, sobretot: perquè hi ha temes molt importants com aquest que afecten no només Tarragona, afecten tot Catalunya, afecten per derivació tot Espanya i molts altres àmbits. I fins i tot també per aquest cert anhel d'un lobby tarragoní, si em permeten l'expressió, per tal de fer pressió en aquelles temàtiques que són importants també per a la província, no? I aquesta n'és una i de molt important.

Mirin, el tema de l'hidrogen verd, que s'ha parlat molt i se'n parlarà encara més, sense la química no hi haurà hidrogen verd; no hi haurà transició energètica sense la indústria química. La col·laboració publicoprivada és essencial pel *know how*, per la capacitat d'inversió en I+D+I..., per tot, per capacitat econòmica, també. És pueril creure que només amb el sector públic, amb l'Administració, podem fer aquest procés –pueril.

Per tant, tenint aquest gran repte que tenim de reduir les emissions de CO₂ com a humanitat, ja no com a Catalunya només, sinó com a éssers humans, hem de plantejar-nos també com ho volem fer, no? Hi ha dos àmbits. Un és l'hidrogen verd, que és generar aquesta energia..., que és un procés gairebé màgic: és agafar aigua –aigua– i treure les partícules d'hidrogen i es genera oxigen. L'hidrogen per fer energia i l'oxigen, bàsicament, per a altres usos; o bé, si no es pot utilitzar perquè no hi ha necessitat, a l'aire.

El que passa és que és cert que la tecnologia encara no està del tot desenvolupada. Hem de ser també molt clars en això. Però sí que també podem avançar –i per això va ser alguna de les esmenes que vam presentar– en el tema del CO₂. El CO₂, perquè ho entenguin, diuen molts dels entesos que és el petroli del futur. Noruega –Noruega– ja està emmagatzemant el CO₂ de molts països. I hi ha països de la Unió Europea que estan dient que prohibeixen que el CO₂ s'exporti fora del país. Imaginin si el tema del CO₂ pot ser un tema cabdal.

L'hidrogen verd requereix que hi hagi renovables, energies renovables. Hidrogen gris ja se'n fa i se'n consumeix al polígon de Tarragona sud i nord –ja se'n produeix. El que passa és que el verd requereix que vingui d'energies renovables. Per això, quan sentim la companya Raquel Sans parlar d'això, molt encertadament, li donem tota la raó. El problema que hi ha és que quan mirem les dades veiem que durant el 2022 zero megawatts d'eòlica a Catalunya i només 2,13 megawatts de fotovoltaica. Perquè tinguin algun exemple per poder ponderar, a Castella - la Manxa, en eòlica, 474,20 megawatts; Extremadura, en fotovoltaica, 824, respecte a 2,13 de Catalunya. Suposa que nosaltres, del total de renovables, suposem el 0,1 per cent del total.

Perquè entenguin també que el tema de l'autoconsum no pot ser suficient per a Catalunya, és que un dels «cràquers» del nostre polígon consumeix tant com una nuclear. Només un; en tenim dos. Per tant, encara que posem fotovoltaica per tots els sostres de totes les edificacions de tot Catalunya, no arribaríem ni al vint i escaig per cent, crec –Paneque, vostè em corregirà si m'equivoco–, del consum que tenim a Catalunya.

Per això, sí, hem d'apostar per l'hidrogen verd; però fem-ho ja. Per això, quan sentim la consellera a vegades parlar, aquests dies, de que no li agrada el model de la CUP, però tampoc li agrada el model PSC en renovables, ens fa patir. Ens preocupa quin model té la consellera en renovables. Ens agradaria saber-ho, perquè no tenim massa temps –no tenim massa temps.

A més a més, ara tenim oportunitats com el BarMar, aquesta canonada, no?, que unirà Barcelona i Marsella per via marítima i que està pensada per a gas, però també per a hidrogen. És a dir, si la vall de l'hidrogen de Tarragona és una realitat, podem generar aquest hidrogen, connectar amb Barcelona i de Barcelona a Marsella. Ens permetria ser autosuficients en una part de l'energia de Catalunya, que ja sa-

ben la despesa milionària que suposa cada any aquí a casa nostra. I no només això –i amb això acabo–, sinó que, a més a més, es pot generar un ecosistema de recerca respecte a l'hidrogen i la captura de CO₂ i productes de valor afegit del CO₂ aquí a Tarragona. Per què? Perquè a les empreses els hi va bé; perquè nosaltres, com a administració, ho volem fomentar –i no només aquí, sinó a nivell europeu–, i perquè el futur, no només nostre, sinó de la humanitat, depèn de que nosaltres cuidem el nostre planeta.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, el polígon petroquímic de Tarragona, que és el més important del sud d'Europa, és el trenta per cent del PIB del Camp de Tarragona i, s'ha dit, representa onze mil llocs de treball. Produeix el cinquanta per cent de la química de Catalunya, que és el tercer sector industrial del nostre país. I òbviament que genera gasos d'efecte hivernacle, però si els visiten, veuran que estan immersos intensament en la seva descarbonització. I, també, a Tarragona tenim les tres centrals nuclears, que preveiem, doncs, tancar, però que també donen feina a tres mil persones.

Per tant, la vall de l'hidrogen pot ser un bon projecte per a Tarragona, per assegurar aquests llocs de treball de qualitat i, alhora, per acompanyar en la seva descarbonització, cap a la plena sostenibilitat, el sector petroquímic. Un acompanyament que, siguem realistes, doncs, en tots els camps hem de, diguem-ne, tenir sentit comú i no ens podem posicionar alegrement en contra de la valorització química i material, eh?, sinó que hem de, això, aplicar aquest sentit comú, i especialment mentre no tinguem resolt el camí cap al residu zero, que potser té un punt d'utòpic.

Però, en tot cas, que és l'hidrogen? L'hidrogen és un gas net que s'utilitza en molts processos industrials i que més s'utilitzarà encara ara amb la descarbonització d'altres processos; com es deia, també en els mateixos «cràquers» de la petroquímica; també en la mobilitat de vehicles pesants, de vaixells. Com a pulmó d'emmagatzematge per a puntes d'electricitat renovable, no, perquè hi ha altres sistemes més eficients, com les hidroelèctriques reversibles del company Tremosa.

I com produïm aquest hidrogen? Doncs simplificant de manera convencional amb el reformat del metà, que això emet molt CO₂. Aquest seria l'hidrogen gris. Ara bé, si podem capturar aquest CO₂ i emmagatzemar-lo per a usos actuals, però sobretot per a tecnologies futures, doncs seria l'hidrogen blau. I acompanyar la petroquímica en la seva descarbonització és també saber valorar el paper pont que pot tenir aquesta tecnologia circular.

Però l'objectiu nostre és l'hidrogen verd, que és el que es produeix, també s'ha dit, per l'electròlisi de l'aigua amb l'energia elèctrica renovable. I aquí és on arribem al quid de la qüestió. No hem fet els deures en energies renovables, per tant, no en tenim prou, de renovable, per electrificar-nos, menys encara per produir, doncs, l'hidrogen verd. no? Segons el Proincat, que hem reclamat que es publiqui en el termini màxim d'un mes per veure, doncs, com hi computen l'hidrogen, el 2050 necessitarem seixanta-dos gigawatts renovables; i en tenim en aquest moment tres i mig.

Amb les teulades i zones antropitzades a banda, necessitem 689 megawatts/any nous de parcs solars i 781 megawatts/any nous d'edifici terrestre. Això vol dir tres camps de futbol de plaques solars cada dia més un aerogenerador cada tres dies d'avui fins al 2050. Aquesta és la realitat que ens toca executar. I si no, és que no tindrem planeta. I de moment, el departament, diguem-ho, no se n'ha executat absolutament cap.

Per tant, com deia la directora general d'Energia, podem esperar deu anys? No, no podem esperar deu anys i demanem també nosaltres que es publiquin les dades d'emissions de CO₂ del 2022 a Catalunya. A Catalunya i a Tarragona en concret, doncs, hi ha diversos electrolitzadors projectats. Però com funcionaran si no tenim energia elèctrica renovable suficient? Doncs anys i anys amb contractes PPA amb plantes de l'Aragó perquè els hi certifiquin que aquesta electricitat és renovable. Però, per tant, això voldrà dir passar per caixa i aquesta electricitat, doncs, serà caríssima i en cap cas serà quilòmetre zero.

I davant d'aquest panorama, si no estem resolent la renovable necessària per electrificar-nos, molt menys per l'hidrogen que necessitem en aquest moment. Tinguin en compte que necessitaríem tres-cents aerogeneradors exclusivament dedicats a produir les deu tones/hora d'hidrogen que està consumint només Tarragona, ni molt menys per l'hidrogen verd que consumirem el 2050; ja no dic per a les dessaladores.

Aleshores jo em pregunto, com pensen produir hidrogen excedent per poder-lo exportar? Per tant, el conducte submarí que van anunciar que va de Barcelona a Marsella per exportar o transportar gas renovable, el BarMar, durant molts anys estarà realment, diguem-ne, transportant gas fòssil o, en el millor dels casos, gas renovable regasificat de ves a saber, doncs, de quin país. I si vostès, el departament, doncs preveuen que algun dia tindrem a Catalunya –tant de bo– renovables suficients com per poder exportar hidrogen, doncs, aleshores aquest conducte el que hauria de fer és arrencar de Tarragona i no pas de Barcelona per anar a Marsella i, per tant, seria el TarMar i no pas el BarMar.

Nosaltres veiem una certa irresponsabilitat quan s'anuncia un tub, un gran tub submarí, per exportar tones d'excedent d'un suposat hidrogen verd, quan aquí en realitat no tenim ni un trist quilowatt disponible d'energia d'electricitat renovable com per poder començar a produir l'hidrogen, ja no per exportar, sinó el que necessitem consumir aquí. Això a pagès en diem posar el carro davant dels bous.

Per tant, els demanaríem –i amb això acabo– que fossin ordenats: renovables ja, hidrogen verd i, a partir d'aquí, aleshores sí, a vendre'n tant com es pugui a Marsella. I jo, si volen, doncs, amb molt de gust els acompanyaré.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, vicepresidenta. Diputados, España tiene una posición privilegiada para disponer de abundantes recursos para generar electricidad. Es una realidad que disponemos de una industria avanzada en tecnología y, en el caso del hidrógeno, nos permitiría producirlo y consumirlo con un precio competitivo, pudiendo generar excedentes.

El hidrógeno, en todas sus modalidades, se ha constituido como una pieza clave para conseguir la eficacia energética y cumplir con las buenas prácticas ambientales. Este combustible se perfila como una opción muy probable para conseguir un cambio radical del mercado energético en los próximos años. ¿Por qué? Pues por ser la opción más viable. Como acumulador de energía, se puede almacenar y también transportar.

Como todos ustedes saben, la producción de hidrógeno verde no genera emisiones a la atmosfera. Este combustible se genera a partir de la electrólisis del agua, utilizando para ello fuentes renovables y limpias. Y fruto de este proceso electroquímico, la molécula del agua se separa en sus dos componentes, el hidrógeno y el oxígeno. Cualquier ciudadano que no sea experto en la materia, después de escuchar estas ventajas, se preguntaría: ¿Por qué no estamos produciendo en grandes cantidades? Simple: por su elevado coste de producción. El hidrógeno es el elemento más

abundante del universo, pero siempre se encuentra acompañado de otros. Para poder obtenerlo, resulta necesario separarlo de dichos elementos y, para ello, es necesaria una gran cantidad de energía, tanto para obtenerlo, como para almacenarlo, como para transportarlo.

No cabe duda de que el hidrógeno verde es una oportunidad para España y, por tanto, para Cataluña. Pero no solo lo es el hidrógeno verde, sino todos los hidrógenos. En este asunto no se debe ideologizar la tecnología y se deben reconocer las bondades de todos los tipos de hidrógenos, siempre que sean competitivos y útiles al mercado. Señores diputados, igual de válidos que el hidrógeno verde son, por ejemplo, el hidrógeno gris o el hidrógeno rosa, este último obtenido a través de la energía nuclear. Este también es un tipo de hidrógeno sostenible. Por ejemplo, solo que el cuatro por ciento de la actual producción de hidrógeno pasara a generarse mediante energía nucleoelectrica, las emisiones de dióxido de carbono se reducirían al año en sesenta megatoneladas.

Según la Agencia Internacional de la Energía, en 2050 el diez por ciento de la energía deberá provenir del hidrógeno. Este combustible va a ser necesario para sustituir al gas en muchos usos, sobre todo industriales. Piensen que, en algunas industrias como los altos hornos, se necesitan alcanzar altísimas temperaturas, y eso no es posible con energías renovables, pero sí con el hidrogeno generado a partir de la energía nuclear.

Por tanto, es muy importante no esperar hasta que el hidrógeno verde sea competitivo, va a tardar tiempo. Mientras tanto se debe ir generando otro tipo de hidrógeno, aunque no sea el verde. Podemos generar suficiente demanda para que cuando llegue el verde exista ya esa demanda y unas infraestructuras adecuadas al mercado del hidrógeno. Ese es el camino.

Generar una demanda, un mercado y una economía del hidrógeno pasa por dar hueco al resto de las tecnologías competitivas, no solo por apostar por el hidrógeno verde. Todos sabemos que el hidrógeno va a empezar por la industria, es lo más fácil a nivel operativo. Es por eso que la industria está intentando adaptar sus procesos a pasos agigantados a la industria del hidrógeno.

Pero seamos realistas. Hoy en día, para muchas industrias, el principal reto no es adaptar sus procesos al hidrógeno; lamentablemente, muchas simplemente están intentando sobrevivir al desastre energético y económico al que nos ha llevado este Gobierno, el Gobierno de la ruina, que está provocando que muchas de nuestras industrias tengan que cerrar, vayan a la quiebra o estén paradas.

El hidrógeno es bienvenido, claro que sí. Pero no podemos olvidar que España dispone de otros recursos energéticos que podemos fomentar, como la energía hidroeléctrica, la térmica cuando sea necesario, todas las renovables y, como no, la energía nuclear.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bé, nosaltres aportarem un enfocament una mica diferent del que s'ha anat comentant; així, per variar una miqueta. Es parla molt de l'hidrogen verd com una mena de panacea, com la gran aposta per a la transició energètica. Però, recentment, tot just l'any passat, l'Observatori del Deute en la Globalització, l'ODG, juntament amb Ecologistes en Acció deien coses molt interessants en un informe que els recomanem que revisin.

I deien, per exemple, que no estem parlant d'una font d'energia primària, sinó d'un vector energètic capaç d'emmagatzemar energia per ser utilitzada posteriorment i que necessita una aportació inicial d'energia primària per obtindre'l, i que ac-

tualment l'eficiència durant l'obtenció de l'hidrogen varia entre el vint i el quaranta per cent, la qual cosa representa unes pèrdues prou importants.

A banda de l'elevat cost de producció, en aquest informe, tant l'ODG com Ecològistes en Acció ens deien, no?, que les bondats i possibilitats de l'hidrogen verd han estat sobreestimades en nombroses ocasions i que avui segueixen sense complir-se ni les promeses ni les aplicacions rendibles que s'estan retardant.

Per a aquestes entitats, donar un paper realista per a l'hidrogen és imprescindible quan volem abordar el debat al respecte. I apuntaven, alertaven que aquesta tecnologia en cap cas no està exempta d'impactes com les potències renovables addicionals, els materials emprats o l'aposta per les grans infraestructures.

Per tant, el que ens diuen és que per abordar el paper de l'hidrogen verd en la transició energètica, el que necessitem, sens dubte, és tenir en compte quins són els límits del planeta. Per tant, necessitem reduir l'impacte en l'extracció de recursos materials, necessitem tenir en compte l'ocupació del territori que implica apostar per aquesta tecnologia, necessitem veure quin és l'impacte sobre els ecosistemes, la generació de residus.

I, a més a més, diu una cosa que és clau, que és la necessària eficiència, estalvi i baixada de consum energètic i, per tant, la reducció imprescindible de necessitats energètiques. I aquí, després parlarem del Hard Rock, per parlar de moltes altres qüestions.

Clar, per què li diem això? Doncs, perquè si parlem d'aquesta moció, en primer lloc, li volem dir que la comunitat científica qüestiona bastantes de les afirmacions que vostès fan. Si n'analitzem el punt 1, el que ens diu bàsicament és procrastinació ambiental: el 2030 ja no és vàlid, ara ens n'anem al 2050.

Si parlem del punt 2, caràcter estratègic per a qui? Hi insistim, la comunitat científica ho qüestiona. Per tant, al servei de qui està el projecte de la vall de l'hidrogen verd? En parlem tot seguit.

Si parlem del punt 3, que aquest és clau, i que ara s'entén tot, que parlem dels macroprojectes de renovables. Aquí està la mare dels ous. I per això vostès es van negar en rotund a derogar el decret de renovables quan nosaltres els hi dèiem renovables, sí, però trinxant el territori en cap cas. Ara entenem per què necessitàvem omplir el territori de macroparcs eòlics i de macroparcs solars.

Al punt 4 no hi apareix cap objectiu ni cap temporalització per a la descarbonització real i, per tant, doncs, és una miqueta fum.

I, per tant, ens porta a la qüestió central. Què hi ha darrere d'aquesta moció? I li dic amb tota l'estima que vostè sap que li tinc, diputada Sans. Aquí, al final, el que hi ha és la necessitat de la química de poder-se adaptar a les limitacions dels recursos naturals del planeta i el doblegament sistemàtic de les administracions públiques, de les institucions al servei del sector privat. Això és lo que hi ha darrere d'aquesta moció i darrere del seu projecte, que no és només seu, de la vall de l'hidrogen verd.

S'acosta una davallada important de la producció de petroli i, per tant, cal buscar una alternativa imminent. I què fem? Doncs això, posar-nos a disposició de la petroquímica perquè puguin fer la seva transició econòmica, en cap cas ecològica. Perquè aquí el debat va d'això, de salvar els mobles al sector privat una altra vegada amb inversió pública.

Perquè, què passa, que les empreses més contaminants fins ara, ara s'han tornat ecologistes? Va, home, va. No cola, no cola. Que, a més a més, són les que ens estan omplint el territori de macroprojectes de renovables. No cola. No volen baixar del carro del capitalisme, aquest sistema assassí i caníbal, que ja ho deia Karl Marx, és el sistema que tendeix a destruir les seves dues fonts de riquesa, l'ésser humà i la naturalesa.

I, per tant, utilitzar els Next Generation, que ja servien per a això, diners públics per garantir la transició digital i productiva del sector privat, davant del col·lapse climàtic a què anem, i, per tant, que els beneficis continuïn sent sempre privats –i aca-

bo, vicepresidenta–, però les pèrdues, les inversions siguin socialitzades, siguin assumides des de l'erari públic. I d'això estem parlant i no estem parlant de res més.

I ja n'estem fartes. A les comarques del Camp de Tarragona i a les Terres de l'Ebre n'estem fartes de ser el polvorí, de ser l'abocador dels Països Catalans. I, per tant, si volen, parlem de col·lapse energètic, de transició energètica, de transició ecològica quan vulguin, però no de salvar els mobles a la petroquímica. Així no.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; diputats, diputades, bon dia. Hi coincidim. Ja li he comentat a la diputada Raquel Sans que coincidim en la motivació i justificació de la moció, eh? Coincidim que cal imperiosament començar, i ja anem tard, a concretar accions per transformar el pol químic, la petroquímica de Tarragona, que avui es nodreix de minerals fòssils. I, per tant, l'aposta per la vall de l'hidrogen verd pot ser una oportunitat.

Coincidim en aquesta motivació i justificació, tot i que ja he comentat que entenem que la moció en si és buida de contingut, podríem dir; és poc propositiva. Tot i que les esmenes crec que ho intenten arreglar una mica, segueix sent poc propositiva en relació amb les accions que hauria de fer el Govern.

Entenem que necessitem apostar per una transformació que es basi en una bioeconomia nodrida de biomasses, ja siguin d'origen forestal, agrícola, ramader i els residus orgànics sòlids, els que van a la incineració i els fangs de depuradora. Això és el que ens pot ajudar a transformar el pol químic de Tarragona perquè també faci productes químics basats, diguéssim, en uns *inputs* renovables i no contaminants.

El que cal és aprofitar, entenem, la transformació que cal fer en el pol químic per impulsar canvis estratègics per descarbonitzar l'economia i apostar per l'energia renovable i la sostenibilitat productiva. Quan parlem de la petroquímica, del pol químic, estem parlant d'un espai que aplega més de sis mil treballadors i treballadores de manera directa, i, de manera indirecta, pot arribar a una afectació del voltant dels vint mil treballadors, si ho miréssim de manera àmplia en el seu entorn social i econòmic d'afectació.

Per tant, si volem abordar la transformació del pol amb perspectiva àmplia, per no deixar ningú enrere, cal apostar per una transició justa en aquest nou model.

Per això el que no ens agrada és que es demani al Govern que acompanyi, perquè entenem que el Govern el que ha de fer és liderar i comprometre aquesta transformació. Perquè l'avantatge actual que avui té el polígon químic de Tarragona és que tant la refinació per obtenir hidrocarburs com els productes de química bàsica es fan tots quasi al mateix lloc, amb conduccions de molt curta distància entre el polígon sud, que és la refinaria, i el polígon nord, que és la química. I aquest és un avantatge productiu que no podem desaproveitar i que cal aprofitar.

Però dit això, no podem centrar tota la transformació del pol químic en l'hidrogen verd, perquè a Tarragona s'hi hauran de produir, entenem, o en el pol químic, s'hi hauran de produir, dos coses, perquè és possible fer-ho: hidrogen verd, que permeti descarbonitzar la indústria electrointensiva i el transport pesant, sigui per carretera, el transport marítim, fins i tot l'aviació en el seu moment; però també s'han de produir biocombustibles, que han de possibilitar que els productes de química bàsica es derivin de materials no contaminants i renovables.

Per tant, el que cal fer és hidrogen verd a partir d'aigua i electricitat renovable –la solar i eòlica–, que òbviament haurà de venir del corredor de l'Ebre. No podem obviar, però, que avui això entra en col·lisió amb la sequera que estem patint, perquè bona part de la producció d'hidrogen verd es basa, diguéssim, en l'ús intensiu de l'aigua.

Però l'altra cosa que hem de produir són productes biocombustibles, que són els que han de permetre produir biogàs, combustibles sintètics i altres productes com etilè, propilè, benzè, a partir del qual es fabriquen les substàncies per a la indústria química, com plàstics, etcètera.

Per tant, el binomi aquest hidrogen verd i derivats orgànics procedents de biomasses serà la base de les futures refineries, perquè, a hores d'ara, les refineries estan produint hidrogen ja a partir del petroli, perquè no els resulta rendible el procés verd. Per tant, el que falta és inversió i producció elèctrica verda a baix cost. Si volem parlar del futur de la petroquímica de Tarragona, hem d'anar més enllà de la vall de l'hidrogen, perquè aquest projecte és important i s'ha d'inscriure en una estratègia integral més ambiciosa com és la bioregió mediterrània, on el corredor de l'Ebre transporti biomassa forestal i agrícola per ferrocarril i electricitat verda fins a Tarragona. I aquest seria un plantejament integral.

Per tant, cal anar més enllà. Hem de passar d'acompanyar, insisteixo, a liderar i comprometre accions des del Govern. No sigui que ens passi, com diu l'Antoni Cassals, en un poema titulat «Arbre». Diu: «Observo l'arbre: / l'angoixa que acompanya / el moviment / convuls, sense esperança. / La fulla abans de caure». Alerta amb acompanyar simplement l'angoixa, perquè aleshores el moviment convuls pot quedar sense esperança i la fulla de l'arbre caure.

Si només acompanyem les necessitats de transformació del pol químic de Tarragona i l'hidrogen verd és simplement per acompanyar això, evidentment no estem fent tota la feina i possiblement no farem la transformació ecològica que necessitem i tampoc farem la transició justa que es necessita en el Camp de Tarragona per garantir que ningú quedi enrere. Res més.

Moltes gràcies.

Hi votarem a favor, perquè coincidim en la necessitat, però no compartim el fons pel poc contingut.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas..., *conseller* no hay ninguno. Bueno, miren qué cosas, hace apenas un mes tuvimos aquí también una moción para el impulso de las renovables. Porque, al final, una moción que habla de impulsar el hidrógeno verde es una moción de eso, que va de eso, de impulsar las renovables.

Solamente el hidrógeno producido por energías renovables es hidrógeno verde. Ya se ha comentado aquí que hay hidrógeno gris; hay también hidrógeno producido con ayuda de la energía de la red eléctrica, el hidrógeno amarillo, y hasta hidrógeno que se produce gracias a la energía nuclear, y en ese caso lo llamamos hidrógeno rosa o hidrógeno púrpura.

Tenemos muy claro que el hidrógeno rosa o púrpura es el que se obtiene gracias a la energía nuclear; pues no le gustará al grupo proponente. A nosotros he de decir que nos sigue extrañando que alguien que presume de estar preocupado por el cambio climático y por la emergencia climática siga sin querer siquiera replantearse su posición respecto a una energía, la nuclear, que claramente puede ser una aliada en esa lucha, en una situación como la actual, como la que tenemos ahora; yo creo que como mínimo habría que replanteárselo. Pero bueno, el hidrógeno púrpura sabemos que no le gustará. El hidrógeno amarillo igual les gusta un poco más por eso del color amarillo, que aquí hay gente muy rarita. Pero hoy hablamos de hidrógeno verde, que es el que se produce utilizando exclusivamente energías renovables.

Como decía, hace apenas un mes tuvimos aquí una moción en defensa de las energías renovables, que en aquel caso fue promovida por el Grupo de En Comú Podem. Ese día ya dije que me parecía un poco hipócrita tratar de erigirse como el ma-

yor defensor de las energías renovables cuando no solamente el grupo que la proponía había estado abanderando todas las causas locales contra ella, sino que gracias a En Comú Podem, precisamente, había salido adelante un decreto que les hacía la vida todavía más difícil a quienes querían implantar proyectos de renovables.

Pues miren, hoy es aún peor. Hoy, a falta de En Comú Podem, pretende erigirse como máximo defensor de las renovables quien es, en gran parte, el responsable de la parálisis de estos últimos años y quien promovió, precisamente, ese decreto hace un año que frenaba su implantación. Porque debió parecer que o hacía algo con ese decreto o pasaría algo tan horrible como que por fin iban a poder aprobarse muchos de los proyectos de renovables. Quieren erigirse como máximos defensores, pero no les acaba de salir bien del todo y, en su intervención, ya han tenido a bien llamar «especuladores» a quienes quieren invertir, o han hablado de centenares de macroproyectos, que es algo..., es un vocabulario, ya de por sí es vocabulario que, desde luego, hace poco por trasladar a la sociedad la necesidad de que avancemos en este tipo de infraestructuras.

Nos parece ciertamente hipócrita todo esto, pero apoyaremos la mayor parte de la moción. Porque, eso sí, con el impulso de las renovables, que tantas veces hemos defendido aquí, no es que estemos a favor, sino que lo estamos mucho más que ustedes y lo que les pedimos es más coherencia y valentía. Porque lo de las energías renovables en Cataluña es ciertamente vergonzoso. No sé cómo no se les cae la cara de vergüenza y siguen hablando de especulación o de centenares de macroproyectos cuando, por un lado, son la primera comunidad autónoma en declarar la emergencia climática y con todo el postureo del mundo, pero, por el otro, hacen tal demagogia con la energía que en energía eólica nos pasan por delante quince de las diecisiete comunidades autónomas. Nos adelantan absolutamente por todas partes. Y de nada servirá tener electrolizadores, como hablaban en su intervención, ni que sea el más grande de España, ni que sea el más grande del mundo, si no tenemos la energía renovable que pueda permitir que obtengamos ese hidrógeno de una forma realmente renovable, para que lo sea, para que sea hidrógeno verde.

A este paso nos van a obligar a seguir dependiendo en Cataluña de energías mucho más contaminantes. Lo estamos haciendo ya hoy en día. Vamos a tener que quemar gas, como estamos haciendo ya hoy en día, y mucho más gas para conseguir una electricidad que podría tener fuentes alternativas. Y vamos a echar centenares de toneladas de emisiones a la atmósfera cuando, por ejemplo, las nucleares son mucho más verdes en este sentido y, desde luego, son mucha mejor alternativa mientras no consigamos tener esas renovables que no parece que vayan a facilitar.

Ya he sugerido alguna vez en esta tribuna que esta consejería se pusiera el nombre mejor de Consejería de Moratorias y Retroceso. Yo lo seguiré diciendo, porque creo que es lo que más hacen, y al menos así podrían presumir de que no intentan engañar a nadie. Porque, si lo que quieren es paralizarlo todo, pues explíquenlo. Explíquenlo claramente, pero dejen de engañar a la gente. Porque les venden un mundo sin eólica, sin nucleares, sin nada, sin ningún molino que moleste, sin ninguna planta, pero sin emisiones. Ya me dirán cómo se hace eso. También sin aeropuerto, pero abierto al mundo, bien conectado; maravilloso. También sin turismo, pero con clientes en los bares y en las tiendecitas. O con pisos asequibles para todo el que quiera vivir en Barcelona, pero sin que se puedan construir nuevas promociones.

En resumen, sin riqueza, pero con servicios públicos, con vacunas y con servicios sociales. Igual que pretendieron vender un *procés* sin empobrecimiento y sin fractura social. Digan la verdad y digan, sobre todo, las consecuencias de sus actos y sus decisiones. Nosotros, desde luego, no lo vamos a dejar de hacer y, de momento, los hechos nos van dando la razón.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; muchas gracias, vicepresidenta. Solamente para expresar todo mi apoyo al sector químico de Tarragona, al hidrógeno verde, púrpura, azul; en fin..., rosa, a todos estos colores que han ido saliendo a lo largo del debate. Cualquier tipo de energía que sea buena para hacer más competitiva la industria en Cataluña, lógicamente, yo creo que hay que apoyarla.

Dicho esto, no apoyaré algunos de los puntos de la moción en las que hay un exceso de apocalíptico discurso climático que está arruinando a miles de familias. Yo creo que estas cosas se tienen que hacer bien. La transformación energética se debe impulsar de manera realista, ordenada, prudente, sosegada y orientada a minimizar nuestra dependencia energética. Y la sensación que tengo es que la política energética en Catalunya va a parche sobre parche, ocurrencias, tendencia, vamos dando palos de ciego, y creo que falta un plan estratégico en Cataluña que aborde la transformación energética.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, vicepresidenta. Tornar a reiterar l'agraïment als grups amb els quals hem pogut transaccionar aquestes esmenes, que entenem que milloren la moció; però insistir en que la casa s'havia començat per la teulada. I ara m'estava mirant algunes de les dades del repartiment de les energies renovables al país i totes es concentren al sud del país. A la Terra Alta, per exemple, es fabrica ara mateix el vint-i-cinc per cent de l'energia eòlica que es produeix al país. Calia replantejar-se, calia una planificació, i això és el que està fent el Govern de la Generalitat.

Som molt conscients de la urgència i de les necessitats que tenim i és evident que cal acompanyar. I crec que sí, que el verb és adequat, «acompanyar», perquè és la indústria la que ha de fer les inversions en aquest sentit, per transformar-se. Crec que hem d'aprofitar, diputada Estrada, l'oportunitat d'aquesta necessitat. Sabem que la indústria té aquesta necessitat econòmica, però creiem que hem d'aprofitar aquesta necessitat econòmica de la indústria, perquè estem parlant d'onze mil llocs de treball a les nostres comarques de manera directa i indirecta, 35.000 llocs de treball induïts i, per tant, estem parlant del trenta per cent del producte interior brut, del pes econòmic de la indústria en les nostres comarques. Per tant, és evident que necessitem acompanyar la indústria. Hem d'aprofitar totes les oportunitats.

Crec que avui hem sentit dos discursos en una banda i una altra. La diputada Estrada s'expressava en un sentit. La diputada de Ciutadans parlava totalment en l'altre. És a dir, creiem que hem de trobar aquest terme mitjà. Hem de fer aquest acompanyament de la indústria per garantir aquests llocs de treball, però per garantir també que aquesta aposta per les renovables no té com a víctimes..., no té sempre el sud del país «trinxat» –no sé si és la paraula, però, en qualsevol cas, perjudicat– per aquest excés d'energies renovables, que s'han de repartir de manera solidària per tot el país.

Per tant, agrair aquestes esmenes transaccionades i animar tothom a sumar-se a aquest projecte, hi insisteixo, un projecte de territori, però també un projecte de país.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt número 20 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el planejament urbanístic al Camp de Tarragona

302-00211/13

Passem ara al punt divuitè, moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el planejament urbanístic al Camp de Tarragona; presentat pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Per exposar-la, té la paraula la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bé, doncs els portem una moció per demanar, de forma clara, que es posi punt i final a un projecte, a un macroprojecte que pensem que no és necessari i que no és beneficiós per al conjunt de la població, perquè malmet el medi ambient, perquè atempta contra la salut pública i perquè està basat i fomenta la precarietat i les desigualtats socials. És el projecte Hard Rock. Abans es coneixia amb altres noms. Ara el coneixem com a Hard Rock. Veurem si no li posen un altre nom en el següent episodi que haguem de viure.

És un projecte que no se'l creu ningú. És un projecte que no és de consens. És un projecte que posa en perill les arques públiques amb els ni més ni menys que 120 milions d'euros que haurà d'avançar l'Incasòl, més els centenars de milers d'euros que ja porta gastats per aconseguir la modificació del pla director urbanístic i que aquesta tiri endavant. I és un projecte que, parlem-ho clar, només té com a objectiu donar ús a uns terrenys de «la Caixa» que van adquirir per quatre duros en el seu temps i que ara no saben què fer-ne.

Anem a pams. Per què diem que el projecte no és necessari ni beneficiós? Doncs agafem les paraules de la Plataforma No Juguem, Aturem el Hard Rock, a qui aprofitem per saludar. I diuen: «Aquest projecte, anteriorment conegut com a Eurovegas i Barcelona World, no és un projecte necessari per al territori del Camp de Tarragona i la seva implantació només portarà més desigualtats econòmiques, laborals i socials, a banda de provocar un greu impacte ambiental.» Per què?

Doncs perquè, des d'un punt de vista mediambiental –ja ho vam dir–, l'emplaçament pot acabar amb els últims redutes plens de biodiversitat de la zona, com són espais protegits de la Xarxa Natura 2000 i espais d'interès natural com són la Sèquia Major. Perquè, a més a més, el transport públic nefast actual no podrà suportar un increment tan gran de passatgers. I perquè, a més a més, estem parlant d'un projecte instaurat en el que és el model turístic de la Costa Daurada, que depèn totalment dels recursos hídrics del riu Siurana i de l'Ebre. I, a més a més, és un projecte altament consumidor d'energia que es produeix al sud de les nostres comarques.

Des d'un punt de vista de la salut pública, és evident que es tracta d'un projecte nociu en tant que fomenta la ludopatia. I en un moment en el que s'ha evidenciat la importància de la salut mental pensem que és una hipocresia donar suport a aquest projecte; si no, parlin amb les associacions d'addictes al joc o amb les professionals sanitàries i a veure què els diuen.

Fins i tot el CTESC proposava eliminar l'excepció que permet autoritzar l'obertura de més casinos de joc a Catalunya. Per això els hi proposem, al punt 2 d'aquesta moció, escoltar el Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya i, per tant, eliminar aquesta excepció. I diem que és un projecte que no és necessari i que no és beneficiós, perquè estem parlant d'un projecte que pretén allargar l'agonia d'un model econòmic obsolet, que precaritza les condicions laborals de les treballadores i que genera grans desigualtats socials, com dèiem. Després si volen els hi donem dades.

El projecte, a més a més, no és de consens, per més que ho repeteixin alguns i algunes. Primer, perquè l'eina de planejament que es va utilitzar, el PDU, així ho demostra; ja ho vam explicar en la interpellació, que és una eina que el que fa és saltar-se els processos que garanteixen o que permeten una major democràcia a l'hora

de planificar el territori. I que, a més a més, se salta passos de l'avaluació ambiental. I per aquest motiu, precisament, els posem els acords 6 i 7 al respecte.

Però si algú té dubte de si aquest és un projecte de consens o no, només cal que miri les protestes que hi han hagut al territori, o les adhesions que ha sumat el manifest, que aglutina persones del món de la cultura, persones del món acadèmic, o diputats i diputades de diverses formacions polítiques.

Tercer. Som davant d'un projecte fallit. Perquè els inversors o l'han abandonat o només s'hi han sumat amb el compromís de la Generalitat de posar a disposició l'erari públic per garantir que els hi surtin els comptes. De fet, quan Veremonte va abandonar el projecte en veure que no li sortien els números, la Generalitat va moure cel i terra per aconseguir que hi hagués un nou inversor, en aquest cas, Hard Rock.

I, per últim, aquest projecte posa en risc les arques públiques. Hi insistim: que l'Incasòl hagi d'avançar 120 milions d'euros públics perquè Hard Rock els vagi tornant en còmodes terminis a mesura que li surtin els números és un autèntic escàndol. A part dels més de cent..., els prop de 150.000 euros gastats en tots els informes que han de permetre l'aprovació de la modificació del pla director urbanístic. I ho volem recordar: ni un sol euro públic, ni un sol euro dels catalans i les catalanes aniran a fer possible aquesta transmissió de terrenys. Bé, doncs ja en portem uns quants, de gastats. Això ho va dir el president Aragonès quan era vicepresident la passada legislatura, i ho va dir l'actual conseller de Territori.

Per tant, nosaltres pensem que cal posar fi a aquest projecte perquè no se'l creu ningú, perquè no és de consens i perquè si és un projecte heretat, com vostè va dir, senyor Fernández, doncs posin-hi fi; si no té més, és així de senzill.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Carles Castillo Rosique.

Carles Castillo Rosique

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tothom. Començaré aquesta intervenció amb tres afirmacions perquè quedi molt clar des del principi. Ni un sol euro públic al projecte per part del Govern. Dos: treballem per fer un territori endreçat i preparat per un creixement sostenible. Tres: no és el nostre model i seguim condicionant el projecte al consens territorial i a l'acord amb els agents socials. Aquestes són les línies bàsiques en què ens basarem. Lluny de buscar un discurs simplista, volem pensar en les necessitats del territori i, a la vegada, agafar el toro per les banyes i, gestionant-ho bé, solucionar herències de governs anteriors; volem, de fet, arreglar-les.

Evidentment, no és el nostre model, el que es plantejava amb Artur Mas com a president. Però és que avui parlem d'una iniciativa que, malgrat ser privada, hem aconseguit que no creui certes línies vermelles. Nosaltres serem exigents i responsables, en primer lloc, amb el territori que representem. Volem, com li dic, un territori més endreçat, un territori preparat per al creixement econòmic, complint amb l'agenda 2030, que garanteixi una major qualitat de vida a la nostra població. No ens permetrem ni una frivolitat amb la gent que confia en nosaltres perquè aquest projecte compleixi certs requisits, però també perquè capgiri tendències d'atur, falta d'oportunitats i migració a les grans ciutats.

Mirin, quan vaig tenir el plaer de ser regidor a la meua ciutat, a Tarragona –vostè, senyora Estrada, també ho va ser–, desenvolupava tasques de regidor al barri de Campclar, barri obrer per antonomàsia. I sap què em deien cada setmana, quan anava a fer de regidor de barri i atendre els veïns i veïnes del barri? Sap què em deien, senyora Estrada? «On deixo el currículum per treballar?» «On deixo el currículum per al Barcelona World?» Era el que més em repetia la gent del barri. Aquesta és la realitat, senyora Estrada. I això no vol dir un xec en blanc ni que fem qualsevol cosa de qualsevol manera, ni molt menys. Però el projecte ha tingut una evolució. I, malauradament, la crítica al projecte, no.

El projecte ha passat del voltant de 2 milions de metres quadrats a 750.000 metres quadrats de sostre –de 2 milions a 750.000. Ha passat de vuit-centes hectàrees a seixanta-set. De sis casinos a un. D'un model de joc i apostes a un historial de model de congressos. No pot ser exactament la mateixa crítica que al principi. Per tant, refermem compromisos en que es compleixin els requisits de reordenació. Refermem compromisos en consens territorial i negociació amb agents socials. Volem seguir parlant, estar al costat de la gent i garantir llocs de feina a la població. Aquest projecte ja no és l'inicial i els convido, senyors i senyores de la CUP, a seguir-ne parlant, a seure i seguir-ne parlant, per trobar una millor entesa de com avançar en el territori.

El món no és blanc o negre. Hi ha grisos. I de ben segur que ens podríem trobar, si vostès volguessin. Segurament ens cal explicar-nos millor, però ara es volen fer les coses diferents. Treballem, doncs, per resoldre aquest tema amb els requisits d'ordenació territorial que compartim. No caiguem, si us plau, en el no a tot i mirem com podem seguir adaptant el projecte perquè compleixi amb tot el que volem.

Concretament, sobre la seva moció subsegüent ens hagués agradat trobar consens sobre les esmenes i poder transaccionar. Malauradament, no han volgut dialogar-ne, i l'últim que s'ha de negar en projectes com aquest és això, el diàleg.

I acabo dient-li dues coses. Una, estem forts en les nostres conviccions i les exercirem d'acord amb els interessos i preocupacions del territori. Dos, si m'ho permet, també, ningú es creu que Esquerra Republicana de Catalunya es dediqui a donar compliment als interessos de les elits empresarials i financeres. Ningú, ningú, ningú. I, de fet, senyores i senyors de la CUP, saben perfectament que, si no seguíssim amb el procés administratiu, sí que ens costaria diners públics. Aquesta és la veritat, perquè hi ha unes responsabilitats patrimonials clares. I, per cert, també les despeses que s'han fet amb el desenvolupament les pagarà la part privada. Totes les despeses. Així està a l'acord. Sí que ens costaria diners públics, i això és el que no volem ni vostès ni nosaltres ni el territori.

Per tant, siguem exigents, seriosos, rigorosos. Seguim millorant el projecte el que calgui, sense dedicar-hi, com dic, cap diner públic. La nostra porta sempre estarà oberta per parlar.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats... Diputades de la CUP, ens presenten una moció que els hem de dir que no ens sorprèn. No ens sorprèn no només pel que ja van dir a la interpellació que la precedeix, sinó que és una moció totalment coherent amb allò que vostès defensen des de fa temps, des de que va sorgir aquest projecte. És més, vostès no només s'han manifestat clarament en contra del Hard Rock, sinó que també ho han fet en contra del turisme, en contra de la indústria –i més si és la indústria química–, i acabem de veure que tampoc no tenen gens clar el tema de l'hidrogen verd, o, més ben dit, que hi estan en contra.

Per tant, estan en contra de tot allò que significa crear riquesa a Catalunya, i especialment al Camp de Tarragona. Vostès són les del no a tot. I no passa re, no passa re, aquest és el seu model. Vostès fan una cosa curiosa, però, en aquesta moció: per un costat, demanen anul·lar immediatament el planejament i tota la normativa en la que se sustenta el CRT, i, en canvi, després demanen que s'obri un debat amb agents socials i la població de les comarques del Camp de Tarragona.

Un debat del que sembla que vostès, però, ja en saben el resultat, si d'entrada ja volen fer desaparèixer el CRT. Però obvien que el debat sobre aquest projecte ja s'ha

produït, i s'ha produït reiteradament. De fet, cada vegada que hi ha unes eleccions al Parlament de Catalunya o fins i tot unes eleccions municipals en l'àmbit d'influència del CRT –a Vila-seca, a Salou, a Tarragona, a Cambrils– es posa aquest tema sobre la taula. Sense comptar totes les mocions que els seus grups municipals porten als diferents plens dels ajuntaments. El debat ja hi és. I aquí, en aquesta cambra, l'hem tingut també moltes vegades. Per tant, el debat ja hi és.

I el debat del resultat social no va pas a favor dels seus posicionaments, si tenim en compte els resultats electorals. Perquè, al final, la ciutadania ens escull, a tots els representants que estem aquí, pel que plantejem, pels nostres posicionaments, i, en aquest cas, també pel que pensem i defensem sobre el CRT de Vila-seca i Salou.

Mirin, per nosaltres aquest és un projecte important. És un projecte positiu, un projecte que crearà llocs de treball i riquesa a les nostres comarques. Recordem que les comarques del Camp de Tarragona són les que tenim més atur de Catalunya, gairebé un punt i mig més que el conjunt del país.

No ens podem permetre perdre més oportunitats. No ens podem permetre perdre un projecte que significa l'enfortiment i la desestacionalització d'un sector clau com és el turisme, però que també significa clients potencials per al comerç dels municipis més propers; que significa treball per empreses d'instal·lacions, de manteniment..., en definitiva, de serveis relacionats amb el turisme.

I també cal recordar que aquest projecte va associat a un retorn social al territori: un u per cent de la inversió total prevista ha d'anar destinada a projectes socials de les nostres comarques. I vostès ens parlaven –a la interpellació– de precarització laboral –i ara també ho ha fet, defensant la moció–, ens parlaven d'impacte ambiental. I és evident que hem de vetllar perquè això no passi. Hem de ser rigorosos en el compliment de la normativa laboral, urbanística, mediambiental. Clar que sí. Hem de garantir que les coses es facin bé, però que es facin.

Evidentment, no votarem a favor de la moció, ja suposo que no es sorprenen. El seu model –evident– no és el nostre. Són models contraposats. Com he dit a l'inici, la seva moció no ens sorprèn, ni a vostè, suposo, com deia, el nostre vot en contra. Ara bé, el que sí que ens inquieta és què pensa el Govern respecte a aquest projecte. De fet, el diputat Viñuales ahir, en la sessió de control, ja va fer una pregunta al conseller en aquest sentit, i, bé, ens segueix inquietant.

Ara bé, el que sí que ens inquieta, dèiem, és la posició que té el Govern. I ho fa perquè sembla que, fa uns anys, Esquerra Republicana en el Govern, ja en aquell moment, va redefinir el projecte i va semblar que se'l feia seu, però durant tots aquests anys el projecte no ha avançat. I ara veiem que el manifest contrari a aquest projecte, doncs, ha tingut també la signatura d'alguns dels diputats d'Esquerra Republicana, del grup del Govern. I em sembla ben contradictori que, per un costat, Esquerra, el Govern, digui que vol impulsar –i així ho va manifestar ahir el conseller– el projecte del CRT de Vila-seca i Salou, i, per l'altre, diputats d'aquesta cambra el vulguin eliminar.

No es pot estar a missa i repicar, si em permeten l'expressió, sobretot si el que es pretén és donar certeses a la ciutadania sobre el futur d'un projecte tan important com és aquest per a Tarragona.

Votarem en contra, per tant, d'aquesta moció. I aprofitem l'ocasió per reiterar-li al Govern i al conseller que hi ha una necessitat evident i clara d'impulsar aquest projecte, que és molt important. No podem perdre més temps ni podem perdre més oportunitats.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tothom. Aquesta moció l'havia de substantiar el company Quim Calatayud, però, com saben, ahir va tenir un ensurt. No es preocupin, perquè està bé, però no suficientment per poder estar avui en aquest faristol. (*Aplaudiments.*) Bé, és un honor, és un honor per a mi ser la veu del Quim i defensar, doncs, el posicionament en aquesta moció.

Mirin, aquesta moció es divideix en set punts, que resumeixo breument: «no aprovar...», «eliminar...», «derogar...», «no fer efectiva la compra...», «deixar d'emprar el planejament urbanístic...», «revisar...», i només un quart punt de proposta, eh?, en què la CUP ens proposa impulsar un debat. Per tant, segons les primeres paraules de cadascun d'aquests set punts, senyors diputats i senyores diputades, una pregunta, diputats de la CUP: vostès exactament què proposen? Quina és la seva proposta per a la gent de les nostres comarques, les del Quim? Eliminar...?, derogar...?, deixar d'emprar...?, no fer efectiva...?, no aprovar...? No pot ser que fem veure que una llei, un pla director o la compravenda d'un terreny sempre són un cau de fosc, d'interessos obscurs.

A les comarques tarragonines, i més concretament a Salou i els entorns, el turisme és un fenomen i una activitat econòmica que es va començar a implantar fa vuitanta anys. Està molt bé que vostès ara, després d'aquests vuitanta anys, proposin un debat, però potser anem una mica tard.

En tot cas, nosaltres contribuïrem en aquest debat, eh? Els hi aportarem algunes dades. Mirin, l'empresa SEAT, de Martorell, és l'empresa privada amb un major nombre de treballadors a Catalunya: 14.500 operaris. A les comarques tarragonines no hi ha una SEAT, o cap empresa d'aquestes dimensions, però el turisme en conjunt és la SEAT de Tarragona. En xifres del 2019, el turisme tarragoní va crear més de dotze mil llocs de treball directes i deu mil d'indirectes, i representa el vint-i-cinc per cent del PIB tarragoní.

Els donaré més dades, en aquest debat que vostès proposen. A les comarques tarragonines també hi ha metges, professors, professors, enginyers, personal de la banca, treballadors de la indústria química... Però a les comarques del Quim també hi ha cambrers i cambreres, governants d'hotel, *maîtres*, netejadors, netejadores, rentaplats, directors i directores d'hotel, personal de recepció, animadors i animadores turístics, guies... En definitiva, hi ha una mica de tot. Per tant, la solució no és per uns terrenys de «la Caixa», com ha dit la diputada; la solució és per realment dinamitzar aquest territori.

Anys enrere, molts d'aquests treballadors i treballadores eren autodidactes, tothom feia el que podia. Però d'uns anys ençà això ha canviat, i molt: centenars d'alumnes s'han format en l'Escola d'Hostaleria i Turisme de Cambrils, on ha sortit molt de talent; a Vila-seca, la Facultat de Turisme i Geografia de la Rovira i Virgili, un altre cas de talent, forma cada any estudiants que després passen a formar part d'un sector, el turístic, que a les comarques del Quim és fonamental.

En general, a casa nostra tothom té parents, coneguts i saludats que treballen en aquest sector, sigui directament o indirectament, en empreses que els donen servei: bugaderies, mobiliari per a la restauració, manteniment de piscines, empreses del sector de l'aigua i també de les energies renovables, entre d'altres.

És cert, i seria faltar a la veritat no dir-ho, que el sector de l'hostaleria i el turisme i la restauració ha comès excessos, que la precarietat i els abusos han existit. Però també és cert que és feina d'aquest Parlament i del poder executiu vetllar perquè aquests possibles excessos no es repeteixin.

Però encara els vull donar més dades. Port Aventura –més de 90 milions de visitants en vint-i-sis anys d'història– ha anunciat aquesta mateixa setmana que l'any vinent obrirà el 17 de febrer. Serà la primera vegada en vint-i-sis anys que Port Aventura obrirà per carnaval i que mantindrà la seva activitat ja durant onze mesos. Si vint-i-sis anys enrere els verbs dominants haguessin sigut «eliminar», «derogar»,

«no aprovar» –aquests verbs que vostès conjuguen amb tanta alegria–, avui Port Aventura no existiria. I ara la història, amb altres matisos i condicions, es repeteix i té un altre nom: Hard Rock. Una inversió molt important de creació durant els primers anys de més de dos mil llocs de treball i una gran oportunitat per aprofitar tot el coneixement, tota l'expertesa, tots els anys de tradició turística per situar Salou, Vila-seca, Costa Daurada, Terres de l'Ebre, com a destinació turística de primer ordre a nivell mundial.

Nosaltres, com molt bé saben, som els de la Catalunya del sí, i conjuguem altres verbs: «fer», «treballar», «proposar», «construir», «aixecar», «créixer», «progressar»... Els proposo, senyores i senyors diputats, que preguntin a taxistes, a cambrers, a cuiners, a treballadors i treballadores dels serveis, a famílies senceres que viuen del turisme, quin és el verb que prefereixen: si el que volen és «eliminar» o si el que prefereixen és «treballar», «progressar» i, sobretot, «anar endavant».

Per tot això, en nom del Quim, avui votarem «no» al no a tot i ens refermarem en la Catalunya del sí.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Señora vicepresidenta, señor *conseller* Fernández, señores diputados, buenos días. Pues, una vez más, volvemos a hablar en este Parlamento del que, tras muchas vicisitudes, se ha convenido en llamar «proyecto Hard Rock», y, como viene de la mano de la CUP, pues..., para intentar que se abandone definitivamente. En fin, nosotros desde VOX no vemos mal este proyecto, siempre que se cumplan algunas condiciones de las que luego hablaré.

Hay que recordar que hace ya diez años desde que el entonces presidente de la Generalitat, el señor Artur Mas, anunció a los cuatro vientos una inversión millonaria en Tarragona en terrenos anexos a Port Aventura. Han transcurrido diez años desde aquel anuncio, y nada concreto se ha hecho desde entonces, demostrando que no era otra cosa que intentar ocultar su fracaso para que un grupo americano eligiese el Prat de Llobregat para realizar una fuerte inversión.

Nada había entonces y nada hay ahora. Se han cambiado los supuestos inversores, se ha modificado el alcance del proyecto, se ha cambiado el planeamiento urbanístico, se han modificado leyes, se ha acudido a los tribunales, se han emitido informes desfavorables. Y todo esto, aderezado con la oposición de la extrema izquierda, que ha venido usando –lo vemos hoy– a los grupos satélites para boicotear el proyecto. Lo de siempre en Cataluña: proyectos mal gestionados por los gobiernos separatistas e intentos de la izquierda comunista por *destruir* –un verbo, siguiendo con la intervención anterior, que les encanta– todo aquello que pueda generar riqueza.

Todo un amplio conjunto de despropósitos que han llevado a los alcaldes de las dos poblaciones donde se debería construir este complejo a dudar de su ejecución. Así, el alcalde de Vila-seca declaraba hace unos días –leo–: «Llega un momento en que los inversores se volverán locos» –y yo creo que no solo los inversores, ¿eh?–; «no es normal que estemos diez años tramitando y discutiendo determinadas cuestiones.» Por su parte, el alcalde de Salou manifestaba sobre los inversores: «Llega un punto en el que buscan tantas trabas que puede ser que se cansen.» Efectivamente, todos nos cansamos ya de estas situaciones.

Este es el resultado de diez años de gestión de este proyecto por parte de los sucesivos gobiernos separatistas. Y hoy, pues, viene la CUP a darle la puntilla definitiva. Y hay que decir que, visto el reciente acuerdo de la semana pasada entre la CUP y En Comú Podem y Esquerra Republicana, los alcaldes tienen motivos para preocuparse.

En VOX, como hemos dicho muchas veces, apoyamos los proyectos que generan riqueza y empleo para todos, aunque en este caso no sabemos si en este momento todavía existe un grupo inversor que esté dispuesto a hacer esa inversión cuando sea posible y cuando se sepa qué es lo que se autoriza a realizar. Pero, si al final se pudiera llevar a cabo, creemos que el Gobierno de la Generalitat debería atender a ciertos puntos que nos parecen muy importantes, dado lo especial de este proyecto: que se cumpla escrupulosamente con toda la normativa urbanística vigente –se ha dicho y hay que recalcarlo–, que se fiscalice y garantice la no evasión de impuestos fuera de España, que se garantice empleo estable y de calidad para los españoles, que se garantice el control legal en relación con el buen uso del juego, las apuestas y las actividades que se desarrollen en el futuro complejo.

Y, en relación con el adelanto de dinero público para este proyecto, en VOX dudamos que esto deba ser así, pero, en todo caso, si se produce, exigimos la máxima transparencia, trazabilidad y fiscalización del dinero público.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula el diputat Marc Parés Franzí, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Marc Parés Franzí

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats, diputades, conseller. Vagi per endavant, en primer lloc, el nostre suport a la plataforma Aturem Hard Rock i, òbviament, el nostre vot favorable a la moció que presenta avui la CUP.

Jo volia començar per fer una mica d'històric, perquè, clar, ens plantegen aquest projecte com la gran solució per al Camp de Tarragona. I aquest projecte neix l'any 2010 com la gran proposta que feia el president Artur Mas per sortir de la crisi el 2008. La gran proposta per donar resposta a una crisi econòmica com la que vam patir el 2008 era un projecte que avui, a punt d'entrar l'any 2023, encara no s'ha fet realitat, perquè aquest és l'inici.

Però això no va començar només així. Després, immediatament després, aleshores Convergència i Unió va pactar amb el Partit dels Socialistes de Catalunya –per cert, liderat per en Quim Nadal– la modificació de la llei d'urbanisme amb la llei òmnibus, que el que pretenia..., el que permetia era la implantació de plans directores urbanístics –després m'hi referiré– que fessin possible projectes com el del Hard Rock.

Però després la cosa va continuar. Després ERC, Esquerra Republicana, ja va començar a pactar amb Convergència i Unió. I una de les primeres coses que van fer va ser l'aposta pel joc, modificant la legislació –si no ho recordo malament, l'any 2014, en una conselleria en mans d'Esquerra Republicana–, per permetre, doncs, la rebaixa fiscal del cinquanta-cinc per cent al deu per cent pel que fa als casinos de joc. Per tant, una aposta pel joc.

I després la cosa va continuar, i amb una nova conselleria en mans d'Esquerra Republicana –de fet, en mans de l'actual president– es va fer l'aposta també, doncs, per la compra de sòl, d'un sòl propietat de «la Caixa», a través de l'Incasòl per fer possible aquest projecte.

Per tant, quan el senyor Castillo ens diu: «No és el nostre model»... Home, no és el seu model, però porten gairebé deu anys fent actuacions, entre elles la rebaixa fiscal als casinos, per fer possible que aquest projecte tiri endavant.

És cert que jo crec que hem de debatre el model. És a dir, al final és evident que el Camp de Tarragona necessita projectes de desenvolupament territorial. La qüestió és quin model de desenvolupament territorial volem. És aquest el que volem? Els llocs de feina que volem al Camp de Tarragona són aquests? Perquè el Camp de Tarragona fa temps que ha incrementat el seu turisme, i, en canvi, no ha millorat la

renda *per capita* dels seus habitants, ha anat endarrere. Per tant, potser el que necessitem és un altre model econòmic que permeti crear llocs de feina amb qualitat.

És aquest el model de desenvolupament territorial que volem, que requerirà més consum d'aigua, i, per tant, doncs, que no puguem fer enrere d'una vegada per totes el minitransvasament de l'Ebre a Tarragona, sinó que requerirà augmentar el minitransvasament? De debò que aquest és el model que volem per al Camp de Tarragona, un model que consumeixi més recursos hídrics?

Nosaltres creiem que no. Nosaltres creiem que cal apostar per altres models alternatius de desenvolupament territorial, que cal facilitar les oportunitats i la vida a la gent del Camp de Tarragona; per exemple, amb projectes com sí que està impulsant el Departament de Territori, que és el del tren tram. Per tant, amb aquest tipus d'inversions és com hem de fer millor la vida dels ciutadans i ciutadanes de les comarques del Camp de Tarragona.

Però, clar, mentre tot això passava en aquests gairebé tretze anys d'un projecte que és evident que és un projecte fallit, perquè jo ja no sé què més necessiten per veure l'evidència, que un projecte que havia de donar resposta a una crisi del 2008 –tretze anys després encara no hi ha res– és un projecte fallit..., però les coses han canviat, en tots aquests anys: tenim una emergència climàtica molt més manifestada, tenim moltes més evidències de salut mental i moltes més evidències del mal que fan el joc de casino i la ludopatia. Per tant, hem d'apostar per un altre model en el moment en el que estem.

I deixi'm fer una última referència, una última reflexió, amb relació a un tema més general, que és el que va propiciar, justament, que projectes com aquests tirin endavant, que és la modificació de la llei d'urbanisme, que va permetre que el Govern de la Generalitat pugui implementar o pugui desenvolupar projectes d'ordenació urbanística a nivell molt detallat –per tant, en clau urbanística i no en clau territorial– al conjunt del país, que va ser la modificació que va permetre, doncs, que els PDUs passessin de ser, com aleshores hi havia, el 2010..., es podien comptar amb una mà, no?, el PDU del sistema costaner, el de Gallecs, alguns d'infraestructures, com el de l'eix Transversal Ferroviari..., per tant, projectes, plans directores urbanístics, pensats per a casuístiques molt específiques de protecció ambiental, etcètera, es van poder passar a fer per qualsevol cosa, perquè amb l'argument del desenvolupament econòmic i social el Govern de la Generalitat ha pogut fer planejaments directores urbanístics per a qualsevol àmbit, passant de cinc, aproximadament, plans directores urbanístics..., actualment n'hi ha quaranta d'aprovats i quinze més en marxa.

I això el que comporta és, en primer lloc, clarament una subversió de l'autonomia municipal –per tant, el planejament urbanístic ja no està en mans dels municipis, sinó que està en mans del Govern de la Generalitat, que pot fer i desfer–, però, a més a més, també una subversió del planejament territorial, que és el que realment ha d'ordenar el nostre territori, i com els plans directores urbanístics tendeixen a passar per alt les directrius que mostren els plans territorials, sectorials i parcials, com és el cas també, doncs, d'aquest projecte del Hard Rock.

Per tot això, el nostre grup parlamentari votarà a favor de la moció de la CUP.
Gràcies.

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Joan García González.

Joan García González

Diputats, diputades, conseller, vicepresidenta... Doncs de nou tenim sobre la taula les teories de decreixement portades a la pràctica en una moció, que és coherent per part de la CUP, però que és evident que les tenim de forma molt clara... I en això són vostès bastant coherents, també: porten cada setmana o a cada ple alguna d'aquestes propostes, basades, precisament, en el no, i és veritat, en el no. I no po-

dem progressar amb un no davant, amb «no...», amb eliminar... I ja s'ha dit per part també del diputat Canadell, amb derogar articles, algun d'aquests articles que inclús es podrien debatre. Però també vostès impulsen, precisament, el no a això, el no a fer efectiva la compra d'aquests terrenys..., a deixar d'emprar, inclús, quan algunes excepcions..., com aquesta afirmació de «deixar d'emprar el planejament urbanístic per donar compliment als interessos de les elits empresarials i financeres».

Suposadament, almenys aquells que han estat a ajuntaments, inclús governant –vostès també han governat en alguns ajuntaments–, entenc que no utilitzen precisament els planejaments urbanístics per donar compliment als interessos de les elits empresarials. M'imagino que no. Per tant, portar un punt on precisament s'ha de debatre això i suposar que tothom en l'àmbit local ho fa, doncs, deixa molt a dir o, de fet, representa molt què és aquesta moció.

Nosaltres, bàsicament, votarem que no. Vostès parlen... L'únic punt important que vostès empen en positiu, que sempre ho fan, és imposar un debat. Per vostè imposar un debat és l'única fórmula que té la CUP d'avançar i de créixer a Catalunya.

Jo, sincerament..., estem cansats d'escoltar aquest tipus de propostes basades en el decreixement, però a mi em preocupa molt també com han seguit aquestes propostes els diferents governs de la Generalitat fins ara, que, de fet, han pactat pressupostos amb la CUP i han treballat juntament amb la CUP. I aquí no em queda molt clar... I el conseller, doncs, ens dirà si el seu departament està en aquesta línia o vol realment que es faci alguna cosa a Tarragona. Perquè la fase de debat, diguéssim, la fase de planificació, fa anys que sap que s'ha acabat, i no podem estar donant voltes a tot, perquè, si no, entrem en el no a l'aeroport; no a la Ronda Nord, conseller, ni a les connexions amb les rondes del Vallès; no als grans projectes, inclús, d'energies renovables, perquè també són problemàtics; no a les connexions energètiques; no al turisme; no a pràcticament tot el que suposà un creixement econòmic.

Però, mentrestant –i això és cert, i és veritat–, perdem oportunitats any rere any, oportunitats que no desapareixen, sinó que marxen a altres llocs, a la resta d'Espanya i a la resta d'Europa.

Per nosaltres, el decreixement –i una mica, doncs, per deixar clar això–, el no com a política de futur..., crec que ens empobreix, i no és un model assumible de futur. Per nosaltres no és un projecte alternatiu, el que vostès presenten aquí. De fet, no sé quin és el projecte alternatiu que vostès presenten aquí, perquè no és més que, per nosaltres, una extravagància basada en una condició catastròfica allunyada de la realitat, que és el que vostès ens presenten cada dia, que, en moltes ocasions, s'han anat resolent per part de la pròpia tecnologia o els avanços tecnològics que normalment són fruit de la col·laboració públicoprivada –també allò que vostès consideren que és pràcticament com parlar de l'infern, si em permet aquesta dualitat catòlica. També sembla que, quan parlem també d'aquesta col·laboració..., és un error i això no es pot fer.

Vostès acaben, al final, i ho he dit moltes vegades, i m'agrada dir-ho molt, inclús defensant postures neoluddites, i sempre ho diré. I aquesta posició de tornar a les essències del segle XIX, prerevolució industrial..., una realitat més enllà que utòpica, o almenys poc creïble, o almenys que jo prefereixo no assumir com una realitat de futur..., doncs no la comparteixo i no la compartim.

De totes formes, està molt bé, però vostès almenys són coherents. El que no m'acabo de creure és el que he escoltat d'Esquerra Republicana. No sé molt bé què és el que volen fer amb aquest projecte a Tarragona. Tarragona necessita un projecte com aquest. Nosaltres votarem i estarem sempre donant suport al projecte que s'ha parlat i que creiem que..., almenys així ho expressarem als punts i a les votacions, aquest projecte a l'àmbit de Vila-seca i Salou. Jo crec que fa molts anys..., jo..., des de que vaig entrar en aquest Parlament que es parla d'això. Fa set anys ja s'estava parlant d'això –fa set anys. Vostès tenen aturat aquest projecte. Esquerra Republica-

na té aturat aquest projecte a Tarragona. Tarragona ho ha de saber. Vostès tenen aturat aquest projecte, per molt que ara avui...

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

Diputat, se li ha acabat el temps.

Joan García González

...vinguin a posar-se –sí, acabo, presidenta– molt dignes davant d'una moció de la CUP, que, ho torno a dir, ells sí que són coherents. Vostès, no ho sé.

Gràcies.

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies. Bé, nosaltres, com és previsible, votarem en contra de la totalitat de la moció, per motius econòmics, però també socials o de model. Motius econòmics perquè –ja s'ha dit aquí–, amb la seva cultura del no a tot, Port Aventura no existiria. I jo ja sé que a vostès ja els hi agradaria que Port Aventura no existís, però molt em temo que no pensen igual els milers i milers de treballadors que han passat per allà en els darrers trenta anys, i que no pensen igual totes aquelles persones que viuen del turisme i que s'han aprofitat de l'efecte capitalitat que ha generat Port Aventura durant, hi insisteixo, aquestes dècades.

Doncs bé, estem davant d'un projecte que és veritat que ha estat molt mal gestionat, el que tenim entre mans, però que és clau per consolidar i complementar Port Aventura en termes de capitalitat turística de la Costa Daurada. I això és molt important. El turisme, efectivament, com qualsevol altre..., en fi, eix productiu, no és perfecte, ja ho sabem –no és perfecte. Però, clar, quan vostès diuen que s'han de carregar aquest model per fer, com han dit des dels comuns, un nou model alternatiu i que s'han de buscar projectes alternatius i models de creixement alternatius... Bé, jo no sé exactament quins són els projectes alternatius. Si són els de la Barcelona d'Ada Colau, ja els hi dic jo que no ens acaben de convèncer. Per tant, prefereixo el que tenim que els projectes alternatius de la senyora Ada Colau.

I després, també, les motivacions de model o socials. Vostès –i això ho fan també tant els comuns com des de la CUP– fan una moralista i profundament injusta associació d'aquest tipus de projectes amb la ludopatia. Mirin, ens han sortit vostès, comuns i cupaires, curiosament, en aquest Parlament, molt carques. Recorden vostès aquella gent que a la dècada dels seixanta deien que s'havien de prohibir les discoteques perquè atemptaven contra *la moral i las buenas costumbres*. (*Veus de fons*.) Igual, igual.

De fet, jo els hi demano una mica de coherència. Els hi demano una mica de coherència, perquè vostès diuen, per exemple –i és un debat, eh?, que joestic disposat a assumir, és un debat–..., vostès diuen que la prohibició no funciona, en el cas de les drogues; en canvi, sí que estan a favor de prohibir en el cas del joc. Posin-se d'acord amb vostès mateixos.

La veritat, i la realitat –i amb això s'ha de ser rigorós, perquè la ludopatia és una qüestió extraordinàriament preocupant i greu–, és que no s'expressa en els espais turístics massius. Això no ha passat mai. De fet, s'expressa en altres espais molt més sinistres, opacs, i, en conseqüència, en la seva majoria, ja il·legals. Ja il·legals, perquè, hi insisteixo, això ja està regulat. Hi han pràctiques de joc que ja són il·legals, i bé que siguin il·legals. Però no barrejin aquest tipus d'espais amb conductes que no hi tenen absolutament res a veure.

Gràcies.

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

Gràcies. A continuació té la paraula el diputat no adscrit, senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Sí. Gracias, presidenta. Votaré en contra de esta moción, que solo pretende arruinar otro proyecto que genera riqueza, empleo y desarrollo en Tarragona.

El antinatural decrecimiento económico de raíz anarquista que defiende la CUP nos lleva a la recesión, al paro y al empobrecimiento. La solución a nuestros problemas ni es el dogmatismo, ni es la cultura del no a todo, ni es defender lo que defienden ustedes, que no es otra cosa que una economía con taparrabos.

Gracias.

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

Gràcies. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Laia Estrada.

Laia Estrada Cañón

Bé, el PSC..., a nosaltres tampoc ens sorprèn el seu posicionament. Com a bona sucursal del PSOE, doncs, també actuen com a majordoms de l'IBEX 35, i, per tant, cap novetat. Ara, molt criticar la dreta catalana sempre, però per posar-se d'acord en macroprojectes no hi tenen cap inconvenient, eh?, en donar continuïtat a la «sociovergència». I el mateix per a Junts: molt criticar l'espanyolisme, però quan es tracta d'aprovar ampliacions d'aeroports o d'aplicar macroprojectes, lo mateix, eh?: de la maneta sense cap mena d'acomplexament.

A Esquerra Republicana: ni un euro públic. Però si ja se'ls han gastat! Prop de 150.000 en informes per veure com poden aprovar la modificació del pla director urbanístic. I ja veurem què passa amb els 120 milions d'euros que haurà d'avançar l'Incasòl, perquè és una operació tremendament temerària, però bé...

Que no és el seu model de país... Tampoc no és el seu model de país mantenir un circuit deficitari com és el Circuit de Catalunya, mantenir-lo amb diners públics? Ni salvar les pistes d'esquí privades malgrat la sequera? Tampoc no és el seu model de país, els jocs olímpics del Pirineu? Ho dic perquè el Hard Rock encaixa, eh?, amb tota aquesta..., tots aquests macroprojectes. Vull dir que no és una anècdota, malauradament.

Una altra qüestió que també ens sorprèn: com pot dir que la gent frisa per anar a treballar en condicions de precarietat? No, miri, la gent agafa, òbviament, la feina que pot, però quan parlem de precarietat no hi han grisos: o s'hi està d'acord o es combat, aquesta precarietat.

I quan parlem –a tothom, eh?–..., quan parlem de Salou, quan es posa l'exemple de Salou..., només recordar que concentra el quaranta per cent del total de pernотacions de la Costa Daurada i és el municipi que té la renda familiar més baixa del territori. Per tant, prou demagògia. Vull dir, la Costa Daurada és un model turístic d'absoluta precarietat i que crea desigualtats.

I, evidentment, quan nosaltres debatem el model econòmic que tenim, doncs, clar, és que no ho volem fer en els termes que vostès plantegen, perquè nosaltres impugnem aquesta lògica capitalista, que és un sistema que ha fracassat tant en termes econòmics –perquè els hi hem de salvar els mobles quan les coses van mal dades– com en termes de medi ambient o en termes socials. Nosaltres som aquí per impugnar aquest sistema, lògicament. I no és que fem plantejaments decreixentistes, és que fem plantejaments socialistes, que és lo que som, una organització socialista.

I no som les del no a tot –i acabo, vicepresidenta–, som els del no a l'explotació laboral, lògicament, i som els del no a l'espoli i al trinxament del nostre territori. Però som les del sí a restaurar el medi ambient, sí a afrontar l'emergència climàtica, sí a dignificar les condicions laborals, sí a garantir l'habitatge, sí a la sanitat i a l'educació públiques, sí a repartir els treballs i la riquesa. (*Remor de veus.*) I per això

estem aquí, perquè si no ho fem nosaltres la veritat és que sembla que ningú estigui per la labor.

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí un cop substanciat el punt 20 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a combatre la violència masclista

302-00212/13

Passem ara al punt dinovè de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per combatre la violència masclista, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Gemma Lienas Massot.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Bon dia, consellera. Al Ple de fa quinze dies li vam presentar una interpellació a propòsit de l'augment de la violència masclista entre menors de divuit anys, i justament l'endemà hi havia una notícia al diari que deia que un terç dels agressors de menors són a la vegada menors. I deia també que la unitat de violència infantil de Vall d'Hebron demanava que hi hagués més educació afectivosexual, una notícia que, en realitat, reblava el clau sobre el que nosaltres havíem plantejat. I avui, un dia abans del 25-N, presentem aquesta moció. Nosaltres vam veure que vostè presentava un pla, un nou model per abordar les violències masclistes, les violències sexuals, però el nostre és un pla..., és una moció que aborda totes les violències masclistes i que és molt específica per als menors de divuit anys.

En primer lloc, si volem encertar en el tractament, hem de tenir un bon diagnòstic, i per tenir un bon diagnòstic necessitem dades objectives, aquestes dades que ens expliquin el què, el qui, el com, el perquè... Per aquesta raó demanem una enquesta a menors, de deu a disset anys, que ens expliquin les formes de violència física, sexual, psicològica, verbal, que usen, si es reconeixen com a agressors o com a agredides, per detectar les idees sexistes que encara corren entre ells o per detectar idees preestablertes respecte a les relacions, i també per copsar el consum de pornografia i l'efecte que té sobre les seves relacions.

En segon lloc, reclamem la revisió del programa Coeduca't i de qualsevol altre programa de coeducació per tal de saber que s'estan desmuntant els estereotips de gènere, tant de manera de ser com de rol i de marcadors corporals.

La setmana passada vam fer formació feminista en aquest Parlament –que, per cert, aconsello als diputats i diputades que s'hi presentin, que hi vagin, perquè que hi anem les persones que estem a la Comissió d'Igualtat no té gràcia, perquè nosaltres ja tenim formació feminista. La formadora deia que –i ho dic amb paraules meves–, com que les dones i homes hem estat socialitzades de manera diferent, portem motxilles diferents, i, per tant, es necessiten polítiques de gènere. Però no només es necessiten polítiques de gènere, sinó que, a més, es necessita que aquestes motxilles no es construeixin, i, per tant, necessitem desconstruir els estereotips de gènere. No hi ha d'haver coses de nen o coses de nena, sinó coses de persona.

En tercer lloc, i tal com demana l'equip referent en violència infantil de la Vall d'Hebron, cal educar nenes i nens des de petits en les relacions afectivosexuals. Però això no ha de voler dir abordar la masturbació amb ells, perquè fet per una persona adulta pot crear incomoditat en les criatures. La intimitat és una cosa que cal preservar, i també cal preservar els ritmes d'aprenentatge. I, a més, pot generar situacions no volgudes, que hi interfereixi una persona adulta. Masturbar-se és una cosa molt

sana que segurament aprendran tots sols. Per tant, cal revisar el programa d'educació afectivosexual per tenir la seguretat que incideix en el respecte al propi cos, a la intimitat, al dret al propi cos, al respecte al cos dels altres i també als desavantatges de la hipersexualització de les noies i de la pornografia.

També considerem molt important elaborar un programa d'educació emocional. Fins al segle XX, i recolzant-se en les idees d'Aristòtil, es pensava que raó i emoció eren dos sistemes completament diferents i es donava prioritat a la raó. Es creia que les decisions es prenen només en termes de racionalitat i al marge de les emocions. Cap a finals del segle XX, un neurocientífic, António Damásio, que va estudiar el cervell, i, per tant, tenia evidències del que deia, va dir que raó i emoció formen part del mateix sistema i que les emocions són el primer mecanisme per a la racionalitat.

Ara ja sabem que les emocions es poden aprendre a reconèixer en un o una mateixa, en els altres, es poden entendre i es poden modular. Això vol dir no hipertrofiar les emocions ni tampoc reprimir-les, i, per tant, cal educar-les. I això està molt relacionat també amb els estereotips de gènere. Segur que a la cambra molta gent ha sentit que es diu als nens: «Els homes no ploren.» Això és mala educació emocional, i és mala educació perquè és un estereotip de gènere.

I, és clar, considerem que cal fer un esforç formatiu en aquells joves que ja han estat agressors sexuals i també adaptar el sistema judicial a l'adolescència perquè tinguin les garanties per formar-se i modificar les seves possibles idees masclistes.

Gràcies.

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, la diputada Susanna Segovia Sánchez, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Crec que hi ha un punt en el que, evidentment, diferents estudis han vingut a constatar diferents dades, que és aquest augment de les violències masclistes entre la gent més jove, no?, entre menors, entre adolescents i entre la gent més jove, i també aquesta baixada de l'edat dels agressors. Crec que en això podem estar bastant d'acord. I, a més a més, s'han citat alguns informes que van sortir. Avui n'ha sortit un altre de Save the Children, els quals vam poder escoltar també en compareixença a la comissió, amb el seu informe *No és amor*, que el constata també, aquest augment de les violències.

Crec que fins aquí podem estar d'acord. Crec que no estem massa d'acord en com intervenir en aquesta situació. I crec que aquest és el plantejament d'inici de les nostres esmenes respecte a la moció presentada pel Partit Socialistes, que no és que vulguem fer una altra moció –perquè ja hem parlat d'aquest tema moltes vegades, nosaltres, no necessitem fer-ne una altra–, sinó que no compartim bona part de l'aproximació.

Hi han dues parts: per una banda, la part de la prevenció, i, per una altra part, la resposta davant dels joves que han sigut sentenciats per cometre aquestes agressions.

La part de la prevenció... Hi ha una insistència en vincular que és l'accés a la pornografia el que provoca aquest augment de la violència masclista i de les agressions. Nosaltres creiem que pot ser un factor, però que ni molt menys és l'únic, i ni molt menys la millor manera d'intervenir-hi és focalitzant justament en la pornografia el problema.

Nosaltres el que creiem és que el que falten són eines per als joves per poder reaccionar, processar, entendre i respondre a tots aquests altres elements de la cultura patriarcal i de la cultura cisheteropatriarcal que els porten a interpretar el que veuen d'una manera o d'una altra. Perquè pornografia..., també hi ha pornografia feminista, per exemple. I perquè la pornografia que denigra les dones és castigable i és condemnable, però també ho són les pel·lícules d'amor romàntic que les subordinen i les fan dependents d'un home que vingui a salvar-les, que les vingui a protegir, que els

hi digui que tota la solució a la seva vida és aquest amor romàntic amb el príncep blau. El príncep blau és probablement tan denigrador *como el empotrador* de la pornografia, per dir-ho clarament.

També tenim el reggaeton, no? Llavors, el reggaeton, podem prohibir-lo o podem cancellar-lo, no?, però la meva filla escolta Bad Bunny i Chabel i Bad Gyal –que, a més a més, li acaben de donar el premi a la millor artista europea. Per tant, el que segurament necessita la meva filla és que jo escolti aquesta música amb ella, que l'acompanyi i que l'ajudi a entendre-la, i que quan veig que hi ha coses masculistes ho parli amb ella i entenguem per què és masculista, això que està escoltant.

Prohibir, no; focalitzar en un aspecte concret només com que en sigui el responsable, tampoc. Perquè, a més a més, això també ho fem des de l'adultocentrisme, des de com nosaltres veiem les coses i com nosaltres entenem les coses, no des de com les entenen els joves i els menors. I la millor manera d'intervenir-hi és acompanyant en aquesta entrada en contacte amb la sexualitat, que, com ja s'ha dit, no es produeix només ara, sinó que es produeix quan comencen a jugar a metges amb quatre i cinc anys.

Per tant, fa més per l'educació sexoafectiva dels nostres joves probablement l'escena de *Friends* on la Rachel i la Monica li ensenyen al Chandler quins són els punts erògens d'una dona –que la puguis veure amb el teu fill o amb la teva filla, i puguis emprendre..., que ho puguis entendre i els puguis ajudar a riure amb això– que focalitzar-ho en «no vegis la pornografia».

Després, hi ha el tema de l'accés a les xarxes i a internet. Perquè la pornografia està a les xarxes i a internet, però potser també com a societat estem delegant l'accés d'aquests nens i nenes a tots aquests recursos que es troben sense cap mena de control, perquè nosaltres no els volem acompanyar i no volem estar al seu costat quan estan accedint a determinats vídeos. Perquè la pornografia pot impactar, però..., i les declaracions que fan el Xokas i *streamers* d'aquests parlant de com un amic seu pren suc per poder agredir sexualment les dones que estaven borratxes quan sortien de festa? Això també ho haurien de plantejar.

I, després, hi ha la resposta davant dels menors que cometen agressions. Uns menors que..., la resposta ha de ser integral. I ha de ser integral parlant de tot el sistema penal juvenil, tot el sistema de justícia juvenil: com fem l'acompanyament a aquests joves que en una edat tan primerenca han comès un delictes i entren dintre del sistema de justícia juvenil. Els individualitzem, els estigmatitzen, els hi donem una resposta *ad hoc* d'allò que han fet? O els acompanyem a tenir uns criteris, un valor, una entrada en la societat que els faci que no deixin de cometre aquests delictes, però que sigui una visió més de «torna, recupera el teu paper a la societat» sense haver passat per aquesta criminalització i aquesta estigmatització? Per tant, des d'una aproximació més constructiva, més d'aprenentatge, més d'acompanyament. I en això també recomano llegir el David Bueno i *El cerebro del adolescente*, que crec que és una cosa que també ens pot ajudar a entendre per què Aristòtil ja deia que els joves no tenien present...

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

Diputada...

Susanna Segovia Sánchez

...i no respectaven els grans. Crec –perdó, presidenta, ja acabo, vicepresidenta– que l'aproximació ha de ser des de l'acompanyament, l'escolta i l'empatia, i no des de la repressió.

Gràcies.

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

Gràcies. A continuació, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Ester Vallès Pelay.

Ester Vallès Pelay

Hola, bon dia. Membres de la Mesa, consellera, diputades i diputats... A la vigília del 25 de novembre, Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones, ens arriba aquesta moció del PSC arran d'una compareixença, com ja s'ha comentat, que va tenir lloc a la Comissió d'Igualtat i Feminismes, on l'ONG Save the Children ens va presentar un informe, que ja ho han comentat, titulat *No és amor* i on es deixava palès l'auge de la violència de gènere entre els adolescents.

Hem entès aquesta moció com un petit pas, malgrat les mancances i la visió poc actualitzada de les noves violències, i que havia d'anar més enllà de les parelles. I és per això que hi hem aportat un nou punt, que és per nosaltres el més rellevant, no?: la violència digital, aquella que els nostres joves poden patir i on s'han de treballar els referents.

Observem xifres molt preocupants, com, per exemple, que la meitat de les víctimes ateses per violència sexual a Catalunya tenen menys de vint anys, o que el quaranta per cent de les víctimes ateses en els últims danys per violències sexuals són menors d'edat. Existeixen fets tan lamentables com controlar la parella a través de les xarxes socials, vigilant on es troba, o controlar qui les segueix. És un fet, malauradament, que s'ha normalitzat entre els joves.

El fet de normalitzar aquestes conductes dificulta enormement detectar aquest tipus de violència per poder-la evidenciar i afrontar-la. Cal destacar que les víctimes no es reconeixen com a tals, perquè identifiquen l'actitud de les seves parelles amb l'amor romàntic, i perquè el vint per cent dels nois creuen que la violència masclista no existeix.

A més a més, les xarxes socials han collaborat a estendre el missatge i normalitzar les violències masclistes entre els joves. I un exemple és el TikTok, on existeixen vídeos on noies de quinze, setze anys, competeixen per veure qui té la parella més tòxica. El repte consisteix en abaixar un dit de la mà per cada situació que vius amb la parella. Es van dient situacions, com, per exemple, «em fa canviar la roba si creu que vaig massa provocativa», i, si ho compleix la teva parella, abaixes un dit. «Em demana la ubicació per comprovar on soc», també abaixes el dit, si ho compleix la teva parella. «No em deixa tenir amics homes», «em revisa el mòbil», «no em deixa sortir de festa sense ell», «s'enfada si trigo a contestar-li un whatsapp», «em diu que soc seva» o «no em deixa fer *topless*», entre altres. Això es converteix en una competició per veure qui té la parella més tòxica. I no per detectar situacions de masclisme, sinó per demostrar que, com més requisits compleix la teva parella, més representa que t'estima.

En aquest sentit, un informe del CAC ens alertava d'aquesta normalització de violència masclista i de com arriba als menors. Quatre de cada deu usuaris del TikTok tenen entre quatre i quinze anys, tot i que l'edat legal per obrir un compte és de tretze anys. Aquestes xarxes tenen una gran capacitat de viralització, i, per tant, contribueixen a normalitzar aquesta xacra. Posem-nos en context: un menor que rep una allau d'informació, que normalitza aquests missatges amb gran càrrega de violència masclista, i tot això, en el seu procés de formació personal..., són aquests els referents que seguirà per poder-se relacionar?

Tot i així, també cal dir que el nombre de noies que es declaren feministes ha augmentat un seixanta-set per cent. Per contra, els homes cada cop són menys conscients d'aquestes desigualtats i conductes masclistes, i això s'atribueix també a l'altaveu de discursos d'extrema dreta, que neguen la violència i la desigualtat de gènere. El vint-i-dos per cent de les noies reconeix que la seva parella li ha controlat el mòbil, i un vint per cent les han forçat a mantenir relacions sexuals.

Per tant, ens calen més dades, més estadístiques i més informes que ens ajudin a analitzar-ho per afrontar aquesta situació i sensibilitzar la societat. Segons l'informe de la Vall d'Hebron, un quaranta-dos per cent dels casos de violències sexuals prové

d'un menor d'edat. Estadísticament, l'agressor acostuma a tenir uns setze anys i la víctima, uns tretze.

Des de Junts per Catalunya volem posar el focus en la violència digital, una violència que pot passar desapercebuda però que té un gran impacte entre els joves i les seves relacions. Evitar que tinguin referents negatius és el gran repte per erradicar aquesta xacra.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada Jenn Díaz Ruiz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, vicepresidenta. Aviam, la sensació que tenim és que compartim la diagnosi, que és fruit una mica de dades que tenim sobre la taula, que ens diuen que la majoria..., que hi ha un agreujament d'aquestes violències sexuals que estaven molt normalitzades i invisibilitzades –ahir en vam parlar. Que també ens alerten, i ens esgarrija una mica pensar que cada vegada els agressors són més joves. Això també ens preocupa, però davant de, per una banda, la violència sexual, per una altra banda, que els menors exerceixin aquesta violència sexual de manera tan normalitzada, la solució és l'educació afectivosexual, i aquesta moció del que ens parla és de pornografia.

I jo crec que estem barrejant alguns conceptes que fan causa-conseqüència i que, per tant, estem desvirtuant una mica el debat i el complica. Perquè aquí parlem..., la moció parla directament de desavantatges de la pornografia. Depèn de quina. Nosaltres havíem fet una esmena que parlava d'aquella pornografia que naturalitza la violència sexual. No s'ha acceptat, aquesta esmena, i, per tant, entenem que és tota la pornografia. Doncs aquí no hi combreguem.

Davant d'aquesta diagnosi, que pot ser compartida, sí que tenim la sensació que probablement el problema no és tant la pornografia com que el jovent del nostre país s'informi a través de la pornografia. Aquest és el problema. Que si totes les informacions que tenen sobre la sexualitat, sobre els seus cossos, sobre les relacions afectivosexuals, tenen a veure amb la pornografia, evidentment que aquí tenim un problema. Regular la pornografia o prohibir la pornografia resol la violència sexual i l'auge dels menors agredint dones joves? Jo no ho crec.

Per tant, davant de la diagnosi, que pot ser compartida, que pot ser un consens que la majoria dels grups parlamentaris compartim, que és una preocupació que tenim, la solució que proposa el PSC no ens sembla que l'encerti. I, per tant, davant d'aquella pornografia o d'aquelles pràctiques sexuals que siguin violentes, que promoguin la cultura de la violació, en la pornografia o no, perquè hem parlat també aquí de reggaeton, i jo voldria reclamar el mal que ens han fet a tantes generacions el pop i l'amor romàntic, que ens han trastocat la vida creient que sense les nostres parelles ens ofegàvem i ens moríem... Sincerament, prefereixo *perrear hasta abajo*, amb la Jess, que no pas moltes d'aquestes cançons que ens han acompanyat tota la vida i que ens han situat en un marc mental que ens ha fet un mal bastant més lesiu per a les nostres relacions afectivosexuals que la pornografia que hem consumit després, que, per cert, les dones no consumeixen pornografia només per consultar ni perquè tinguin dubtes –també ho voldria deixar clar.

Per tant, quan parlem de l'alliberament de la sexualitat, dels cossos, del desig, de l'autonomia, a mi em sembla que posar el focus en el paternalisme respecte a la pornografia o moltes d'aquestes qüestions, aquesta manera..., la sensació que tinc és que el feminisme socialista en aquest moment el que fa és tutelar vides, començant per les persones trans, acabant per les treballadores sexuals i ara també amb els joves o amb la gent que consumeix pornografia..., la sensació que tinc –i em sap greu dir-ho– és que aquell vídeo que corria, feia uns dies, del president Zapatero..., és que

potser sí que és generacional. És que potser estem canviant d'onada i potser el feminisme socialista s'ha quedat una mica enrere. Potser el feminisme socialista s'ha quedat en un feminisme que tenia una divisió del món que eren els homes i les dones, i que, per tant, la realitat que tenim avui en dia en el segle XXI els hi queda una mica gran per analitzar la societat que tenim. I, com que s'equivoquen en l'anàlisi, les solucions que proposen no els serveixen, al jovent d'aquest país.

Per tant, davant d'aquesta qüestió, no?, de la violència sexual, de la naturalització, de la invisibilització, de la infantilització de la violència sexual, el que volem no és assenyalar la pornografia, sinó més i millors mesures. I, si us plau, que posem el focus en que el jovent d'aquest país s'informi a través d'una mesura equitativa i igualitària, que és tenir educació afectivosexual des del zero-tres fins que acaben tota la seva etapa educativa.

Per tant, en la majoria de punts ens abstindrem.

Gràcies.

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari de VOX, la diputada Isabel Lázaro Pina.

Isabel Lázaro Pina

Muchas gracias, vicepresidenta. Buenos días, diputados. La violencia no tiene género. Desde VOX lo decimos con contundencia, con convencimiento, alto y claro. La violencia no es monopolio de ningún sexo, es consecuencia de las debilidades y miserias de la naturaleza humana. Hay que perseguir y condenar al agresor y hay que proteger y dar amparo a la víctima, con independencia de su sexo.

En su propuesta, el PSC afirma que quieren detectar toda forma de violencia ejercida sobre *las* adolescentes. Propuestas que van encaminadas exclusivamente a seguir adoctrinando en su falsaria ideología de género, ejerciendo presión, en este caso, sobre menores de dieciocho años.

Proponen detectar agresores –solo varones– y victimizan a las chicas, que sí, las hay que sufren agresiones, pero también hay chicos que son agredidos por sus parejas chicos, o chicas que son agredidas por sus parejas chicas. Para ustedes, ¿los homosexuales no merecen protección?

Por si fuera poco, con sus desvaríos negacionistas de la biología, la física y el sentido común, nos encontramos con..., ¿qué sucede con los chicos que se perciben chicas o con las chicas que se perciben chicos? ¿No ven que esto conduce a una peligrosa inseguridad jurídica?

Y lo peor –lo peor–: quieren seguir en las aulas programas de hipersexualización y perversión de los niños. Como el Coeduca't, del que no voy a decir nada porque ya lo dijo mi compañera Mónica todo. Quieren ocultar su verdadero contenido, que desde VOX nos vamos a ocupar de que todas las familias conozcan.

Ustedes ignoran el sufrimiento de todos esos hombres, mujeres, abuelos, niños y también adolescentes que están padeciendo a causa de sus fanatismos y sus leyes sectarias. Pero la realidad se impone, y la realidad es que ni están salvando la vida de las mujeres ni están reduciendo las agresiones sexuales; todo lo contrario, aumentan todos los días.

Están fracasando, y, en lugar de analizar y rectificar, todos ustedes siguen alimentando una ideología que criminaliza al hombre y perjudica a la mujer. ¿Cómo pretende el PSC combatir nada? Si ustedes son cómplices de que muchos depredadores sexuales estén saliendo a la calle gracias a su nefasta ley del «solo sí es sí»... Por cierto, esta ley también fue votada por Ciudadanos... (*Alguns aplaudiments.*) Esta ley también fue votada por Ciudadanos, Esquerra, Podemos, PDECAT, Junts, otros grupos parlamentarios y cuatro diputados del PP. Todos ellos son responsables.

Quienes decían que venían a defender los derechos de las mujeres y a que puedan volver solas y borrachas a casa legislan a favor de violadores y pederastas y en

contra de las víctimas. Esto responde a sus ideologías totalitarias y delirantes, que, unidas al desconocimiento de la técnica legislativa y al desconocimiento de la realidad de los españoles, ataca los derechos, la igualdad y la libertad.

¿Cómo pretenden proteger a las niñas y a las adolescentes con sus políticas de acogida de MENA de países cuya cultura y religión discrimina –discrimina– sistemáticamente a la mujer? No cuenten con VOX. Ustedes creen que estamos solos, pero cada vez más y más catalanes y más y más españoles están a nuestro lado, porque la realidad se impone en la calle y ustedes están a un abismo de la verdad.

Mientras ustedes protegen a pederastas, violadores, asesinos, secuestradores, sediciosos, corruptos (*remor de veus*), con VOX todos ellos cumplirían penas mayores o cadena perpetua, porque las víctimas...

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

Diputada, diputada... Em sabria molt greu haver-li de recordar el codi de conducta una vegada més. Crec que hem tornat a fer una assimilació que no és tolerable, com tampoc aquest reguitzell d'adjectius que acaba de llançar. Per tant, li recordaria el que diu el nostre codi de conducta i que s'atengui a ell.

Gràcies.

Isabel Lázaro Pina

Continuo. Con VOX todos ellos cumplirían penas mayores o cadena perpetua, porque las víctimas, señores, están más protegidas si los asesinos y los violadores están encerrados.

Mientras defienden que los menores tienen derecho a tener relaciones sexuales, VOX seguirá protegiéndolos, exigiendo que saquen sus manos de nuestros niños y que sean los padres quienes enseñen en valores, que es lo que corresponde en libertad.

Mientras ustedes siguen desprotegiendo a las mujeres y a las niñas con sus políticas y delirios legislativos ideológicos, VOX seguirá defendiendo la seguridad, la igualdad, los derechos y la libertad de todos los españoles.

Nuestro deber es legislar en la búsqueda del bien, del bien común, y ustedes no lo hacen, VOX sí. Y seguiremos trabajando para proteger y dar amparo a todas las víctimas y perseguir y condenar a todos los agresores.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta en funcions. Bé, hem sentit ja diverses intervencions d'altres grups parlamentaris que més o menys hi estem d'alguna manera en la línia, i, per no repetir-nos, sí que d'alguna manera diem que sí, podem estar d'acord en l'anàlisi, però en cap cas podem estar d'acord ni en el desplegament de les mesures proposades ni en la seva concreció.

Ens sobta molt que quan parlem de violència masclista, de violència patriarcal, específicament en l'àmbit de la joventut, no s'esmenti ni un sol cop en la moció la Llei 8/2021, del 4 de juny, de protecció integral de la infància i l'adolescència davant de la violència, que és precisament la que necessita desplegar-se amb recursos i mesures concretes.

De fet, gran part d'algunes de les mesures que estan proposades en aquesta moció estan recollides també a l'informe de Save the Children de l'any passat, de l'any 2021, que es titula *No és amor*, que la diputada del Grup Parlamentari de Junts també n'ha fet esment, i que recomana mesures concretes, com pot ser una macroenquesta de prevalença a Catalunya, però sobre la violència a la infància, i no únicament una enquesta sobre la violència masclista entre la població de deu a disset

anys, com proposa aquesta moció, amb l'únic objectiu de detectar les formes de violència física, detectar la percepció que tenen els agressors i l'efecte que té sobre les seves relacions, i copsar quines són les idees preconcebudes.

A més, des del nostre grup parlamentari també veiem que totes aquestes propostes d'enquestes, diguem-ne, sense gaire concreció, al final el que acaben fent és alimantar aquest lucre d'empreses privades que es dediquen a fer aquestes empreses, sense que això reverteixi en cap cas en mesures efectives.

Parla de revisar el programa Coeduca't i de revisar el programa d'educació afectivosexual, mesures a les que nosaltres votarem en contra perquè el que cal és dotar de recursos aquests programes perquè puguin, efectivament, acabar de desplegar-se. I sí que voldríem indicar que, ja que el Partit Socialistes està ara mateix negociant pressupostos tant aquí com a l'Estat, doncs no estaria de més que hi inclogués mesures i dotacions pressupostàries concretes per desplegar les mesures que ja estan contemplades en el marc normatiu que tenim vigent.

Són, al final, mesures que estem avorrides ja de sentir, perquè de vegades, fer per fer, és millor no fer res, perquè fer per fer, perquè hi ha una data concreta que ens diu que hem de sortir al faristol a parlar d'ics temes, per acabar presentant aquest tipus de propostes sense cap dotació pressupostària ni mesura concreta, doncs és, si més no, significatiu, venint d'un grup parlamentari que sempre està justament criticant aquesta qüestió.

Nosaltres veiem que hi ha una mancança d'enfocament, clarament. I aquí sí que diríem, en resposta a la diputada d'Esquerra Republicana, que creiem que no és una qüestió generacional, sinó que és una qüestió supremacista. No és una qüestió socialista, sinó una qüestió del Partit Socialistes, que són coses antagònicament diferents, i no podem deixar d'assenyalar-ho.

A la diputada de VOX, dir-li que, perdoni, però nosaltres no som dèbils; no som dèbils, precisament –no som dèbils. És precisament per això pel que les mesures que es proposen en tot el marc d'acompanyament i reparació de les violències masclistes han d'anar encaminades –i aquí aprofito també per assenyalar la falta de concreció de les mesures– a les organitzacions feministes de base, que són les que s'aixequen a les tres de la matinada per anar a treure una dona de casa seva amb els seus fills perquè per fi ha decidit deixar aquell entorn; les organitzacions feministes de base, que són les que ocupen edificis que estan abandonats precisament per atansar..., la manca d'alternativa habitacional al municipi a on estan residint aquestes dones i no hagin de marxar a un altre municipi.

Precisament són aquestes organitzacions, aquests col·lectius i aquestes entitats de base feminista, les que estan més atacades precisament pels governs locals i municipals, que no només no els hi donen els recursos per resistir i sostenir les dones que estan patint les violències masclistes, sinó que formen part de les acusacions particulars de les causes que tenen obertes, com són les companyes de «Les del Jersey» de Corbera, les companyes de «8.000 motius» o les companyes de «Hi érem totes», a Manresa.

És a dir, quan les organitzacions feministes posen el cos –i ja acabo, presidenta– per sostenir aquestes violències..., es troben amb l'absoluta ignorància per part de les administracions. S'hauria de parlar una miqueta més d'això. I aprofito per tornar a dir que, ja que estan negociant uns pressupostos, doncs dotin de recursos les organitzacions i qui realment posa el cos, i deixin-se de biaixos morals a través de criminalitzar la pornografia –així, en general–, perseguir les treballadores sexuals i ignorar completament les persones trans, que també estan afectades específicament per aquestes violències masclistes.

Acabo dient això, que les parets es netegen, però les vides no tornen. Prou criminalització de les organitzacions feministes de base. I mesures concretes, eficaces, i que deixin d'anar-se'n en raons morals del Partit Socialistes.

Gràcies.

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats... Bueno, como ya llevamos un buen rato hablando de este tema y para no decir más de lo mismo, intentaré ser breve para no repetir cosas que se han dicho aquí.

Nosotros vamos a votar a favor de esta moción, que es verdad que, en un primer momento, pues, planteó la necesidad –cosa que nosotros compartimos– de abrir debates sensatos y necesarios sobre la educación, la educación sexoafectiva, que creo que requiere que hagamos un debate en profundidad sobre los límites y fronteras de la educación sexoafectiva que queremos para nuestros hijos. Y creo que, mientras no tengamos un consenso sobre eso, pues, no saldremos de lo que acabamos de visualizar, que es una puñetera batalla campal cada vez que se habla de estos temas.

O sea, bueno, es que yo creo que la virtud que tiene la moción socialista –y por eso la vamos a votar– es lo lacónica que es, o sea, que realmente no se mete en muchas camisas de once varas, porque ya se ve que a la que se intenta concretar un poco, a la que se intenta, digamos, bajar demasiado al detalle, aquí nadie está de acuerdo con nadie. Es que parece que no estamos de acuerdo..., o sea, no sé si tendremos que legislar sobre el amor romántico –no sé.

La verdad es que es bastante decepcionante que cada vez que intentamos hablar de violencias machistas y que intentamos..., en vez de alcanzar consensos, vayamos de cabeza a los disensos. Por ejemplo, aquí se ha subrayado la necesidad de la prevención. Yo comparto –lo ha dicho la diputada Segovia– la prevención de la violencia, de la violencia machista o sexual, en general, entre menores. Bueno, yo creo que, al margen del apasionante, sin duda, debate de si la pornografía es o no una escuela de violencia, lo que hay que predicar es con el ejemplo. Creo que los menores aprenden de los mayores. Y creo que tendríamos que empezar por ahí, o sea, por tener nosotros unas actitudes, pues, mucho más transversales.

Cada vez que se habla de violencia machista nos metemos en un lío, aquí y donde sea. Es muy difícil tener un debate serio. Y eso se ve hoy, se vio ayer y se verá mañana. A ver, ayer se leyó una declaración de la Junta de Portavoces, es decir, que no estaba participada por la unanimidad de estos grupos. Ciutadans asistió, dio apoyo a esa lectura, aunque no era el texto que habíamos leído nosotros, porque, bueno, tampoco nos gustaba nada el primero que se había presentado; pero, bueno, después de un rifirrafe –lo que en català en diem «estira-i-arrossa»– se consiguió algo que, sin ser muy de nuestro gusto, bueno, nos pareció que más o menos era asumible.

Hoy se nos ha convocado a participar en otra más centrada en un tema que a mí personalmente me interesa mucho, que son los ataques en redes, los ataques..., bueno, la violencia..., creo que lo llaman «presión estética», ustedes, cuando se meten con tu físico, con tus novios, tus exnovios –supongo que es que porque no se pueden meter con nada más.

Yo quiero dar las gracias..., no a todas las personas de esta cámara, pero todos los grupos de esta cámara a mí me han hecho llegar su apoyo y su defensa por situaciones de este tipo. Ayer mismo hubo una notable interpelación en este sentido en esta cámara. Pero, bueno, ya llegamos a lo de siempre: se nos propone que participemos en la lectura de una declaración sobre este tema donde solo se condenan los ataques de la extrema derecha, que existen, pero se nos ha negado condenar los de la extrema izquierda o, si se buscara un consenso, los de los extremismos.

Entonces, miren, como aquí todo el mundo viene a hablar de su libro y nadie quiere el libro de los demás, yo, por el mismo precio, les voy a leer la declaración nuestra. O sea... Si les gusta, mediten sobre ella, y, si no, yo como mínimo ya la he ofrecido a este Parlamento.

«Con motivo del Día Internacional por la Erradicación de las Violencias Machistas, el Parlament de Catalunya manifiesta su rechazo y su condena a todas las formas de violencia que se ejercen contra las mujeres.» En esto estábamos todos de acuerdo ayer.

A partir de aquí empezaban nuestras aportaciones, que, bueno, las pongo a su disposición: «A Ciutadans le gustaría que el Parlament de Catalunya constatará la necesidad de más instrumentos para abordar la violencia machista en todos sus ámbitos, garantizando siempre la cooperación y el respeto entre los poderes legislativo, ejecutivo y judicial, sin interferencias y sin desvirtuaciones sectarias de leyes o de sentencias.»

«Hay que garantizar el derecho de todas las mujeres a vivir seguras y en libertad y sin miedo a ser agredidas, acosadas, vejadas o criminalizadas, sea cual sea su orientación ideológica. El feminismo parecía consolidado y estabilizado en las democracias liberales occidentales –por desgracia, no en otros regímenes políticos–» –acabo de seguida, presidenta– «y había alcanzado importantes consensos, que súbitamente peligran ante el estallido de populismos y sectarismos de ultraderecha y de ultraizquierda».

«Urge más que nunca que las instituciones democráticas estén comprometidas con un feminismo transversal y sensato que no pretenda decir a las mujeres lo que pueden o no pueden hacer con su propio cuerpo, sino que, todo lo contrario, interponga un escudo liberal entre ellas y cualquiera que las ataque o cosifique. La sociedad experimenta rápidas mutaciones y exige respuestas actualizadas sobre modelos de familia, retos de género, las nuevas fronteras de la educación sexoafectiva, la gestación subrogada, la regulación de la prostitución para evitar monstruosos abusos, tales como la trata y el tráfico de personas, etcétera.»

«Nos gustaría que el Parlament de Catalunya acoja todos estos debates en su seno con seriedad y con firmeza, rechazando toda forma de violencia y de intolerancia.»

Bona tarda.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Doncs, per part del diputat no adscrit..., té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, vicepresidenta. Francamente, y con todo el respeto del mundo, no están esta semana los socialistas en disposición de dar lecciones en materia de violencia sexual, después de haber aprobado una legislación que está poniendo en la calle a varios depredadores sexuales.

Su electoralismo y su feminismo de pancarta se les están yendo de las manos. Su enfermiza voluntad de colectivizar a mujeres, de enfrentarlas a los varones y también entre ellas mismas, está haciendo mucho daño a la convivencia en nuestro país. Sus políticas de género son un bodrio muy nocivo para la convivencia. Solo hay que ver la ley esta del «solo sí es sí», que es un auténtico esperpento, un estropicio de graves consecuencias.

Y, con estos antecedentes, es imposible darle apoyo a esta moción.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Gemma Lienas Massot.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Jo, diputada Segovia i diputada Díaz, no sé si tenen un problema de comprensió lectora. S'haurien de tornar a mirar la nostra moció, perquè només citem la pornografia en dos llocs, i en un dels llocs només diem que volem

saber els efectes que té la pornografia sobre el comportament dels nanos. Per tant, jo no veig que haguem incidit en això. I sobretot en el que hem incidit és en la prevenció, en l'educació emocional, en l'educació per a la igualtat, en l'educació afectivosexual...

Després, diputada Díaz, això que diu vostè és un delictes d'edatisme, segons les lleis aprovades en aquest Parlament. Clar, dir-nos «velles» no és... (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí, ho ha dit –ho ha dit. Però bé, en tot cas, des del nostre punt de vista, és el seu feminisme postmodern i *woke*, el que no ens sembla bé. Per tant, si vostè no reconeix el nostre, potser nosaltres tampoc podrem reconèixer el seu. I, de moment, aquesta conselleria es diu «*de Feminismes*»; per tant, acceptarem que n'hi ha diversos. El nostre també ho és, eh?, el nostre també val. (*Aplaudiments.*)

Escolti'm, moral..., de moral, res –de moral, res. El nostre partit no és moralista, però sí que té una ètica, una ètica que està per sobre de tot. I, per tant, nosaltres el que apliquem són principis ètics.

Per últim, mirin, jo fa molts anys que treballo amb el jovent, molts més dels que pot fer vostè, perquè vostè, diputada Díaz, no tenia gairebé ni edat de votar quan jo vaig escriure un llibre sobre educació sexual que encara llegeixen els joves (*remor de veus*). I en aquest llibre parlo de la pornografia, i l'únic que els hi dic quan vaig a fer xerrades és que no es creguin tot el que veuen, que si després de veure una pel·lícula de Superman no es posen una capa i es tiren per la finestra, doncs, amb la pornografia, que facin el mateix. I a les noies també els hi dic que, si els nois les obliguen a fer determinades coses, que es busquin un altre noi, que no els hi convé. Ah, i, per cert, en el llibre també parlo del drama que és l'amor romàntic.

A Junts per Catalunya, gràcies per les dues esmenes, perquè han millorat la nostra moció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt número 20 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Departament d'Interior

302-00213/13

Per tant, anem ara al vintè punt, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Departament d'Interior, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar-la, té la paraula el diputat Ramon Espadaler Parcerisas.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, conselleres, senyores i senyors diputats... Proposar la reprovació d'un membre del Govern no és un acte improvisat, com es poden imaginar; no és un fet que s'esdevingui periòdicament i habitualment, no és un exercici de frivolitat –està molt lluny d'això–, ni és un exercici merament tàctic, tal com s'intentava..., en la resposta parlamentària que ens va fer en la interpellació el mateix conseller.

És un exercici, per contra, de responsabilitat que assumim com a primer grup d'aquesta cambra, i, per tant, també com a primer grup de l'oposició. És un acte, evidentment, mesurat, i que, com a tal, es fonamenta i es sustenta sobre un conjunt de raons, que són les que en definitiva hem escrit en la moció, i, a més a més, volem expressar en seu parlamentària aquí al Parlament, en què fonamentem, doncs, aquesta petició de reprovació.

Diu la llegenda –perquè no és exactament així, no és exactament cert, però ha quedat– que l'epitafi de la tomba de l'Armand Jean du Plessis, més conegut com a Richelieu, diu: «Va fer coses bones i dolentes. Les bones les va fer malament i les dolentes les va fer bé.» Hi ha una altra versió d'aquesta frase, en el sentit de dir que mai ningú havia fet tan bé el mal i tan malament el bé, d'alguna manera, no?

I és al fil d'aquí que voldria parlar de les coses bones que s'han fet d'una manera maldestra o malament, i de les coses que, des del nostre punt de vista, creiem, conseller, doncs, que ha fet malament, de les coses, des de la nostra perspectiva, dolentes que ha fet, no?

Les coses dolentes en les que ha excel·lit..., és en la intromissió a la cúpula del Cos de Mossos d'Esquadra, és en la violentació, és en la politització del Cos de Mossos d'Esquadra –n'hem tingut moltes vegades debats en aquesta mateixa cambra. És, en definitiva, posar en risc el que és l'estabilitat de la direcció del cos; i no ho diem nosaltres, ens ho han dit en comissió, des de la fiscalia fins a altres agents que han comparegut. És, en definitiva, posar en qüestió molts acords a l'Ajuntament de Barcelona, que, finalment, sí, han acabat signant, però, en qualsevol cas, han dilatat en el temps –i ara mateix parlàvem de violència contra les dones– un acord amb l'Ajuntament de Barcelona que es podria haver signat fa mesos i mesos. És haver ocultat una instrucció del Ministeri d'Interior amb relació, doncs, a la possibilitat de que la policia de Barcelona o la Guàrdia Urbana pogués accedir a les bases de dades.

Són tots aquests fets. O és una altra qüestió: un ús abusiu i absolutament impropï de la publicitat. N'hem parlat aquest dematí. Home, això és un ús abusiu impropï. I el que ens sorprèn és «cap a una policia social i democràtica». Perdoni, és que no tenim una policia social i democràtica? Això ratlla l'insult als professionals del Cos de Mossos d'Esquadra. Això és intolerable, aquest ús abusiu. Hi podia haver posat, i hagués sigut molt més elegant, «més social i més democràtica». Perquè tot és perfectible: la policia, nosaltres com a oposició o vostès com a govern, però dir «cap a una policia social i democràtica» ratlla l'insult. I en tindríem moltes més, de qüestions.

I coses bones, però que ha fet d'una manera molt maldestra. Sota la voluntat de feminització del cos, ha violentat moltes coses al si del cos, fent –i li hem dit més d'una vegada–, doncs, un flac –molt flac– favor.

I altres coses que ha fet de manera fatal. Al Servei Català de Trànsit, la inacció..., aquí no parlàvem ni de coses bones ni dolentes, sinó de la inacció a l'hora de poder recaptar les sancions que es posen als ciutadans de la Unió Europea que transiten de qualsevol manera i són captats pels nostres radars. Nosaltres calculem que hem deixat de recaptar fins a 5 milions d'euros, i ja els hem perdut irremissiblement, perquè han vençut, aquestes multes, han caducat.

El pla general de seguretat. Per enèsima vegada li tornem a demanar que porti el pla general de seguretat de Catalunya, com diu la llei, que està vençut des del 2019. Un altre element d'inacció, doncs, més que preocupant, no?

O un altre, la inacció en el comitè d'ètica. Ara, amb les conclusions de l'esmentada comissió, tornarem a parlar d'ètica. I tenim un comitè que és que no l'han posat ni al dia. No n'han ni restituit els membres que, per raons diverses, han plegat.

Per tot plegat, per un exercici de responsabilitat, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, per allò en que ha excel·lit fent el mal en el Cos de Mossos d'Esquadra i per tot allò que, amb una intenció, segur, lloable, de fer les coses bé, però ha acabat violentant el Cos de Mossos d'Esquadra..., i també, molt particularment, per tot allò que hauria d'haver fet i no ha fet, ni bé ni malament, sinó que simplement no ha fet, nosaltres posem a consideració del Ple la seva reprovació.

Ja veurem què dona de si el debat, però intueixo, honorable conseller, que acabarà sol, tal com va començar aquesta legislatura, només a les mans dels seus companys de la CUP.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, consellers, senyores i senyors diputats... Un cop més, debatem en ple una moció sobre la gestió del Departament d'Interior. En realitat, sobre la gestió de la seguretat pública, sobre la mala gestió que fa que la seguretat pública pugui ressentir-se'n, que aquest servei essencial per garantir els drets i les llibertats de la ciutadania tingui dificultats afegides, generades des del propi Departament d'Interior, per desenvolupar-se amb normalitat i eficàcia.

Tot i que donarem suport a pràcticament la totalitat d'aquesta moció presentada pel diputat Ramon Espadaler, bon coneixedor d'aquestes qüestions per la seva condició d'exconseller d'Interior, doncs, no puc celebrar la seva presentació a debat. I no ho puc fer no pas perquè no sigui oportuna, que ho és, i molt, sinó precisament per això, perquè malauradament és oportuna. Perquè la mala gestió s'ha instal·lat al Departament d'Interior des de fa massa temps –jo diria que des de que el conseller Jané va fugir del Govern Puigdemont, espantat per la deriva colpista que estava preparant el tàndem Puigdemont-Junqueras. Però, bé, malauradament, és oportuna i hem de tornar a parlar de la mala gestió, esdevinguda crònica, del Departament d'Interior.

La moció que ens presenta el diputat Espadaler, en nom i representació del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, comença amb un seguit de constatacions amb les quals hi estem plenament d'acord. Moltes d'aquestes constatacions, pràcticament totes, són incontestables des del punt de vista de la realitat.

Per molt que el conseller Elena vulgui negar-ho, el fet incontestable de que hi ha hagut un seguit de canvis a la cúpula policial, al si de la prefectura i al capdavant de les comissaries superiors, les divisions i les regions policials, ha generat un llarg període d'instabilitat en la direcció jeràrquica del cos policial. Diria més: també ha generat una preocupació i una certa desorientació al si dels representants socials dels agents, al si dels sindicats policials, de totes les escales.

És clar que el conseller pot impulsar canvis, però aquests canvis que ha fet grinyolen, i molt, i no han estat justificats de cap manera. La sensació generalitzada en bona part del Cos de Mossos d'Esquadra és que els canvis responen a decisions arbitràries, que són una greu intromissió en l'organització policial i que ultrapassen les potestats del conseller d'Interior d'introduir canvis a la prefectura, perquè en realitat aquests canvis responen més a l'interès polític partidista que no pas al bon govern de la Policia de la Generalitat.

No s'esmenta a la moció, però jo vull recordar-ho, perquè és un indicador del tarannà de la direcció política de l'actual Departament d'Interior..., m'estic referint a la destitució com a cap de la prefectura del major Trapero. No només pel fet d'haver-lo cessat després de deu mesos del canvi de conseller al capdavant del Departament d'Interior, sinó sobretot pel fet que s'hagi jugat amb la seva professionalitat, amb la seva condició d'alt funcionari de la Generalitat, intentant bandejar-lo poc menys que en un passadís, sense cap ocupació ni tasca que fos digna.

Perquè estem parlant de la persona amb el màxim grau del Cos de Mossos d'Esquadra, l'únic major del cos en actiu. Una persona que ha passat de ser promoguda com un heroi a ser vilipendiat, en un intent de postergar-lo a una activitat poc més que vegetativa en el si dels Mossos d'Esquadra. D'àngel a dimoni. Vostès deuen saber per què, conseller.

Celebro que el major Trapero exigís un respecte a la seva dignitat personal i a la seva condició d'alt funcionari de la Generalitat i reclamés un destí digne i que correspongués a la seva condició de major. Lamento que la Direcció General de la Policia, la Secretaria General del Departament d'Interior i el propi Elena no tinguessin

des del primer moment en compte aquest petit detall de no vilipendiar, com de fet van fer, el major Trapero.

Dit això, com ja hem manifestat al principi de la meua intervenció, donarem suport a la pràctica totalitat de la moció, també a la reprovació de l'actuació del conseller.

Agraïm al senyor Espadaler que hagi acceptat la nostra esmena, que demana que el mandat al Govern d'elaborar i presentar al Parlament el pla general de seguretat de Catalunya 2023-2025 sigui efectiu en un termini màxim de trenta dies. Perquè ja n'hi ha prou de dir, com diu reiteradament el conseller Elena, que té la potestat de dirigir políticament els Mossos..., sinó que s'ha de posar en temps i forma damunt de la taula el pla de seguretat de Catalunya, perquè és aquest l'instrument veritable de direcció política, no pas immiscir-se políticament en la direcció jeràrquica de la pròpia Policia de la Generalitat.

Per acabar, només anunciar que ens abstindrem en l'apartat f del punt 3 de la moció, que hauríem votat positivament en la versió inicialment plantejada pel grup proponent, però amb l'esmena de Junts que han acceptat no hi coincidim.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Xavi Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, consellers, conselleres... Doncs bé, abans ho comentàvem des dels escons, que sembla que estiguem en aquest dia de la marmota, no?, i amb aquest nou intent del PSC de situar la qüestió dels Mossos d'Esquadra sense parlar de polítiques concretes, sinó parlant d'aquesta metapolítica i no volent abordar el debat de fons.

En aquest cas, per part nostra, com veiem aquesta moció és que és una moció en la que el PSC fa de portaveu, fa de portaveu d'aquest quart poder, fa de portaveu d'aquests sindicats policials, i bàsicament el que fa és retransmetre i traslladar de nou la seva posició en aquest hemicicle i en aquest Parlament. Per tant, el que ens constata aquesta moció és que el PSC segueix –cosa que no ens sorprèn– al servei dels interessos corporativistes dels comandaments i dels sindicats policials.

I, bé, veiem que l'objectiu de fons d'aquesta moció, que no es diu –que potser fora bo fer un exercici de claredat i explicar-ho–, és que el que vol aconseguir és escapar de qualsevol tipus de control democràtic, impedir qualsevol canvi, fixar i incidir en les polítiques públiques –no només de les de seguretat–, i donar totes aquestes eines que són les que ha estat gaudint aquest quart poder fins al moment i que vol seguir gaudint a tota costa. I que qualsevol petit canvi, qualsevol petita modificació, una comissió d'estudi del model policial, qualsevol element que els hi dificulti o posi damunt la taula que hi ha aquest problema gravíssim en la societat catalana i en l'Administració pública, amb un cos de funcionaris que vol actuar políticament, doncs, s'ha d'intentar aturar.

I a nosaltres això ens queda meridianament clar, havent vist com han rebutjat les propostes que els hi hem fet per tal de plantejar si reprovaríem les polítiques d'aquest Govern, si reprovaríem les polítiques del Departament d'Interior i si reprovaríem el conseller. Perquè alguns motius hi podríem trobar: motius polítics, raons polítiques, polítiques concretes. I són clares, les propostes que hem fet, però sembla que no els hi interessin. Nosaltres pensem que són les que responen a les polítiques de seguretat i a les polítiques públiques que s'haurien d'aplicar per part del Departament d'Interior i per part d'aquest Govern. I ho són perquè són les que podrien millorar les condicions de vida de la gent més vulnerable d'aquest país i que podrien donar respostes a aquestes necessitats.

I no són altres que deixar d'enviar antidisturbis als desnonaments de famílies vulnerables, propietats de grans fons voltors, propietats de bancs, propietats immobiliàries –proposta que no els interessa. No són altres que deixar d'aplicar la llei mordassa, aquella llei que vostès es van comprometre a derogar i encara esperem que facin qualsevol qüestió al respecte al Govern de l'Estat, que no tenen cap interès en dur a terme. I no són altres que actuar de forma contundent, suspent de forma immediata qualsevol agent que ha vulnerat drets de forma greu o que ha estat reiterada i iniciar processos d'expulsió d'aquests agents. I, en definitiva, no són altres propostes que posar llums i taquígrafs en el Departament d'Interior, llums i taquígrafs a la impunitat policial, i frenar l'actuació d'aquest quart poder.

I, a més a més, li veiem, en aquesta interpel·lació i en aquesta moció, un nou intent del seu partit de boicotejar la Comissió d'Estudi del Model Policial, de boicotejar les conclusions que s'hi estan treballant, de deslegitimar la feina que s'està fent i de deslegitimar propostes claus per donar resposta a aquest intent d'aquest quart poder d'evitar qualsevol canvi, com és una comissió externa de control independent pública de les actuacions policials, com és acabar amb els forats negres que són la Comissaria d'Informació dels Mossos d'Esquadra, o com són moltes actuacions i polítiques d'ordre públic dels Mossos d'Esquadra, i com és, en definitiva, establir controls democràtics en un cos que ja n'ha escapat durant massa anys.

Per tant, votarem en contra d'aquesta moció. I si volen parlar de polítiques concretes, si volen parlar de per què s'hauria de reprovar aquest Govern, de per què s'haurien de reprovar les polítiques del Departament d'Interior, en parlem. Però no s'amaguin darrere de determinats enunciats, no parlin de les sancions o la tramitació de multes a ciutadans europeus, i no parlin de qüestions que simplement es centren en la metapolítica, en l'àmbit eteri. Aterrín les propostes i expliquin quin és el seu model de seguretat, que nosaltres el veiem cada cop més clar, que és un model que s'aproxima al de la bancada d'allà dalt a la dreta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, vicepresidenta. Consellers, conselleres, diputats, diputades, que quedi clar d'entrada: Junts per Catalunya no participarà d'una campanya de desprestigi contra el Cos de Mossos d'Esquadra. És més, ho combatrem. Des de Junts per Catalunya defensarem sempre que al cos hi hagi una major qualitat per tal de que la ciutadania pugui rebre un millor servei. I per això no entrarem al joc d'utilitzar la seguretat amb finalitats electorals.

Cal garantir una etapa d'estabilitat al capdavant dels Mossos d'Esquadra per donar tranquil·litat interna i garantir eficàcia a la direcció operativa. I garantir l'estabilitat és feina principalment del conseller d'Interior. I permeti'm que li digui, senyor Elena, que necessita millorar, i molt, pel bé del cos, de la ciutadania i de la seguretat de tots plegats.

Veient la moció en conjunt, denotem que el tema s'ha traslladat al terreny personal, de tal manera que s'ha convertit en una guerra entre el conseller del govern a l'ombra i el conseller del Govern en minoria. I el més greu de tot plegat és que han fet servir els Mossos d'Esquadra com a arma llancívola, perjudicant-los a ells i situant-los al focus mediàtic per temes que no són tan transcendents com vostès ens intenten fer creure.

Comencem a parlar de projecte? Aquí sí que ens hi trobaran. Li puc posar una sèrie d'exemples que denoten la feblesa de les seues polítiques. Què me'n diu, del novembre negre que portem a les carreteres, i de com, paral·lelament, els mossos de trànsit estan infradotats de personal i de parc mòbil? És preocupant. O dels drets de les víctimes d'accident de trànsit, de com l'acompanyament i l'assessorament que garan-

teix el seu estatut només arriba actualment al dos per cent dels afectats? Les víctimes estan demanant ajuda i sensibilitat.

I què me'n diu de la recentralització de les sales de coordinació? Això sí que té una afectació directa en el bon servei que presten els mossos, i el seu departament n'és el responsable. Tenen dos opcions: o reobren les sales territorials o doten de més personal les macrosales que han creat a dia d'avui.

O els resultats de les mostres d'ADN. El laboratori de Mossos d'Esquadra està col·lapsat i alguns resultats tarden més de dos anys a arribar. O els informes de «bolcatges» de telèfons mòbils, que es demoren en el temps per excés de volum de feina de la policia científica. Això sí que repercuteix greument en la qualitat del servei policial i, de retruc, en la seguretat de tots nosaltres.

Falta personal, i quan vostès generen grans titulars de reforçar una àrea, vol dir que automàticament estan deixant-ne de cobrir una altra. Conseller, falten mossos, i començo a dubtar que l'objectiu que fixa vostè del 2030 sigui suficient.

Tot i les mancances, estan ben valorats i són motiu d'orgull. I n'hem de parlar, també, dels seus èxits, com la recent investigació internacional en l'estafa de les criptomonedes falses o la lluita que estan duent per evitar que Catalunya es converteixi en el paradís del cultiu de la marihuana. Hi ha punts que sí que podem compartir en la moció del PSC, com la necessitat d'aprovar el pla de seguretat de Catalunya –que l'hem reivindicat moltes vegades–, que s'ha d'articular un sistema per cobrar les multes de trànsit a ciutadans de la Unió Europea o que es desplegui la Direcció General de Coordinació de les Polícies Locals –una constatació més, per cert, de la manca de projecte que té Esquerra Republicana envers les policies locals de Catalunya. I, senyor Espadaler, permeti'm que l'hi digui, hi ha una part de la moció on es centra tant en la campanya de municipals Barcelona 2023 que s'oblida que a Catalunya hi ha 210 policies locals més.

El conveni per recollir les denúncies de víctimes de violència de gènere i domèstica està signat, i celebrem que l'Ajuntament de Barcelona, ara, el 2022, hagi decidit sumar la Guàrdia Urbana en aquesta lluita. Li recordo que els Mossos ho fan des de l'any 2005. I moltes policies locals també porten molts anys fent-ho, amb una feina excel·lent i coordinada amb el Cos de Mossos d'Esquadra, entre elles Sabadell, Terrassa, Cambrils i el Prat de Llobregat. I, a més, ho fan sense fer soroll i lluny de lluites partidistes.

Pel que fa al sistema d'identificació dactilar, tenim els nostres dubtes. Barcelona sí i la resta no? Estem parlant d'una base de dades d'àmbit d'investigació, i hi ha molta feina a fer abans de prendre una decisió d'aquestes característiques i d'aquest abast.

Mirin, entre l'extremisme de «tot és un desastre», «això no va ni amb rodes» –i fer molt soroll amb aspectes que no ens afecten directament el dia a dia i no milloren les condicions del Cos de Mossos d'Esquadra– i l'extremisme del Govern en minoria, que no consensua, que tira pel dret i que, quan rep crítiques, es fica de perfil i fa veure que plou, hi ha un carril central. I aquest carril central es diu Junts per Catalunya, que som els que considerem que el més important és que els Mossos d'Esquadra i la resta de policies del país tinguin eines per fer la seva feina.

I allà estarem per seguir reivindicant les seves necessitats i fent propostes que ajudin a millorar el servei a la ciutadania. No ens busquin a la seua guerra. Busquin-nos per parlar de projecte i de com reduïm les mancances que tenen totes les policies del nostre país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Lluïsa Llop i Fernández.

Lluïsa Llop i Fernàndez

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, conselleres, diputats, diputades... Fa mesos que en aquesta cambra s'intenta fer creure que les polítiques de seguretat són suposadament neutres i no han de tenir orientació política. Evidentment, res més lluny de la realitat. Clar que tenen ideologia, les polítiques que s'apliquen des de la conselleria d'Interior; de fet, si no, directament tindríem els cossos i ells mateixos s'auto-organitzarien.

De fet, els diferents governs han tingut i tenen el dret i el deure d'orientar ideològicament les polítiques de seguretat per tenir aquell model de seguretat que creuen que cal implementar a Catalunya. I això ho ha fet tothom, tots els consellers i conselleres d'Interior que hi ha hagut, i així ho fa el conseller Elena. Nosaltres, des d'Esquerra, ho tenim molt clar. Implementem polítiques de seguretat progressistes, amb les persones al centre d'aquestes polítiques. I segur que no ho fem tan ràpid com voldrien els companys de la CUP, però caminem cap aquí.

I vostès, evidentment, tenen altres criteris. No passa re. El PSC ha subrogat el discurs sobre la seguretat de la dreta, de l'antiga Unió Democràtica. Potser ho ha fet per por, per por a un discurs sobre seguretat valent i d'esquerres. S'ha convertit en un partit conservador i d'ordre, lluny de polítiques progressistes; un partit que defensa la llei mordassa, lluny del que deia quan estava a l'oposició. Per tant, no passa re. Cadascú fa el paper que considera.

Però, des d'Esquerra, treballem per transformar les polítiques de seguretat amb criteris socials i d'esquerra, amb una visió, com deia, progressista. I per això hem anat produint transformacions. I els hi vull dir diverses coses que s'han fet en aquest tot just any i mig que es porta.

S'ha activat per primera vegada un protocol on s'estableix l'actuació policial en relació amb els desnonaments i les ocupacions, un protocol que es basa sobretot en protegir les famílies en situació de vulnerabilitat. Estem feminitzant els cossos de seguretat, els seus comandaments, i fent formació amb perspectiva de gènere.

S'ha aconseguit, diputada Abella, que els Mossos d'Esquadra ampliïn la plantilla fins als 22.006 agents, molt més enllà –més de tres mil agents més– dels que fins llavors s'hi podien posar, i s'han anat fent oposicions sense parar any rere any –i es continuaran fent– de vuit-cents efectius rere vuit-cents. I això és per revertir les retallades que venen del govern dels millors, perquè aquí estem per aquelles retallades. Així estaven els cossos.

I, com que vostès han decidit polititzar també la Guàrdia Urbana, doncs, tornem-hi. Mossos d'Esquadra i Guàrdia Urbana han signat un protocol d'actuació respecte als casos de violència masclista en l'àmbit de la parella i ara podran rebre denúncies presentades per les víctimes. I això, que és una bona notícia, que no havia fet mai ningú abans, resulta que és un problema perquè va tard. Tot es pot fer més ràpid, a l'Administració, i vostè, que ha tingut moltes responsabilitats, ho sap. Però està fet, i no s'havia fet abans.

I, més enllà de Barcelona, hi ha més de dues-centes policies locals al país. I per això es treballa en l'obertura de deu comissaries de Mossos d'Esquadra i policies locals compartides, una mesura que s'emmarca dins l'objectiu de tenir una política de seguretat, d'aproximació i de coordinació dels dos cossos policials.

I moltíssimes altres actuacions que no caben en aquests cinc minuts d'intervenció i que el conseller Elena, que deu ser el conseller que ha vingut més vegades en aquest Parlament a comparèixer en aquesta legislatura, els hi ha explicat del dret i del revés. Però, clar, aquesta no és una moció per millorar les polítiques de seguretat, sinó per fer un titular, i això no ho tindran en compte, en tota la feina feta. Aquesta moció no va en benefici ni del Cos de Mossos d'Esquadra ni de la seguretat pública del país. Busca només un impacte amb objectius partidistes de polítiques de seguretat de dretes, i per això, o curiosament, no han acceptat cap esmena d'Esquer-

ra, però tampoc ho han fet de la CUP. En canvi, sí que n'han acceptat de Junts per Cat i de Ciutadans.

I, parlant d'esmenes, ens sorprenen algunes esmenes dels companys de Junts per Catalunya, que *ara* es preocupen per les polítiques de la policia municipal. Preguntin a qualsevol alcalde o alcaldessa si creuen que els problemes de la policia local venen de l'any i mig que hi ha el conseller Elena al capdavant d'aquesta conselleria. (*Aplaudiments.*) Vostès, des dels anys vuitanta... Convergència, amb el nom que sigui, han sigut els que han estat al capdavant d'aquesta conselleria durant trenta-cinc anys. De fet, des de l'any 91, en què hi ha la llei de policies locals, vostès, ininterrompudament, han portat aquesta conselleria des del 2010 fins al 2021. I ara és urgent, el model de policies locals? Sí, sí que ho és, d'urgent; és urgent perquè no ho han tirat endavant vostès en aquests trenta-cinc anys que han tingut per fer-ho. Per tant, clar que treballem en tirar endavant un model de policies locals que doni resposta al que necessitem des de tots els ajuntaments del país.

Esquerra, evidentment, votarem que no a la totalitat d'una moció que no vol millorar les polítiques de seguretat de Catalunya, que de fet no busca ni va en benefici ni del Cos de Mossos d'Esquadra ni de la seguretat pública del país. Hi insisteixo, busca només un impacte amb objectius partidistes que busquen una política de seguretat de dretes que ni compartim ni farem.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta. Esta moción del PSC sobre la gestión, la mala gestión del Departamento de Interior, trata de temas muy diversos.

En primer lugar, trata sobre el ya conocido asunto del cambio promovido en la cúpula del Cuerpo de Mossos d'Esquadra, unos cambios todavía no aclarados por el *conseller* y cuyas motivaciones a fecha de hoy todavía no han sido capaces de explicar con un mínimo de coherencia, lo que da a entender claramente que se ha producido una purga política en los mandos policiales con una doble finalidad que no nos vamos a cansar de repetir.

Por una parte, que una de sus primeras decisiones fuera apartar a los responsables de investigación por denunciar presiones políticas en sus investigaciones judiciales a políticos es algo gravísimo que yo creo que le deslegitima, señor Elena, como *conseller*. Y, por otra parte, ha querido poner al frente de la jefatura a alguien que sea permeable a la politización, a la injerencia política que usted ha trasladado al Cuerpo de Mossos d'Esquadra. Al final, parece que lo ha conseguido. El señor Sallent ya ha demostrado su docilidad plena al poder político, desde el mismo momento en que fue a reunirse con Oriol Junqueras en la cárcel de Lledoners, comprometiendo gravemente la neutralidad política que debe mostrar un mando policial. Y usted esto lo sabe y lo consiente.

Por este camino, señor *conseller*, no vamos bien, porque mientras usted se enreda en estas cuestiones de los cambios y las intrigas políticas, que causan perplejidad y estupor hasta a la propia fiscalía, como ha denunciado aquí el teniente fiscal Pedro Ariche, la delincuencia no para de crecer en Cataluña.

Un segundo punto de la moción es el plan general de seguridad de Cataluña, un documento que tanto el *conseller* como la directora general de Administración de Seguridad, Sonia Andolz, han menospreciado repetidamente. Yo recuerdo aquí, en el Parlament, a la señora Andolz. Cuando le pregunté en comisión por este plan me hizo un mohín y me dijo: «Bueno, bueno, ya se aprobará, ya se aprobará.»

Oiga, el plan de seguridad es importante, es necesario y lleva tres años caducado, como VOX ha denunciado desde el minuto uno de la legislatura. El plan de

seguridad es un documento que debe fijar y debe plasmar las estrategias y los objetivos para luchar eficazmente contra la delincuencia y la criminalidad, pero mucho me temo que solo va a servir para que el señor Elena vuelque en él sus obsesiones ideológicas.

Si realmente les importara la lucha contra la criminalidad, escucharían lo que les dice la policía, y el plan recogería, por ejemplo, medidas concretas para afrontar un enorme problema de seguridad que ayer mismo recogían los medios y que denuncia la Guardia Urbana de Barcelona. Oigan, que el setenta y seis por ciento de los detenidos en Barcelona son extranjeros. Entre enero y junio del 2022, la Guardia Urbana ha detenido a 2.939 delincuentes –esto no lo dice VOX, lo dice la Guardia Urbana–, de los cuales 2.247 son extranjeros y tan solo 692 son nacionales. Son datos de la propia Guardia Urbana de Barcelona que ya no pueden ocultar. Y, por cierto, señores del PSC, esto también es culpa y es responsabilidad de ustedes, no solo del señor Elena, porque ustedes gobiernan Barcelona y llevan el área de seguridad. (*Aplaudiments.*)

Mire, si realmente quisieran luchar contra la delincuencia, tendrían la valentía de dar una respuesta política y policial a esta realidad que tanto daño hace a la sociedad catalana. Como saben, VOX tiene una solución para ello. Nosotros proponemos expulsar a todos aquellos inmigrantes que han entrado de forma irregular en territorio español y también la expulsión de aquellos inmigrantes legales que cometan delitos graves o hagan del delito leve su forma de vida, y aumentar la cooperación leal con la Policía Nacional a estos efectos. Porque los principales perjudicados de este tipo de delincuencia justamente son los inmigrantes legales que vienen aquí a trabajar y a cumplir las leyes.

Y también quería referirme, por otra parte, al convenio para que la Guardia Urbana de Barcelona pueda recoger denuncias de las víctimas de la mal llamada «violencia de género» y violencia doméstica. Como nosotros, ya saben, no compartimos este concepto de violencia de género, como muy bien ha explicado antes mi compañera Isabel Lázaro, solamente quiero decirles que nosotros en este punto nos vamos a abstener, porque nos parece muy bien que las víctimas puedan denunciar..., las víctimas de todo tipo de violencia intrafamiliar puedan denunciar con las mayores facilidades posibles ante la Guardia Urbana, también, de Barcelona, pero no compartimos el concepto de violencia de género.

Y un apunte final. Si de verdad quieren proteger a las mujeres de todo tipo de violencia y ayudarlas, lo primero que deben hacer es protegerlas de la violencia sexual. Porque todos ustedes –los de Podemos, los socialistas, los de Ciudadanos, los *juntaires* y los republicanos– han aprobado en el Congreso esa chapuza de ley del «solo sí es sí» que está sacando a la calle a violadores y pederastas y dejando desprotegidas a las mujeres. La seguridad de las mujeres, señores diputados, no se defiende con eslóganes vacíos, sino con leyes eficaces.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Marc Parés Franzi.

Marc Parés Franzi

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, conselleres, consellers... Bé, vagi per endavant que el nostre grup parlamentari no reprovarà el conseller Elena.

Si bé és cert que bona part dels punts d'aquesta moció són constatacions que són veritat, i, de les propostes que ens fan, doncs, la majoria d'elles..., no totes les constatacions les compartim, i tampoc les propostes, eh?, però la majoria de les propostes tenen sentit, no?: elaborar i presentar al Parlament el pla general de seguretat, que la Guàrdia Urbana de Barcelona pugui recollir denúncies de les víctimes de violència de gènere i violència domèstica, que la Guàrdia Urbana pugui accedir a les bases

de dades del SAID, cobrar les sancions imposades a ciutadans de la Unió Europea o desplegar la Direcció General de Coordinació de les Polítiques Locals... Per tant, entenem que tot això té sentit, i, per tant, sí que ho votarem.

No entrarem en la lògica de la reprovació, entre altres coses perquè creiem que estem davant d'un debat més partidista que polític, i a nosaltres ens agradaria tenir un debat polític –com el que tindrem en el marc de la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial– sobre quin és el model de seguretat, quines són les polítiques de seguretat que necessitem, quines són les alternatives, i, a partir d'aquí, quin és el model policial.

I aquest és un dels elements centrals, diria jo..., i utilitzant una mica també el que ens deia el diputat Espadaler de la cita a la tomba de Richelieu, no?, de si el conseller Elena ha fet malament coses bones..., i en algunes segurament té raó, és a dir, hi han bons propòsits que podem compartir que segurament no s'han desplegat correctament, però si ha fet bé coses dolentes, aquí discrepem sobre què és el que està bé i què és el que està malament. I en la mesura en què hem de debatre políticament sobre quin és el model de seguretat que volem uns i altres, i estem bastant lluny d'alguns dels plantejaments que ens fa el Grup Socialistes, doncs, en aquest sentit no ho compartim.

I dic això perquè una de les qüestions que no compartim, justament, és la necessitat, doncs, que hi pugui haver –com hi és sempre, de fet, governi qui governi– unes polítiques de seguretat específiques –i, per tant, la ideologia en definir quin model de seguretat volem–, i com això s'ha de traduir també en com s'organitza, en quines són les funcions, en quines són les tècniques, en quines són les estratègies que utilitzen els cossos policials. Per tant, sí, l'organització, el funcionament, els protocols que utilitzen els cossos policials tenen a veure amb què és al que aspirem, com entenem la seguretat, amb què volem que facin o deixin de fer les nostres policies.

Per tant, efectivament, hi ha d'haver una direcció política que actuï en aquest sentit. I en aquesta qüestió, doncs, sí que creiem que des d'aquesta direcció política s'han de poder executar canvis organitzatius en els cossos policials.

Ara bé, també és cert –crec que tots ho compartim i és obvi– que els cossos policials necessiten estabilitat, i que tants canvis successius en tan poc temps sobre les mateixes persones, que vol dir que s'han comès errors a l'hora de designar determinats nomenaments, perquè s'han hagut de canviar al cap de molt poc temps, doncs justament van en contra d'aquesta estabilitat que entenem que el Cos de Mossos d'Esquadra sí que necessita.

I qui és responsable de que hi hagi aquesta estabilitat i també qui és responsable de que les decisions que es prenen no generin les confrontacions internes que s'han produït al Cos de Mossos d'Esquadra, doncs, és el màxim responsable del Departament d'Interior, que és el conseller Elena. I, per tant, en aquest sentit, sí que té la responsabilitat de garantir aquesta estabilitat.

Dit això, ens preocupa, i ens preocupa enormement..., i l'hi hem sentit dir al conseller Elena en repetides ocasions, no?, quan ell diu: «No hem de polititzar l'operativa del cos, però tampoc hem de deixar que els cossos policials interfereixin en les decisions polítiques.» I el que hem vist en les darreres sessions a la Comissió d'Estudi del Model Policial ens preocupa enormement, perquè hem vist alts responsables del Cos de Mossos d'Esquadra volent fer aquesta intromissió en la nostra tasca parlamentària, volent fer la intromissió en decisions que nosaltres entenem que són de caràcter polític, i, al mateix temps, no volent donar explicacions davant dels representants de la sobirania del poble de Catalunya, que és aquesta cambra.

Quan el cap de la Comissaria General d'Informació no vol respondre determinades preguntes en seu parlamentària..., què s'ha pensat que és? Per què els representants de la ciutadania de Catalunya no podem demanar al màxim responsable de la Comissaria General d'Informació determinades qüestions, i no ens vol respondre? O quan hem vist determinades afirmacions dels responsables de la Brimo en seu

parlamentària, que també clamen al cel. I la darrera, també la del senyor Trapero, quan va venir a la darrera comissió i ens va venir aquí a alliçonar sobre com s'havia d'organitzar el cos policial i sobre si era millor un model jeràrquic o un model de lideratge coral.

Doncs miri, nosaltres preferim un model de lideratge coral, i no un model de lideratge jeràrquic, i en això estem al costat del conseller Elena. I no entenem que des de determinats comandaments de cossos policials se'ns vingui aquí al Parlament de Catalunya a dir-nos com hem de fer determinades qüestions.

I crec que ens hem de reivindicar des de la nostra posició de representants del poble de Catalunya per poder decidir quin model de policia volem, quines polítiques de seguretat volem, perquè aquesta és la nostra responsabilitat en un model que, òbviament, és un model democràtic. I per això és des d'aquesta cambra que hem de decidir aquest tipus de qüestions.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Bien, nosotros vamos a votar favorablemente a la totalidad de la moción, a pesar de que reconozco que el cuerpo nos pide otra cosa. Y vamos a votar favorablemente a la moción porque nosotros votamos textos y no intenciones. Y, en ese sentido, tanto el texto como la exposición que ha hecho el señor Espadaler nos parecen perfectamente compartibles y estamos de acuerdo.

Ahora bien, señor Espadaler, ya que en la moción se hace referencia de manera constante al Ayuntamiento de Barcelona –ya se ha explicado aquí–, llevan ustedes, el PSC, seguridad ciudadana en el Ayuntamiento de Barcelona, con unos resultados sencillamente catastróficos, desastrosos, reproduciendo uno a uno los mismos errores y las mismas carencias que hoy les impulsan a pedir la reprobación del señor Elena. Es que hacen en el Ayuntamiento de Barcelona exactamente lo mismo que hoy les impulsa, repito, a pedir la reprobación señor Elena: cómplices constantes de la pedagogía de la desobediencia, que tiene epicentro en la Barcelona de Ada Colau, de la relativización del delito..., es decir, todo, la intromisión política en lo que debe ser el correcto trabajo de los profesionales... Exactamente eso hacen ustedes en el Ayuntamiento de Barcelona.

En consecuencia, señor Espadaler, yo le aconsejaría, humildemente, que en las reuniones de coordinación que tenga su formación política con sus aliados del PSC, en el formato que ustedes tengan a bien –yo en eso no me meto–, les explique con la misma contundencia a sus compañeros lo que hoy ha explicado de manera adecuada aquí sobre el Gobierno de Cataluña.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit..., té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias. Gracias, presidenta. Hace bien el PSC en empezar a preocuparse por el brutal incremento de la criminalidad en Cataluña. Las estadísticas son alarmantes en términos de robo con violencia, violaciones, tráfico de drogas y otro tipo de delitos. Está bien que pidan explicaciones, está bien que pidan la reprobación de un consejero que está gestionando claramente mal al Cuerpo de los Mossos d'Esquadra.

Pero, igual que acaba de decir ahora el presidente del Grupo Parlamentario Mixto, Alejandro Fernández, tampoco estaría de más que pidieran explicaciones y que nos explicaran qué está haciendo el Ministerio de Justicia, el Ministerio del Interior,

que gobiernan los socialistas, y también el Ayuntamiento de Barcelona, en el que ustedes lideran la cartera de seguridad ciudadana.

Por tanto, les aconsejo también un poquito de autocrítica. El tema de la inseguridad ciudadana es un tema transversal y debe de abordarse de manera integral, y creo que tirando balones fuera no arreglaremos el problema.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Ramon Espadaler Parcerisas.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyors consellers, senyores i senyors diputats... Amb relació als comentaris que s'han esdevingut. A la CUP, miri, si volen fer una moció, facin una interpehlació i posin això a votació. És tan senzill com això.

A Esquerra Republicana... Fixi's, acaba de dir: «Escolti, perdonin, senyors de la CUP, que no anem tan de pressa com vostès volen.» És la constatació del que deia al començament. Aquest Govern va començar captiu de la CUP amb un acord amb vostès i està instal·lat en aquest Govern, i poso per testimoni la votació que tindrem acte seguit.

Al representant del Partit Popular, escolti, repassi una mica quines són les competències de la Guàrdia Urbana i repassi una mica quines són les competències del Cos de Mossos d'Esquadra, quines té l'ajuntament i quines té la Generalitat, i arribarà a una conclusió molt senzilla: que la principal responsabilitat sobre la seguretat a Barcelona i al conjunt de Catalunya recau sobre la conselleria d'Interior, que, per cert, hauria de fer un esforç de situar molts més mossos a la ciutat de Barcelona, en definitiva, cosa que no fa.

I, sobre les reflexions que s'han fet amb relació a la política i l'orientació política, hi ha un marc, hi ha un lloc que està legalment establert perquè s'hi marqui l'orientació política que es diu pla general de seguretat. I, per enèsima vegada, aquest pla no s'ha presentat, en definitiva.

I als companys, als senyors diputats de la CUP: em pregunto si farien la mateixa actuació si en lloc del conseller Elena aquí tinguéssim el conseller Buch, amb totes aquestes polítiques. A veure quina seria (*aplaudiments*) la seva..., la seva actuació al respecte.

En qualsevol cas, ja ho hem dit, acceptem l'esmena per enèsima vegada d'apresar el Govern perquè porti el pla de seguretat. Acceptem les esmenes que són propositives, constructives, del grup, en aquest cas, de Junts, amb relació a l'omissió de la informació de l'Ajuntament de Barcelona, i altres esmenes que s'han fet.

I acabo –acabo, senyora presidenta. Senyor conseller, li prego que reflexioni molt seriosament. Algú deia, del seu grup parlamentari: «Ha hagut de venir moltes vegades.» Pregunti's per què. Pregunti's per què ha hagut de comparèixer tantes vegades. I pregunti's el perquè del resultat de la votació que ara veurem. I, sobretot, actuïn en conseqüència.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies. Acabat el debat, els faig avinent que procedirem tot seguit a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts del número 15 al 20 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la publicitat institucional (continuació)

302-00207/13

Iniciem ara les votacions de les mocions, començant per la votació de la moció número 15, moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la publicitat institucional.

Votem ara els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 132 vots a favor, cap vot en contra, cap abstenció.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, amb 58 vots a favor, 74 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, amb 41 vots a favor, 80 en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, amb 10 vots a favor, 112 en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 59 vots a favor, 34 en contra i 39 abstencions.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt quedà rebutjat, amb 21 vots a favor, 111 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 82 vots a favor, 33 en contra i 17 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les prioritats del conseller de Salut (continuació)

302-00208/13

Passem ara a la votació de la moció número 16 de l'ordre del dia, moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les prioritats del conseller de Salut.

Votem, en primer lloc, els punts 1 bis, 1 ter i 11.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 68 vots a favor, cap en contra i 63 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 101 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 128 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt 5 bis.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 49 vots a favor, 42 en contra i 41 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 69 vots a favor, 30 en contra i 33 abstencions.

Votem ara els punts 7 i 12.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 122 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 121 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt número 13.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 121 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt número 15.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 115 vots a favor, 11 en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt número 16.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 88 vots a favor, 34 en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt 18.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 82 vots a favor, 49 en contra i una abstenció.

Votem ara el punt 20.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 121 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Votem ara la resta de punts.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 132 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament de l'economia de l'hidrogen verd (continuació)

302-00209/13

Passem ara al punt 17 de l'ordre del dia, a la votació, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament de l'economia de l'hidrogen verd. Atès que no hi ha cap petició de votació separada, votem tot el text de la moció.

Comença la votació.

Aquesta moció queda aprovada, per 113 vots a favor, 9 en contra i 10 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el planejament urbanístic al Camp de Tarragona (continuació)

302-00211/13

Votem ara el punt 18 de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el planejament urbanístic al Camp de Tarragona.

Comencem votant el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, amb 17 vots a favor, 115 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, amb 17 vots a favor, 109 en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, per 23 vots a favor, 76 en contra i 33 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, amb 17 vots a favor, 108 en contra i 6 abstencions.

Votem ara la resta de punts d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats, per 17 vots a favor, 115 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a combatre la violència masclista (continuació)

302-00212/13

Passem ara a la votació del punt 19 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per combatre la violència masclista.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 68 vots a favor, 11 en contra i 53 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, amb 39 vots a favor, 61 en contra i 32 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, amb 38 vots a favor, 61 en contra i 33 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 76 vots a favor, 10 en contra i 46 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 68 vots a favor, 10 en contra i 54 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 68 vots a favor, 10 en contra i 54 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 68 vots a favor, 10 en contra i 54 abstencions.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 109 vots a favor, 10 en contra i 13 abstencions.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 76 vots a favor, 10 en contra i 46 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Departament d'Interior (continuació)

302-00213/13

Passem ara a la votació de la moció número 20, moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió del Departament d'Interior.

Comencem votant el punt 1.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 60 vots a favor, 42 en contra i 30 abstencions.

Votem ara els punts 1.b i 1.c.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats, amb 52 vots a favor, 72 en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt 1.e.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, amb 50 vots a favor, 72 en contra i 10 abstencions.

Votem ara els punts 1.g i 3.d.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats, amb 60 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.
Votem ara els punts 2 i 3.a.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 52 vots a favor, 42 en contra i 38 abstencions.

Votem ara el punt 3.c.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 79 vots a favor, 42 en contra i 11 abstencions.

Votem ara el punt 3.f.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 83 vots a favor, 43 en contra i 6 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts queden aprovats, amb 89 vots a favor, 42 en contra i una abstenció.

Doncs reprenem la sessió a les 4.30, dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i sis minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dos minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural i el conseller de Territori.

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

Bona tarda.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures previstes per a reduir o suprimir l'impost sobre la renda de les persones físiques i l'impost sobre successions i donacions

302-00210/13

Reprenem la sessió amb el vint-i-unè punt de l'ordre del dia –hem comprovat que hi fossin tots els que els hi toca ara; per tant, podem–, amb la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures previstes per reduir o suprimir l'impost sobre la renda de les persones físiques i l'impost sobre successions i donacions, presentada pel Grup Parlamentari de VOX. Per exposar-la té la paraula el senyor Joan Garriga Doménech, en nom del Grup Parlamentari VOX.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Buenas tardes, señores diputados. Bueno, como ya pudimos ver en la interpellación, los catalanes viven peor hoy en día gracias a su mala gestión, porque en Cataluña tenemos la peor presión fiscal de España; porque nacemos hipotecados con una deuda pública de más de 84.000 millones de euros; porque la exclusión social y la pobreza alcanzan a más de un millón de personas; porque la deuda de las familias ha aumentado; porque acaban de subir las pensiones, por ejemplo, a unas hipotecas de 150.000 euros, doscientos euros más por cuota; porque los alquileres tienen una subida media del cuatro por ciento y están tocando techos históricos, y porque el cierre y la huida de empresas no para de cesar.

El paro, como sabemos, alcanza a más de 370.000 personas, y la inflación tiene una subida colosal de precios, que alcanza el veinticinco por ciento en la leche, el

catorce en el pan y el treinta-dos por ciento en el recibo de la luz en muchas familias y empresas. Y, en cambio, los sueldos no, los sueldos no suben. El noventa y cinco por ciento de las empresas adoptará una subida de sus empleados en 2023, con una media del tres por ciento. Y los precios han subido una media del diez por ciento. Luego, podemos concluir que los trabajadores y las familias serán más pobres.

Y aquí, en las cámaras legislativas, aunque les parezca extraño, no estamos para romper la convivencia de los ciudadanos con su proyecto separatista, como ustedes hacen, o para despilfarrar el dinero que tanto nos cuesta recaudar, como ustedes hacen. Estamos para mejorar la vida de las personas gestionando con responsabilidad, igual que se gestiona una comunidad de vecinos, cobrando lo justo, recaudar lo mínimo posible cuando hay crisis para gastar lo imprescindible y no despilfarrar.

Y es por eso que proponemos esta moción que propone rebajar los impuestos para que los sueldos de los trabajadores puedan subir. Y ojo, aviso a la izquierda antiemprendedores: se puede subir el sueldo sin incrementar el coste a las empresas. Y por eso proponemos suprimir el tramo autonómico del IRPF, que castiga a los sueldos más humildes y a las clases medias. Ejemplo: en un sueldo neto de dieciséis mil euros, unos mil euros al mes, si eliminamos el tramo autonómico significaría que esa persona, en vez de mil, cobraría mil cien euros al mes para compensar esa inflación.

Y no me digan que no se puede prescindir de la cuota regional de IRPF porque necesitan más recursos, porque es mentira. Lo que necesitamos es acabar de una vez con los gastos políticos superfluos, aquellos que no sirven al interés general y que, en Cataluña, según un estudio, representan más del treinta por ciento. O sea, que tenemos una media de dos mil euros de gasto superfluo por habitante, y recuerden que recaudamos una media de dos mil euros por IRPF autonómico, con lo cual cuadra –cuadra–: si eliminamos el gasto superfluo, podemos dejar de confiscar el tramo regional del IRPF.

Ya tenemos suficiente con los ingresos que recibe esta parte del Estado que se llama Generalitat de Catalunya, con tasas públicas, con impuestos indirectos como el ITP, el IVA, el IAJD o los impuestos variados sobre el consumo y, por supuesto, las transferencias corrientes del Estado. La Generalitat tiene ingresos por más de treinta conceptos. Y por eso sería más que suficiente.

También proponemos en la moción bonificar al máximo los impuestos de sucesiones y donaciones, que en Cataluña suponen 780 millones de euros de recaudación. Les parecerá el chocolate del loro de los presupuestos, pero para las familias es una carga muy muy injusta y un abuso, porque pagamos más de cuarenta impuestos a todo tipo de instituciones. También en servicios básicos como la luz, el agua, la gasolina, el gas y mil conceptos más pagamos impuestos. Y, cuando uno llega al final de su vida o cuando alguien cede parte de su patrimonio a un familiar o a un amigo, también tiene que pasar por caja. Y también supone, sucesiones y donaciones, un agravio comparativo respecto a otros territorios. Por culpa de las cesiones del PP a Convergència i Unió todos los españoles no somos iguales ante la ley, y la Constitución queda en papel mojado. Pagas o no dependiendo de donde vivas. Y por eso se fomenta lo que se llama «el *dumping* fiscal», porque los ciudadanos con más recursos pueden elegir dónde vivir y dónde morir para pagar o no pagar impuestos.

En definitiva, hay que gestionar bien, hay que tomar decisiones valientes y justas, reducir los gastos políticos superfluos y así poder suprimir impuestos tan injustos como el impuesto de donación y el impuesto de sucesiones. Y lo más necesario, lo más necesario para ayudar a trabajadores y empresas: reducir y eliminar el tramo autonómico del IRPF para ayudar a las familias a poder pagar sus facturas.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

Atès que no s'hi han presentat esmenes, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, el diputat Òscar Ordeig i Molist.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Diputat Garriga, diputades, diputats... On...? *(Pausa.)* Allà està. Bé, quina moció que ens porta aquí de fiscalitat a primera hora de la tarda, eh? Allò...

Aviam, moció sobre successions i l'impost de la renda. Votarem que no –com ja li he avançat abans, en una conversa que hem tingut– a la seva moció. I no se m'enfadi –no se m'enfadin, eh?– o no es facin els ofesos, perquè a vegades fan això de que: «Ostres, com és? Si hem fet aquí un discurs que hi ha algunes coses que es podrien aprofitar... Com és que ens voten en contra?» Doncs bé, nosaltres..., ja l'hi he dit i l'hi dic aquí, amb tot el «carinyo» que li pugui tenir a vostè, però, clar, el que no pot ser és dir algunes coses que diu la seva formació política i, llavors, venir aquí i dir que els seus plantejaments són per a la majoria dels ciutadans, no? Per tant, diuen barbaritats, diuen coses que són un menyspreu cap a molts col·lectius, i d'això jo crec que n'han de ser conscients. I, mentre això duri, vostès no poden representar una majoria o no poden aprovar segons quines posicions polítiques.

I per què ho dic, això? Perquè vostès es queixen de vegades del populisme o de l'extremisme d'algunes posicions. Hi ha vegades posicions que poden ser extremistes que no siguin les seves, però vostès sí que practiquen l'extremisme i el populisme en moltes de les seves afirmacions. I llavors ho anirem dient.

De fet, n'han fet bandera, del populisme i de l'extremisme, en moltes de les seves posicions molt i molt importants. En quines? Home, doncs vostès fan bandera del menyspreu a les dones assassinades o maltractades d'aquest país; jo crec que un tema prou trist –prou trist– en aquests moments. Vostès fan bandera del menyspreu a tot aquell que no pensa com vostès, que no viu com vostès o que no faci el que fan vostès. Vostès fan bandera del menyspreu al patiment que durant molts anys han tingut moltes famílies i moltes persones que van perdre la vida durant la dictadura franquista. Vostès fan menyspreu cap als problemes derivats del canvi climàtic, o menyspreu cap al català, la nostra llengua, en convivència amb el castellà, només faltaria, o, a sobre, també fan bandera sobre el menyspreu cap a l'origen de les persones, cap a la diversitat de la nostra societat i la pluralitat. Clar que sí, només faltaria.

Vostès fan bandera del menyspreu cap a les empreses, dient que els hi reduiran, liquidaran els impostos. Escolti, això no és possible, no es pot garantir l'estat del benestar ni el progrés econòmic i social i el progrés de les empreses sense pagar impostos, sense un estat del benestar. De fet, veiem moltes empreses, i les empreses el que ens demanen és estabilitat –estabilitat–, i vostès no venen aquí a donar estabilitat. O el menyspreu cap a les institucions, perquè diuen que les tancaran. De fet, aquest Parlament l'havien de tancar, la Corporació de Mitjans Audiovisuals l'havien de tancar, totes les societats dependents de la Generalitat s'han de tancar. I ara ens ha dit que la despesa supèrflua crec que està sobre 18.000 milions d'euros. Ja semblen les dades del Canadell amb el dèficit fiscal: 18.000 milions, cada setmana puja més. Escolti, si tenim un pressupost de 30.000 milions, «aprox», i vostès proposen reduir-ne 18.000, aviam com es paga tot això. I llavors diuen que aposten per la sanitat. Això és demagògia.

I el més greu de tot és que utilitzen la bandera del patiment i dels problemes de la gent per alimentar l'antipolítica i el com pitjor, millor. Volen parlar de fiscalitat? Mira que hi havia debats i espais per parlar de fiscalitat progressiva, justa, del frau fiscal, de la millora del finançament autonòmic, etcètera. De la despesa supèrflua també, perquè tenim molta feina a fer aquí. És cert –és cert. Per tant, ostres, però,

per què no ho fan des d'una posició una mica més raonable, una mica més possibilista? Perquè vostès, de tot el que proposen, no compliran res de res. O simplificació de l'Administració pública. Ai las! I tant que tenim un problema, i molt recorregut.

Proposen eliminar successions i donacions –ja ho ha dit– i el tram autonòmic de la renda. Ja l'hi he dit: deixariem de recaptar de patac 11.000 milions d'euros. Vostè té nassos de fer funcionar l'Administració de la Generalitat i els serveis públics bàsics amb 11.000 milions d'euros menys? Sí? Sí? *(Pausa.)* Mentida, mentida, mentida. *(Alguns aplaudiments.)* I això és manipular i enganyar la gent, i allà on han tingut responsabilitats ho han demostrat –ho han demostrat.

Què més? Com respondre les seves reflexions o les seves posicions populistes i simplistes que dèiem? Doncs bé, jo crec que ens n'hem d'anar als fets, i els fets diuen que vostès prometen unes coses, ningú comprova aviam si les poden complir o no les poden complir, i el que hem de fer aquí és realment comprovar que tot el que han dit no ho han complert, perquè a la pràctica és del tot impossible.

Jo crec que una cosa que hem de fer més aquí..., és molt important no tant que ens dirigim a vostès, que podem tenir més o menys bona relació o podem no coincidir. Obro parèntesi: em semblen «infumables», em semblen d'una falta de respecte bestial i d'un menyspreu desorbitant les faltes de respecte cap a membres del Govern de l'Estat, del Congrés dels Diputats, ahir, en els debats que hi van haver al Congrés dels Diputats. Però jo crec que el més important és que ens dirigim als seus votants, als 200.000 votants que els han votat a vostès, i els hem de dir que el pitjor que es pot fer, si es vol que les coses vagin a millor, és votar VOX a les properes eleccions.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Bona tarda. Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Bé, de moment, quan vaig llegir el títol de la moció i les propostes, vaig pensar que era un somni, i el somni era que ja érem independents, ja teníem 57.000 milions d'euros per gestionar i que en aquest cas el Grup de VOX, ben trempats, deien: «Doncs abaixem l'IRPF als catalans», que, de fet, compartim plenament aquesta visió. Amb un estat propi, amb la capacitat total del que genera la fiscalitat de Catalunya, dels catalans i les catalanes, podríem fer moltes coses, entre elles abaixar impostos, ajustar..., abaixar l'IRPF, l'impost de successions, l'impost de patrimoni. Hi estaríem d'acord –hi estaríem d'acord.

Lamentablement, és només un somni, un somni del qual, i del que ha explicat el senyor Garriga, només podem compartir una frase. Diu: «Els catalans viuen pitjor.» Certament, vivim pitjor per l'espoli fiscal, per aquests més de 20.000 milions –18.000, 20.000, diu el Canadell– que se'n van i no tornen, del que generen les activitats, les persones, les rendes, les empreses de Catalunya. Per tant, vivim pitjor. L'espoli de les inversions. L'Estat va fent promeses, va fent pressupostos, promet inversions que no arriben. Fins i tot, el darrer any, el que portem d'any, un trenta-cinc per cent; l'anterior, un seixanta per cent. L'acumulat, mils de milions. Remeti's a l'informe de Foment o a l'informe del Consell de Cambres. Per això vivim pitjor, certament. Però fins i tot ara, aquests mesos darrers, aquestes setmanes darreres, el repartiment dels fons Next Generation, aquests fons per reactivar l'economia després de la pandèmia. També ens tracten pitjor que a altres regions d'Espanya. Per això vivim pitjor. Sí, senyor Garriga, té tota la raó, ho compartim.

Però fins i tot amb els límits, el límit d'endeutament, el límit del dèficit públic. Mentre l'Estat espanyol compleix el que diu la Unió Europea, a les comunitats els hi aplica una reducció també visceral, i, per tant, no podem aplicar polítiques, per exemple, d'expansió, polítiques de reactivació de l'economia pròpies. No podem. No

podem fer política fiscal. Algú ho havia dit: «Tenim un sistema fiscal de fireta.» Certament, Catalunya no som un estat independent i, per tant, no podem aplicar política fiscal pròpia.

De fet, haguéssim volgut avui debatre aquí sobre política fiscal, sobre aquests 57.000 milions d'euros que genera la fiscalitat de Catalunya. Certament, podríem debatre quin seria el model de fiscalitat, quin model d'IRPF, amb quins trams, amb quins tants per cent. Podríem debatre sobre l'impost de patrimoni, si s'ha de reduir, com defensem des de Junts. O podríem debatre quin és el tant per cent d'aplicació de l'impost de successions i donacions, un impost, per un costat, que l'OCDE diu que és un impost progressiu i que, per tant, redistribueix l'economia, i que podríem també pensar, doncs, en quins nivells l'hauríem de poder posar.

De fet, el conseller Giró així ho va dir fa uns mesos, diu: «Als estats de benestar, no els preocupa tant la competitivitat, la competència fiscal entre estats, sinó que el que els preocupa és la progressivitat, la justícia social i la solidaritat entre les persones que generen activitat econòmica.» I aquest és el model de Catalunya que defensem.

De fet, nosaltres, en aquests moments, com deia, som incapaços de poder fer política sobre l'IRPF, sobre l'IVA, per exemple, en productes bàsics, de necessitat, per exemple, els enterraments, o molts altres productes, o sobre l'impost de societats. Tot ve regulat per l'Estat, aquest estat, que, de fet, des de l'any 1715, ens va començar a regular.

He fet una mica d'història, com va començar l'espoli. El 1715 van començar a imposar el cadastre real, el deu per cent de tot tipus de propietats, que s'ho quedava l'Estat; el cadastre personal, el deu per cent de les rendes derivades del treball –s'ho quedava l'Estat–; el cadastre «ganancial», el deu per cent dels beneficis derivats del comerç i la indústria –també s'ho quedava l'Estat. Però, a més a més, va confiscar alguns impostos que ja tenien les Corts catalanes propis: l'impost del comerç de la llana, l'impost del comerç del tabac, l'impost sobre els papers segellats, l'impost de duanes o l'impost sobre la sal, impostos que havien creat les Corts catalanes, i els va confiscar plenament l'Estat. Per tant, des del 1715 l'Estat recapta, l'Estat no torna, o ens torna a poc a poc i malament.

Per tant, avui no podem debatre de política fiscal; el que hem de debatre és de la situació actual en què estem. En la situació actual en què estem, com deia també el diputat del PSC, és impossible gestionar el nivell de benestar, de demandes dels ciutadans de Catalunya que es mereixen –ja no dic que necessiten, que es mereixen, eh?–..., però amb el nivell de l'esforç fiscal que fan no els podem manllevar 11.000 milions d'euros per un costat ni 780 milions d'euros per l'altre costat. Perquè volem que funcionin els transports públics, volem que funcioni la sanitat, volem que funcionin les escoles, volem seguretat, volem l'estat del benestar, volem els drets socials i volem tantes i tantes coses que gestiona el Govern de forma efectiva. I, per tant, és impossible en aquests moments, doncs, fer front a aquesta..., no sé com dir-li la paraula, o a aquest somni de moció que vostès ens presenten.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona en funcions de presidenta

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda. Bé, avui ens trobem davant d'una nova moció basada en fallàcies i amb una visió de classe, una visió de classe de les elits. I, de nou, una moció i una interpellació farcides de populisme, que en cap cas respon a la realitat de les classes populars i treballadores d'aquest país, malgrat que s'omplin la boca de dir-ho. Perquè, per més retòrica que utilitzin, aquesta és una proposta classista, classista i neoliberal, que, en el fons, deixa al descobert l'arrel de les seves polítiques

econòmiques, arrel neofranquista i «neocon», que busca abocar les treballadores d'aquest país als marges, les busca deixar explotades i amb uns serveis públics debilitats, si no és que són inexistents. Per tant, una proposta que busca agreujar, encara més, la distància entre els rics i la resta d'aquest país.

Perquè estaria bé desmuntar algunes fallàcies que avui, de moment, alguns no han posat sobre la taula, però que la setmana passada sí que l'extrema dreta va posar i que, sovint, alguns sectors independentistes en parlen. Paga qui hereta; qui es mor no paga. L'impost de successions és un impost sobre l'herència, no sobre la mort. De fet, la terminologia d'impostos a la mort és un producte de la dreta més reaccionària ianqui, de la dreta més «neocon» ianqui.

I a tota la gent que està tan preocupada per l'impost de successions, estan tan preocupats per aquest impost de la mort, que en diuen, per què no parlen de la màfia que són les funeràries, que s'aprofiten de moments de debilitat de les famílies per, sí, aplicar un impost, que és l'impost de la mort, i fer negoci amb la mort? (*Alguns aplaudiments.*) És aquest el veritable debat que hauríem de tenir, però no, segueixen explicant fallàcies, perquè fins a cent mil euros no es paga, perquè els habitatges de fins a 500.000 euros estan el noranta-cinc per cent bonificats, perquè només un vint per cent de qui hereta paga més d'un euro per herència –un euro. Per tant, no és un impost dels pobres *currelas*, que vostès diuen. És un impost per a les rendes altes.

I posem-hi més llum. Pel que fa als fills, el vuitanta-tres per cent rep una herència inferior a 150.000 euros. I, a causa de l'estructura del tribut i les diferents bonificacions, l'impost pràcticament no els afecta –vuitanta-tres per cent dels fills.

Però és que, si ho mirem tot plegat, de descendents majors de vint-i-un anys, i ascendents, només menys del catorze per cent de les herències més opulentes ha de pagar més de mil euros. Catorze per cent de les herències més opulentes, més de mil euros. Això ni classes mitjanes, si és que existeixen, ni classe treballadora en aquest país. Per tant, deixem de mentir i d'utilitzar la gent per als propis interessos, i sobretot per als interessos de les elits.

I, com deia, hi ha cert independentisme que, de manera populista, utilitza això, utilitza el debat sobre els impostos. I, en el fons, cert independentisme que, en alguns moments, s'ha emocionat fins i tot amb les rebaixes fiscals d'Ayuso. I algunes coses clares, com deia Albert Botran fa algunes setmanes a un article a *El Temps*: «Si algunes comunitats i, en particular, Madrid poden actuar com a paradís fiscal» –que és el que a alguns els hi agradaria que passés aquí–, «és perquè els diners de les inversions els treuen d'una altra banda, i els treuen, precisament, de les transferències de l'Estat fruit de l'espoli fiscal dels territoris dels Països Catalans.» Per tant, defensar la política fiscal d'Ayuso és una contradicció d'arrel, perquè aplaudeixen unes retallades que indirectament estem sufragant nosaltres.

Perquè el que vostès defensen no deixa de ser neoliberalisme pur i dur, que és desprotegir el més feble per tal que el més fort ho sigui encara més. I això..., posem per cas que apliquem aquest desprotegir el més feble perquè el més fort ho sigui encara més..., ho apliquem en tema de llengua i cultura; amb això no estarem d'acord: en el fons estem en contra o defensem que el català com a llengua més feble davant de l'Estat ha de ser protegit, per tant, que cal protegir el feble. Això és exactament el mateix que s'ha de fer en economia: protegir el més feble davant del més fort i, per tant, és redistribuir renda i treball, renda màxima i renda mínima. Però ja n'hi ha prou que en aquest país alguns agafin les línies de l'extrema dreta, de les polítiques «neocons», i en el fons facin populisme en situacions complicades per a la majoria de la gent d'aquest país i que la majoria no viu a l'hora de la veritat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; doncs bona tarda a totes i tots. Una moció poc treballada, la veritat sigui dita. A classe li hagués dit: «Miri, repeteixi o recuperi.» Malauradament, em fa l'efecte que vostès són irrecuperables.

Poc treballada, és la moció en si. Ara bé, si agafem el discurs de presentació i de defensa de la moció, ja no podem dir que és poc treballada; hem de dir que és artera, que és fraudulenta, que és il·lusòria, que és fallaç, perquè tota la seva intervenció ha estat un oxímoron, una contradicció en si mateixa, perquè parteix d'una premissa: que rebaixar, bonificar, regalar impostos a les rendes altes, rebaixar impostos a les rendes altes i a les grans fortunes vol dir que el que no paguen d'impostos aquestes rendes altes i grans fortunes crea riquesa. Bé, això sabem que és un oxímoron. Això no s'ha demostrat enlloc. Al contrari, crec que s'ha demostrat que allà on s'han fet rebaixes fiscals no s'ha generat riquesa, sinó que el que s'ha generat és desigualtat, pobresa, acumulació de riquesa cada cop en poques mans i, per tant, majors desigualtats socials.

Per tant, crec que parteixen d'una base ideològica totalment insubstancial, que no té, diguéssim, cap base material on sustentar-la, perquè no s'ha demostrat enlloc que abaixar impostos generi riquesa, però sí que s'ha evidenciat en llocs –només fa falta veure què està passant aquests darrers dies al Regne Unit– que abaixar impostos genera problemes d'agreujament de determinades crisis econòmiques. Perquè el que és evident és que el que no pagues d'impostos reforça la desigualtat; el que no pagues d'impostos conculca la llibertat, i el que no pagues d'impostos promou la insolidaritat.

És possible que qui vulgui un model de societat sense llibertat, sense igualtat i sense fraternitat opti per un model fiscal insolidari, que augmenta la desigualtat i que promou la insolidaritat. És el seu model. Però aquest no crec que sigui el model que interessa a la immensa majoria de la població, aquest noranta per cent de classes treballadores i classes mitjanes que no paguen els impostos, que paguen aquest u per cent, aquest dos per cent com a molt de rendes altes i grans fortunes, que paguen poc amb el que haurien de pagar si estiguessin a un país de la Unió Europea normalitzat, on els impostos sobre les rendes altes, les grans fortunes, sigui successions o siguin altres, són quantitativament superiors als que es paguen en el nostre país.

Per tant, jo crec que amb això justifico la meua posició contrària a la seva moció, sobretot perquè és fallaç, fraudulenta cap a la ciutadania, perquè intenta enganyar la ciutadania prometent un futur inexistent en base a generar les bases materials perquè la llibertat retrocedeixi i perquè la desigualtat creixi.

Res més.

I moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Joan García González.

Joan García González

Gracias, vicepresidenta. Diputados, diputadas... Señor Garriga, la verdad es que..., y voy a empezar así. No quiero tampoco herir su sensibilidad, pero cuando hablan ustedes de economía echamos un poco en falta al señor Gallego, que al menos era, digamos, vehemente, pero hasta cierto punto hacía propuestas con un rigor creo que contundente. Y creo que esto no lo es. No lo es por muchos motivos, y ahora voy a intentar explicárselo.

Para empezar, se alejan o intentan expresar un modelo que creo, desde mi punto de vista, que es un modelo utópico e imposible de implementar y muy alejado –muy alejado– de lo que son posturas realmente liberales. Posiblemente, ustedes tendrán otras posturas –seguramente las que defienden en Europa– ultraconservadoras, y su

modelo de trumpismo americano, pues, está muy alejado de esto. Nosotros creemos que en ambos casos están muy equivocados.

El primero, bueno, el impuesto de sucesiones..., al final, el impuesto de sucesiones que ustedes plantean, esa bonificación total, nosotros la hemos planteado y la hemos implementado en algunos gobiernos. Exactamente en Andalucía, en su momento, en el 21 se aprobó el final de la propuesta que había hecho Ciudadanos en el Gobierno anterior, que básicamente es una reducción por lazos de consanguinidad, es decir, dependiendo de si es el primer grado o el segundo grado, la relación entre aquel que lo hereda y la persona que fallece. Esta propuesta del noventa y nueve por ciento para todo el mundo, creo que en este caso no es nuestro modelo y no lo podemos compartir, más allá de que consideremos en muchos casos que el exceso de presión fiscal no beneficia a los catalanes.

Pero cuando leemos el primer punto, que es el que sinceramente no entiendo, nosotros no acabamos de entenderlo, o sea, nuestros cálculos –de hecho, llevamos unos años aquí– nos han llevado, pues, a llegar a comprender que lo que siempre hemos llamado «chiringuitos», aquello que es, digamos, el gasto superfluo de la Generalitat..., hemos calculado unos 1.000 millones, 1.100 millones en el último presupuesto, y esto son..., digamos, hay un trabajo detrás bastante contundente, y creo que son 1.100 millones, que son muchos y que se pueden utilizar para muchísimos fines, entre ellos las políticas de vivienda, por ejemplo, que siempre hemos defendido, esa cifra de los 1.000 millones de inversión cada año y que llevamos defendiendo desde el año 2015.

Pero, claro, ustedes nos dicen que hay que eliminar del presupuesto de la Generalitat 12.000 millones, y uno se pregunta: «Y ¿qué hacemos? O sea, ¿cómo lo mantenemos?, ¿cómo gestionamos?, ¿de dónde sacamos esos millones para pagar sanidad, seguridad...?» Ustedes hablan de seguridad; nosotros también. Creemos que hace falta invertir en seguridad, pero con 12.000 millones menos usted deberá explicar a sus votantes que van a perder, en todo caso, esa seguridad o esos recursos que tendríamos de otra manera. Doce mil millones que ustedes, simplemente y de forma mágica..., como hace Junts per Catalunya, que se inventa cifras mágicas, el ochenta por ciento tan famoso que utiliza casi todo el mundo, pero esos 18.000 millones que ahora ha comentado el señor Munell. «Doce mil millones? Bueno, pues los sacamos de aquí, y ya está, con esto ya lo tenemos todo solucionado. Como no vamos a gobernar... Y cuando gobernemos» –como hacen en Castilla y León– «diremos otra cosa, pues simplemente acabamos haciendo una moción y nos quedamos tan tranquilos, sin más.»

Nosotros no vamos a votar esta moción, y menos ese punto 1. Creemos en el rigor –para eso estamos aquí–, creemos en las políticas liberales, las vamos a defender, pero hay que poner números detrás de todo esto.

Finalmente, al señor Munell, nunca puedo evitar contestarle, sobre todo cuando se pone a hablar del 1714, etcétera. Le voy a leer algo, porque usted ha puesto como ejemplo la..., el expolio fiscal ya estaba en el 1714. De hecho, el señor Canadell habría hablado seguramente de la Baja Edad Media o incluso de la España visigoda. Seguramente podría haberse remontado mucho más atrás. Pero voy a leer lo que dice en una de sus páginas el Parlament de Catalunya sobre las Cortes catalanas, ¿de acuerdo?, porque es importante. Está en la página web del Parlament, ¿eh?, no hay que irse muy lejos. «Las Cortes catalanas estaban formadas por tres estamentos, tres brazos: el militar, el eclesiástico y el real. Las clases menestrales y campesinas jamás tuvieron representación. Las convocaba el rey» –el rey de España; el último rey, Carlos II, las convocó..., el último rey, Carlos II, porque convocó las Cortes catalanas– «y las presidía el rey.» Supongo que este modelo monárquico... ¡Mírenselo, si está en la página web! Vuelven la cabeza como diciendo que no. Mírenselo, está en la página web del Parlament. Mírenselo, lean historia, pero no digan barbaridades,

por favor –por favor. No sean tan populistas como lo que acabamos de ver ahora mismo en esta moción.

Gracias, diputados, diputadas.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs ara, per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Que no sufra el señor Canadell, que no le voy a nombrar en mi intervención. (*L'oradorariu. Rialles.*) Creo que ya ha recibido bastante. Está tranquilo usted. Pero, bueno, sí que es verdad que hemos escuchado algunas cosas como mínimo sorprendentes en el debate de esta moción.

A mí me gustaría ir de lo más genérico a lo más concreto. Es decir, yo creo que podemos compartir el espíritu de la moción, que es el de rebajar la presión, la brutal presión fiscal que vivimos en Cataluña y que sufrimos por culpa del Govern de la Generalitat. Es decir, aquí no hay cosas externas que tal. No, no. Aquí son impuestos, y precisamente de los que se está hablando en esta moción, que es el tramo autonómico del IRPF y que es el impuesto de sucesiones y donaciones, para los que el Govern de la Generalitat, pues, tiene plenas competencias. La *consellera* no está aquí, parece que no le interesa el tema, pero yo le puedo asegurar que a los catalanes les interesa, y mucho. Sobre todo, insisto, en el contexto que estamos viviendo de crisis económica, con unas circunstancias muy complejas para las familias catalanas.

Bien, nosotros tenemos muy claro que esta política fiscal que promueve la Generalitat es una losa que desincentiva cualquier progreso, y no hay más que mirar. Sufrimos los tramos autonómicos del IRPF más altos de toda España, tenemos el mayor impuesto de transmisiones patrimoniales, tenemos el impuesto de patrimonio y tenemos también el impuesto de sucesiones y donaciones, que, además, el anterior Gobierno, pues, tuvo la gentileza, por decirlo suavemente, de subirlo en plena pandemia, cuando más gente estaba falleciendo y las familias lo estaban pasando realmente mal en Cataluña.

Bien, nosotros tenemos muy claro que esta política fiscal de la Generalitat es cruel con los trabajadores, con los pensionistas y con las clases medias. Y lo vuelvo a decir: somos o tenemos el Govern de la Generalitat que mantiene el impuesto sobre la renta más caro para contribuyentes con salarios brutos entre veinte mil y treinta mil euros. Es decir, estamos hablando de rentas medias, ¿vale?

Nosotros hemos presentado ya en diversas ocasiones durante esta legislatura varias medidas para rebajar esta presión fiscal. De hecho, la primera propuesta que presentó el Partido Popular al inicio de esta legislatura fue una proposición de ley para rebajar el IRPF, para simplificar los tramos del IRPF, para hacer coincidir esos tramos autonómicos con los tramos estatales. Se debatió hace un año y medio y, evidentemente, ustedes votaron en contra, porque ustedes generan y promueven, insisto, este infierno fiscal en el que vivimos los catalanes por culpa, única y exclusivamente, del Govern de la Generalitat.

Como les decía, nosotros en esta propuesta queríamos rebajar los tramos autonómicos del IRPF, sobre todo aquellos que afectan a rentas bajas y rentas medias. Durante la legislatura también hemos pedido que se deflactara el impuesto del IRPF para adecuarlo a este escenario que estamos viviendo de inflación desbocada; tampoco ha tenido éxito, esta propuesta. Y también hemos pedido la bonificación, prácticamente hasta la total supresión, en un noventa y nueve por ciento –como también hace esta moción–, del impuesto de donaciones y sucesiones y también el de patrimonio.

Ahora, como les decía, entrando un poco en la materia y en los puntos de la moción, respecto al primero de los puntos, que pide esa bonificación, prácticamente la

supresión, del tramo del IRPF, del tramo autonómico del IRPF, yo creo que hace falta concreción y también un poco de coherencia, porque, por ejemplo, en el debate de política general, el grupo que hoy trae esta propuesta lo que pidió fue la eliminación del tramo autonómico directamente. Hoy ya hablamos de la bonificación al noventa y nueve por ciento. Yo creo que hay que ser un poco más coherentes en este tema.

Necesitamos también los números. Se lo han pedido desde otras formaciones también. Yo creo que esa no es la vía. Como les decía, nosotros estamos en ese espíritu de rebajar la presión fiscal, pero hay que hacerlo con cabeza y hay que hacerlo con responsabilidad y hay que hacerlo también desde una posición útil y realmente teniendo en cuenta el impacto que eso va a tener en los presupuestos de la Generalitat.

Por tanto, ¿qué pedíamos nosotros? Como les digo, reducir esos trámites para hacerlos coincidir con los trámites estatales y reducir el gravamen, especialmente en esas rentas bajas y medias que peor lo pasan. También queremos, por ejemplo –y lo hemos pedido–, que haya bonificaciones como existen en otras comunidades autónomas, como, por ejemplo, deducciones para los gastos de guardería, deducciones también en el gasto de aprendizaje de lenguas extranjeras, en los seguros de salud, incrementar también esas deducciones para los hijos o personas mayores a cargo, entre otras muchas. Por tanto, en este primer punto, como les digo, sí que coincidimos en la parte más genérica, pero la manera cómo lo afrontan o cómo nos lo plantean nos hace generar estas dudas. Y, por tanto, nosotros, en este punto, nos vamos a abstener.

Sobre el segundo, el segundo punto, la bonificación de sucesiones y donaciones, pues, como les decía, nosotros lo hemos pedido ya en numerosas ocasiones. De hecho, en aquellas comunidades autónomas donde gobierna el Partido Popular, este impuesto está prácticamente desaparecido, bonificado también al noventa y nueve por ciento. Tenemos claro que es un impuesto anacrónico, que es discriminatorio, que genera desigualdades y que, además, es también un impuesto injusto. Y, por tanto, en este punto, evidentemente, les vamos a dar nuestro apoyo.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; muchas gracias, vicepresidenta. Votaré en contra de la bonificación universal del noventa y nueve por ciento del tramo autonómico del IRPF. Por tres motivos. Uno, es de dudosa legalidad –léanse la ley. Dos, catedrático Trillas, catedrático Brunet han cuantificado el gasto político superfluo en diferentes estudios en torno a 1.000, 1.100 millones. No sé esa cifra de 18.000 millones..., es una cosa un poco extraña. Tres, es un disparate económico atendiendo al actual modelo político en España. Es una propuesta que se podría plantear en Matrix y a lo mejor, sí, alguien te la puede votar a favor. Pero, desde luego, aquí no es posible. Caerían los ingresos, como han dicho, más de 12.000 millones de euros. Eso significa que, si se aprobara hoy, a final de mes ni policías, ni profesores, ni doctores podrían cobrar su nómina. Cuatro, coordínense con sus compañeros de Castilla y León, que solo han bonificado a las familias numerosas.

En definitiva, trabájense un poco más el tema. Una moción de tres líneas es un poco triste, y yo creo que han perdido una buena ocasión de plantear un debate interesante, con rigor, seriedad y realismo.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra, té la paraula la diputada Maria Jesús Viña i Ariño.

Maria Jesús Viña i Ariño

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... L'extrema dreta només té dos línies de treball: el discurs de l'odi contra el qui és diferent i la defensa dels privilegis. I en esta cambra van alternant les mocions: les que tenen com a objectiu criminalitzar tot allò que no els hi agrada i les mocions que tenen com a objectiu blindar els privilegis dels que més tenen. I avui mos ha tocat defensar estos privilegis. I, per a fer-ho, VOX vol suprimir l'IRPF i l'impost de successions i donacions, una proposta que perjudicaria molt a molts i beneficiaria molt a molt pocs.

I anem, primer, al perjudici. Què suposaria aprovar la seua moció per a les arques de la Generalitat? En dades del pressupost del 2022, el total d'ingressos es situen en 27.256 milions d'euros. D'estos, el tram autonòmic de l'IRPF suposa 11.394 milions d'euros, i les liquidacions per successions i donacions, uns 780 milions d'euros, un forat de 12.174 milions d'euros que suposaria deixar anar el quaranta-cinc per cent dels ingressos de la Generalitat de Catalunya.

Com ho volen compensar? Amb el que vostès anomenen «la despesa política», que ve a ser tot allò que no els hi agrada? Entenem que un partit espanyolista no voldria que mos expliquem a l'exterior. Suprimir Acció Exterior: 94 milions d'euros. Entenem també que un partit masclista no vol garantir els drets de les dones. Suprimim Igualtat i Feminismes: 93 milions d'euros. Encara haurien de trobar 600 milions d'euros més per pagar només la rebaixa de successions i donacions. I no parlem encara de la rebaixa del tram de l'IRPF: 11.394 milions d'euros, que gairebé equival a tota la despesa del 2022 en Salut i Presidència –10.614 milions d'euros en Salut, i en Presidència, 701 milions d'euros.

Si s'aprovés la seua moció, la Generalitat se veuria en un dilema. Què deixa de proveir: un sistema de salut universal, un sistema públic d'educació? I encara seria possible que necessitéssim suprimir alguna altra partida de drets socials o algun departament més per pagar la seua rebaixa fiscal. Vostès avui aquí no mos han vingut a presentar un estalvi fiscal per a les famílies. Vostès venen a desmantellar la Generalitat de Catalunya i l'estat del benestar, dos eines que avui són garantia de protecció davant de la incertesa econòmica i de la pujada del cost de la vida.

Tenim clar que la seua moció perjudicaria la immensa majoria de la ciutadania de Catalunya, un noranta per cent, però, a qui beneficiaria? No ho faria al vint per cent que no tributa prou per gaudir de la rebaixa, però que sí que patiria la pèrdua d'ingressos públics, traduïda en rebaixes en la protecció social i en el suport als més vulnerables. No ho faria tampoc a les classes mitjanes del país, que veurien el cost de qualsevol accident o una malaltia greu, que és molt pitjor que el que s'emportarien. No ho faria tampoc a les famílies del país, a qui una educació privada els hi resultaria un obstacle insalvable, i no podríem garantir que tots los xiquets del nostre país tinguessen les mateixes oportunitats per a desplegar tot lo seu potencial.

Així que, a qui pot beneficiar esta moció que avui mos proposen? Al deu per cent, al cinc per cent, a l'u per cent més ric? Que són els únics als qui els hi surt a compte deixar de pagar impostos a canvi de no rebre serveis públics, és a dir, l'elit econòmica i funcional de l'Estat; en resum, els dirigents de VOX.

I és que la seua acció política és només un exercici més d'enorme hipocresia. I els hem dit que només tenien dos modalitats d'intervenció: el discurs de l'odi i el discurs dels privilegis. Són dos modalitats que són complementàries. I és que només fan servir el discurs de l'odi per encobrir la seua agenda econòmica regressiva i elitista. La criminalització del diferent és la coartada per avançar en els seus interessos materials, que no poden ser més divergents dels de la majoria de la població.

Miren, segons les dades del CEO, només un vint-i-cinc per cent dels catalans estan a favor d'abaixar impostos i reduir serveis i prestacions, mentre que un seixanta per cent hi estan en contra. Si el que vostès volen és rebaixar la despesa pública, el que han de fer és començar per la monarquia, que és una institució que suspèn el vuitanta per cent dels catalans i només defensada per un dotze per cent. Ara, com

que és una institució anacrònica, autoritària, contrària a la democràcia, hereva del franquisme i masclista, entenem que casa plenament amb la seua ideologia.

Per acabar, i tornant al text de la seua moció, que suposo que entenen que hi votarem en contra, vostès tenen com a objectiu abaixar els impostos als rics. El nostre objectiu és generar llocs de treball i treballar per un sistema fiscal de progrés verd que sigui garantia de que qui té més, qui guanya més, qui hereta més i qui contamina més sigui també qui més contribuïx a la solidaritat comuna.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 23 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ús social del català 302-00214/13

Passem al vint-i-dosè punt, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ús social del català, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula el diputat Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Molt bona tarda, diputades i diputats. Consellera, molt bona tarda. Algunes dades publicades recentment per Plataforma per la Llengua: set de cada deu habitants a Catalunya creuen que els anuncis de TV3 haurien de ser només en català; la meitat dels joves de Catalunya tenen el mòbil configurat en castellà; dos de cada tres consumidors a Catalunya voldrien que les grans companyies es comuniquin per telèfon en català; només el 21,6 per cent dels advocats col·legiats a Catalunya han estudiat la carrera en català; el 2021 l'Estat espanyol i institucions europees han aprovat 192 noves normes que privilegien el castellà, i només tres de les apps més descarregades ofereixen una versió completa en català.

Doncs, mirin, el sentit d'aquesta moció és ajudar, començar a revertir dades com les que els acabo de llegir, que el Parlament controli i faci el seguiment al Govern en la promoció de l'ús social del català. I té sentit que ho fem, és clar que té sentit, sobretot ara, amb un govern en minoria, amb trenta-tres diputats només, que sol no podrà governar, i no podrà governar tampoc prou bé per promoure l'ús social del català. Parlen vostès de transformació; doncs transformem, perquè pel català no hem vingut a complir l'expedient i pel català em sembla que aquella sensació de qui dia passa any empeny a hores d'ara no pot ser, no pot ser mai més.

Al Parlament hem estat a l'alçada, a l'altura, per evitar l'aplicació del vint-i-cinc per cent, i volem continuar fent feina. Per això hem insistit en un ple monogràfic, com diem en la moció, i insistim també, com deia el nostre president del grup parlamentari, en una cimera de grups parlamentaris per parlar de la situació pel català.

Ho vaig dir, ho repeteixo i ho tornaré a dir i ho dic fermament i amb convicció i amb sinceritat: creiem en el pacte nacional per la llengua; és bo, ha fet bona feina, l'ha de continuar fent, la participació i les entitats. Però, de fet, implícitament, les bases del pacte ja estan acceptades. Per tant, caldrà parlar, caldrà presentar, com diu la moció, en aquest Parlament, abans de tres mesos –el 24 de febrer, per exemple, sant Modest–, els plans que demanem en la moció i començar a pensar en el Ple monogràfic del català. Ho hem de començar a revertir i pensar que d'aquí a vint anys potser aquella primavera del 23 vam començar a assentar-ne les bases.

Que totes les conselleries es posin a treballar –en parlem també a la moció– un pla d'impuls del català amb relació, també, a allò que vam aprovar en el debat de política general. El Parlament les insta, a totes. I sobretot, també, un pla sistematitzat d'impuls del català a l'escola. Ho hem dit del dret i del revés aquests dies

–i l’hi transmetin al conseller–, i la moció s’hi refereix àmpliament: necessitem un pla d’impuls del català a l’escola, des de la formació del professorat fins a la inspecció, passant pels plans educatius d’entorn; necessitem actuar en aquest sentit i millorar. Que les coses no siguin com al conseller Cambray li agradaria que fossin no vol dir que s’instrumentalitzin res, només faltaria; només faltaria que no hi poguéssim dir la nostra.

Per què des del Departament d’Educació no es fa alguna acció de reforç organitzativa, pedagògica, de més mestres per a aquelles vint-i-sis escoles –que potser ja en són vint-i-vuit– que estan sota la sentència del vint-i-cinc per cent en català? Quins altres tràmits legals, quin esperit de confrontació, quina actitud de no resignació i conformació hem de tenir davant de tota aquesta? Doncs la moció també en parla. Necessitem desplegar el títol II de la LEC i un macropla d’impuls del català a les escoles.

La moció també pressiona el Govern a ser efectius en aconseguir l’oficialitat del català a la Unió Europea. Efectius vol dir que el Govern de Pedro Sánchez ho sol·liciti i que, en virtut dels pactes entre Esquerra Republicana i el Partit Socialistes, doncs, avancem també en la millora del català a Europa, que és una gran oportunitat de coneixement i de reconeixement per al nostre idioma.

Podríem haver instat també a altres coses el Govern; per exemple, podríem haver dit de modificar de cara als propers pressupostos la previsió de repartiment d’inversions en el PERTE Nueva economía de la lengua, que preveu invertir el 97,3 per cent en projectes de referència en el castellà i només el 2,7 per a projectes en la resta de llengües de l’Estat. Aquest és el plurilingüisme del centralisme madrileny: el noranta-set en contra del 2,7. M’hi referiré en el segon torn sobre les esmenes, però ja agraeixo a tots els grups les esmenes que han fet i les transaccions a les quals hem arribat. Res més, però també res menys.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, consellera... Va ser el president Companys que va dir que totes les causes tenen algú que les defensi, però que Catalunya només ens té a nosaltres. I això amb la llengua és claríssim. La llengua, la diversitat lingüística que s’ha de defensar a nivell universal..., la catalana només té els Països Catalans, que és d’on és pròpia, que és on es parla, i és l’únic lloc des d’on s’ha de defensar.

Per tant, és lògica i benvinguda, aquesta proposta de resolució, tot i que també cal dir que fa més d’un any vam aprovar una moció també per la llengua, que en aquest cas vam impulsar nosaltres, el nostre grup, i algunes de les esmenes que hem aportat i que vostès han acceptat, i que agraeixo que les hagin incorporat, ja formaven part d’aquella moció, i es va aprovar. Però no n’hi ha prou amb que s’aprovi; s’ha de complir, s’ha de tirar endavant.

Jo, en aquest temps d’intervenció que tinc, parlaré de l’única esmena que hem presentat i no ens han acceptat. Les que ens han acceptat i hem transaccionat, benvingudes siguin. Però vostès no ens han acceptat una esmena que el que demanava era afegir un punt que digués: «El Parlament de Catalunya constata la necessitat d’avançar cap a l’aprovació de la Proposició de Llei de modificació de l’article 14 de la Llei 12/2009, de 10 de juliol, d’educació, que es troba actualment en tràmit parlamentari.» I no ens li han volgut afegir, quan vostès saben perfectament que aquell decret llei que vostès van impulsar, que vostès van sumar amb Esquerra, amb el Partit Socialistes i amb el partit dels comuns, aquella llei no atura aquesta ofensiva que fa l’Estat per imposar el vint-i-cinc per cent del castellà a les escoles. No l’atura.

Ahir mateix teníem una notícia: «El Govern fracassa a l'hora d'eliminar el vint-i-cinc per cent de castellà en dues escoles més.» Ja en tenim dues més. En aquest cas, tenim Castelldefels i la Canonja. En tenim dues més, ja en sumen vint-i-vuit. I les que vindran. Perquè, escolti'm, ara aquesta llei, aquest decret llei està aturat al Tribunal Constitucional. Però, quina garantia tenen vostès de que el Tribunal Constitucional no se la carregui? Oi que no hi ha cap garantia de que no se la carregui? Doncs, escolti'm, tenim una altra mesura. Tenim una mesura que vam impulsar nosaltres, que, a més a més, compta amb tota la complicitat del sector dels sindicats, del sector de les famílies, d'entitats. Quin mal fa tramitar paral·lelament aquesta llei, que el que està reclamant és un canvi a la llei d'educació que assegura que la vehicularitat del català és única i que queda establerta? I això no impedeix en absolut que se segueixin fent les classes de castellà i que se segueixi avançant en complir que aquí tothom qui viu aquí i tothom qui hi arriba, d'on hi arriba, pugui accedir a les dues llengües. Perquè, si no hi ha accés a les dues llengües, no hi ha llibertat per escollir amb quina llengua es parla.

I aquí estem parlant de complir amb totes les normes europees i internacionals de la UNESCO i de tothom, que tenim pàgines senceres de declaracions, de cartes europees, de principis, de declaracions universals de drets –n'anem acumulant. No n'hi ha prou. No només complim amb això i fem un pas més per evitar que una llengua minoritzada mori en aquest neoliberalisme lingüístic que s'està carregant la diversitat lingüística al món; no només fem això, sinó que, a més a més, ens assegurem que hi ha una radicalitat democràtica, en fer que ningú –ningú, ningú– que visqui aquí es quedi sense accedir a la llengua catalana, una cosa que ara no està garantida. No ho està amb aquest decret llei que vostès han aprovat i que no atura l'ofensiva de l'Estat, i no ho està si no es fa d'una manera universal, obligatòria i assegurada, que tothom que arriba a aquest país té dret a accedir a la llengua. Una llengua, si no es fa servir, no s'aprèn. Per tant, benvinguda sigui aquesta moció per l'ús social de la llengua. Però, si us plau, no badem, i hem perdut una oportunitat avui amb aquest tema de la llei pel català a les escoles.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Sílvia Romero Galera.

Sílvia Romero Galera

Gràcies, vicepresidenta. Ens trobem davant d'una moció de Junts per Catalunya que té un títol molt ampli, de gran abast, sobre l'ús social del català. Ens planteja un conjunt concret de propostes que, al nostre entendre, tenen un denominador comú, i és que s'estan desenvolupant. Per utilitzar terminologia parlamentària, diríem que tenen certa vocació de control de compliment.

Coincidim, però, que és important reiterar temes, fer-ne un seguiment de prop. Per això votarem a favor de la major part de la moció, malgrat que no hagin acceptat les esmenes que els hem presentat.

Seguint l'ordre de les propostes, demanen celebrar un ple monogràfic sobre el català. En segon lloc, plantegen propostes en el marc del pacte nacional per la llengua, que, com saben, estem treballant. El Departament de Cultura en va donar a conèixer el plantejament inicial i la documentació de base de treball a començaments d'aquest mateix any. Ha seguit un procés participatiu molt ampli, els resultats del qual, doncs, tot just se'ns acaben de posar sobre la taula.

El nostre grup parlamentari treballa en el marc del pacte, conscient que el model de política lingüística necessita una revisió a fons i que aquesta és una tasca col·lectiva necessària per garantir la continuïtat del català dins d'un model plurilingüe, i que cal reforçar la seguretat lingüística de les persones i la sostenibilitat futura de la llengua catalana, sempre dins del marc de cohesió social. Un pacte, un nou consens,

que ha de ser ampli, inclussiu, ajustat al marc estatutari i que permeti desenvolupar aquestes polítiques lingüístiques rigoroses que la moció demana que es defineixin, es calendaritzin i es pressupostin. Però no es pot córrer abans de caminar, i estem caminant. Ara, estarem d'acord, doncs, que quan toqui presentar aquestes propostes es faci i es presentin a aquesta cambra.

En tercer lloc, la moció fa propostes dirigides a l'Estat espanyol. Es refereix a l'ús de la llengua catalana a la Unió Europea. I aquest precisament és un dels acords de la taula de diàleg del 27 de juliol; concretament, l'acord per a la protecció i l'impuls de la llengua catalana, que reafirma el compromís de treball conjunt de l'Estat i la Generalitat en molts punts, com garantir el nivell de coneixement i ús del català, contribuir a l'enfortiment i la millora del model educatiu de Catalunya d'acord amb la legislació vigent i tenint en compte, evidentment, la Llei 8/22, sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües cooficials en l'ensenyament no universitari, que vam aprovar en aquesta cambra. Concretament, respecte del punt que planteja la moció, el Govern espanyol ha instat el president del Parlament Europeu perquè el català sigui llengua d'ús als plens. I ho ha fet presentant una proposta tècnica i financera que ho faci viable.

Pel que fa al punt referent a la publicació del BOE en català, el Govern espanyol es va comprometre perquè l'Agència Estatal del Butlletí Oficial de l'Estat posés en marxa el projecte de traducció de textos legislatius a les llengües cooficials, compromís que es començarà a aplicar el 2023, amb els costos de traducció assumits pel Govern espanyol. D'aquesta manera, es reprendrà una tasca molt important que es va començar l'any 1998 i que havia quedat aturada el 2021 per diferents qüestions.

També volem fer esment d'una esmena de la CUP que han incorporat sobre la llei de l'audiovisual, una llei que va incorporar una esmena d'Esquerra Republicana perquè s'avancés en el desenvolupament de polítiques per afavorir la presència de les llengües oficials reconegudes estatutàriament, així com la seva incorporació en els catàlegs de producció de les grans plataformes de vídeo sota demanda. Per tant, inquieta, doncs, aquest punt que han acceptat de modificar la llei de l'audiovisual. Hauríem de veure en quin sentit i amb quina proposta.

En definitiva, no tenim temps de comentar els altres punts, però sí que agraïm a Junts per Catalunya que hagi posat sobre la taula aquestes qüestions, perquè permeten veure en quin punt de compliment es troben i també permeten comprovar que no ens trobem davant de la situació que Goethe descrivia al final del *Faust*: «Us penseu que avanceu sols i, mireu, resulta que us empenyen», sinó que constatem que estem avançant perquè molts estem empenyent.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula, ara sí, la diputada Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, diputats, diputada, consellera, Plataforma per la Llengua i entitats que ens acompanyen avui. Doncs tenim, per fi, una moció per parlar de l'ús social del català. No és la primera vegada que ho estem fent, però sí que, després de molts mesos on sembla que la batalla pel català està constantment a les aules, com a resposta també als atacs que han rebut la llengua i el model d'immersió lingüística durant els darrers mesos, o fins i tot anys, dona gust poder parlar específicament de l'ús social, que realment és el que es percep com un problema, i això, treure el conflicte i treure el focus de les aules i anar a l'arrel del que volem avançar.

Doncs repassant una miqueta els punts de la moció, sobre el Ple monogràfic hi votarem a favor. Votarem la majoria de punts a favor d'aquesta moció. I en el punt específic del Ple monogràfic sí que ens agradaria fer una excepció i sense menys-

nir en cap moment la capacitat de debat que, evidentment, hem de tenir en aquest Parlament. Sabem que s'està tenint una conversa a nivell de país amb el pacte nacional per la llengua. I, llavors, aquesta és una conversa que ja està engegada, i això no eximeix que en puguem parlar aquí, en aquesta cambra, però sí que, tenint en compte i agafant com a exemple l'últim Ple monogràfic que vam fer, sobre emancipació juvenil, amb un focus en salut mental i habitatge amb les entitats del sector, i veient com estem a dia d'avui en polítiques d'emancipació juvenil i veient que no hem avançat gaire, a vegades les esperances, diguéssim, d'alguna manera baixen en com un ple monogràfic, a part d'aquesta eina del debat, que és rica en si mateixa, ens pot ajudar a avançar.

El que sí que ens pot ajudar a avançar són polítiques específiques. I l'esmena que hem introduït en aquesta moció va en aquest sentit. Nosaltres, en concret i en el punt 2, hem parlat de com millorar l'accés a les formacions de l'aprenentatge del català impulsades pel Govern de la Generalitat, tant al Consorci de Normalització Lingüística com a altres espais, i coordinar amb el món empresarial, el món del treball, aquesta flexibilitat horària per tal d'accedir a aquestes formacions amb l'objectiu d'afavorir la igualtat d'oportunitats.

Aquí fer el focus, sobretot, en aquesta perspectiva que hem dit de..., no és només dir que no has de canviar la llengua o que has d'exigir, sinó també com facilites amb recursos concrets i amb polítiques específiques que vinculin el món del treball, que vinculin les polítiques d'accés a la llengua en les persones i, en aquest cas, amb un focus especial en les persones migrades, sempre amb aquesta perspectiva, que no ens cansarem de dir que la defensa dels drets lingüístics haurà d'anar sempre de la mà amb la lluita i amb la defensa en contra de les desigualtats socials.

Incorporem aquesta perspectiva o no, serà..., perquè sempre es parla que la immersió lingüística crea cohesió social com per art de màgia, però, si tu parles català i no tens un plat a taula, doncs aquí no hi ha cap mena de cohesió social i haurém de treballar en ambdós sentits.

Seguint amb més punts, valorem bé el punt sobre l'oficialitat de la Unió Europea, i pensem que, justament, aquesta oficialitat hauria de ser un dels centres del debat. Sobre el BOE, estaria bé que no només es recuperi allò que hi havia, sinó que volem una versió de les normes en català, que s'actualitzi, que sigui consolidada i amb validesa jurídica.

Aquí, en els punts en què s'insta el Govern de la Generalitat, podríem fer encara més qüestions en termes d'empreses contractistes, subcontractistes pel que fa a l'etiquetatge, etcètera. No hi entraré gaire.

Sí que dir que ens abstindrem al punt 3.a. I el nostre argument és que, evidentment, estem d'acord amb que es necessita i el professorat necessita formació en competències sociolingüístiques, etcètera, però una cosa que també hem defensat és que el model d'immersió lingüística funciona, que el professorat s'ha posat la samarreta per defensar el català i, en tot cas, en el marc del pacte nacional per la llengua ja dirà, el professorat, què necessita i com acompanyem també amb recursos i no només amb exigències.

En definitiva –ja s'acaba el temps–, calen més polítiques, calen més accions específiques, tenir els debats necessaris. Respectem també els espais de debat que s'estan tenint a nivell de país. I, sobretot, no ens cansarem d'instar el Govern que, si no tenim aquesta perspectiva holística i transversal dels drets lingüístics, l'ús social del català no avançarà. En tot cas, seguim treballant i aquí ens hi trobareu per avançar.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Bé; gràcies, vicepresidenta. Conselleres... Saludar també les entitats que avui ens acompanyen. I benvinguda sempre, una moció que segueixi posant el català al centre del debat. De fet, tothom constatem que mai s'havia parlat tant ni tan sovint de la llengua com s'ha fet en els darrers mesos de la present legislatura. I mai s'havia fet tant per la defensa del català com en l'any i mig de govern republicà.

El català és al centre perquè ens preocupa i ens ocupa. Fa només, de fet, un mes i escaig que es va aprovar la moció sobre l'impuls de política lingüística, on es va acordar realitzar un ple monogràfic sobre el català durant el curs legislatiu 22-23, un cop s'hagin establert les bases del pacte nacional per la llengua.

En el debat de política general també aprovàvem la proposta de resolució de Cultura, que deia: «Redactar i signar el pacte nacional per la llengua amb el màxim suport parlamentari, social i institucional, i, posteriorment, convocar un ple monogràfic sobre la llengua al Parlament, redactar el pla pluriennal de política lingüística per establir les línies de treball que es continuaran els propers anys i desenvolupar els acords del pacte nacional per la llengua.»

Per tant, primer 1, després 2 i després 3. El que no podem pretendre és que, després de deu anys d'inacció en la defensa de la llengua, per protegir-la, per fomentar-la, per impulsar-la, es vulgui exigir la feina no feta i, a més a més, posant un accelerador desmesurat a la feina que s'està fent quan toca i com toca. La precipitació posa en perill l'estratègia conjunta, tan necessària en els grans consensos de país.

El que no és de rebut és modificar a cop de moció els acords presos recentment per desvirtuar els acords anteriors. El que sí que és de rebut és respectar els terminis presos i pactats amb tots els agents socials i culturals que hi participen: u, fer el pacte; dos, celebració del Ple monogràfic, i, tres, el pla pluriennal a partir de les conclusions del pacte nacional.

Com es pot tenir a punt el pla si encara s'està pactant i s'està acordant, s'està tancant? Amb quina propietat es pot presentar el pla si no recull la totalitat dels consensos? Manipular calendaris que afecten un pla sistemàtic de recuperació de l'ús social del català és entorpir la seva planificació, és desvirtuar un dels objectius del pla: la participació transversal dels agents experts en llengua i de la ciutadania en general, i perverteix la seva finalitat estratègica.

Pel que fa al punt 5, es compleix la legalitat vigent i s'actua pensant en tots els catalans i les catalanes. És precisament per aquest motiu que defensem aquest sistema educatiu inclusiu i que no discrimina a ningú per motius de llengua.

Per últim, més enllà de l'estratègia estrictament processal enfront de la judicialització de la llengua a l'escola, la preocupació evidentment que és màxima per aquesta davallada de l'ús social del català. I és per això, precisament –precisament–, que el desplegament de les accions derivades del pacte nacional per la llengua ha de corregir i ha de revertir aquesta situació del català.

Per tant, jo els hi diria que no pateixin, que no pateixin gens ni mica, perquè, malgrat la inacció d'aquestes darreres legislatures, ara, que sí que tenim el lideratge, s'actua pel català. I, a més a més, sortim del discurs de que tot va bé, que tot és bonic, que tot és perfecte, perquè ara sí que s'ha fet un estudi, una anàlisi prèvia i rigorosa que ens situa realment en la situació del català.

I aquest Govern ja ha fet molta feina; també el Govern de vostès fins fa poc. Altres exemples de la feina feta: el *hub* audiovisual, l'ampliació de títols en català a les plataformes, el retorn del 3XL i el Super3, adaptat ara als nous temps. Mentre es prepara també el pla pluriennal, ja hi ha hagut plans d'impuls a Educació, a Cultura, a Empresa, a Justícia, a Recerca. Hem arrencat al Govern espanyol un petit avenç, i demanarà per carta l'oficialitat del català al Parlament Europeu, que, per cert, aprofito i celebrem que Junts ara reconegui els èxits de la negociació. El projecte Aina tira endavant, s'està treballant en la llengua de signes catalana, s'ha arrencat també tornar a tenir el BOE en català al Govern espanyol i s'ha ampliat en més de dues

mil places el certificat del C2. Per tant, moltes d'aquestes accions que vostès estan demanant en la moció estan avançades, estan encaminades i estan adoptant un gran rumb.

En definitiva, saben que votarem a favor de la moció. Agrair, evidentment, al diputat les dues transaccions, i seguim insistint que es respectin els terminis del pacte nacional per la llengua per evitar, sobretot, precipitar-nos, per donar la màxima legitimitat a un projecte estratègic de país fonamentat amb el màxim consens. Perquè millorar l'ús social de la llengua només ho aconseguirem si ho fem sempre –sempre– col·lectivament.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Muchas gracias, vicepresidenta. Señores diputados... A Junts solo le mueve en esta moción un inquisitorial afán destructor, persecutorio y estigmatizador contra todo aquel que pretenda utilizar el español en su esfera social, empresarial, tecnológica, en el mundo de la cultura, del ocio, de la asistencia sanitaria, de la asistencia social, de la justicia...

Bien, a los señores de Junts les ha sentado muy mal la publicación de los datos de una encuesta a la juventud en Barcelona, la ciudad de Barcelona, del año 2020, que indica que el uso social del catalán entre los jóvenes barceloneses de quince a treinta y cuatro años ha descendido, ha bajado, del treinta y siete al veintiocho por ciento en cinco años del *procés independentista*. Miren, todos los jóvenes barceloneses entienden el catalán y lo saben hablar. Lo que pasa es que no lo eligen. Esto debería ser lo normal en una sociedad civilizada, bilingüe y libre. Las personas usan el idioma que les da la gana en sus situaciones comunicativas en las que se encuentran. Pero ustedes han puesto el grito en el cielo. Por cierto, no hemos visto mesar sus barbas –arrancarlas– o rasgar sus vestiduras cuando en el Berguedà, por ejemplo, o en el Solsonès, la mayoría de los jóvenes no utilizan el castellano en su uso social.

¡Qué paradoja! Nunca jamás en la historia de Cataluña se había promocionado tanto el catalán como ahora: escuela, prensa, televisión, radio, teatro, música. Todo subvencionado y mayoritariamente en catalán. Cuarenta años de nacionalismo, de jóvenes deslenguados bajo la inmersión lingüística, de proscripción del castellano en las escuelas, en las administraciones; de asociación del catalán con la ideología nacionalista y el poder.

Y, claro, este maniqueísmo tiene dos consecuencias: asociar el español con libertad, y el catalán con imposición. Han convertido el catalán en elemento disgregador de la sociedad, lejos de ser el elemento pilar fundamental en la cohesión social que tanto cacarean ustedes, el resto de grupos separatistas e, incluso, también el PSC. En Barcelona existen profundas desigualdades entre los barrios. Hay barrios ricos y barrios pobres, a pesar de los cuarenta años de inmersión lingüística, de imposición del modelo de monolingüismo en catalán. Por cierto, ante los datos de esta encuesta –recuerdo: el setenta y dos por ciento de los jóvenes barceloneses eligen el castellano en el uso social–, ahora todos ustedes, como representantes del pueblo de Cataluña que son, supongo que respetarán la voluntad del pueblo, ¿no?

Para Junts, la lengua es un instrumento ideológico partidista, no es un vehículo de comunicación ni de convivencia entre las personas que viven en una misma sociedad. La lengua es una estrategia de dominación supremacista que busca el cambio lingüístico de los denominados «los de fuera», por el mero hecho de que tienen como lengua materna el español, a través del adoctrinamiento lingüístico y cultural.

Es que lo manifestó el señor Ten en el pasado Pleno sin ningún tapujo, diciendo: «Sense la llengua no tenim nació. Sense nació no tenim independència.» Qué

pena, qué triste, qué zafio resulta que, en lugar de enorgullecerse porque en Cataluña existan dos lenguas tan bonitas, mayoritarias y oficiales, como el catalán y el español, con un excelente acervo literario fuera de toda duda, Junts opte por destruir el secular bilingüismo aditivo existente en nuestra sociedad. Qué manera de dilapidar nuestra herencia bilingüe personificada en literatos de la magnitud, del calibre, como Bernat Metge, Mateu Adrià, Juan Boscán, el *rector* de Vallfogona, Antoni de Capmany, José Pablo Ballot, Robrenyo i Tort, Piferrer, Sinibaldo de Mas, Martí d'Eixalà, Monlau, Altés i Casals, Jerónimo Pujades, Rubió i Ors, Sol i Padrís, Abdon Terrades, Víctor Balaguer, Pi i Margall, Manuel Angelón, Frederic Soler, Àngel Guimerà, Jacint Verdaguer... Y aquí concluyo la nómina interminable de autores catalanes que, desde el siglo XIV hasta finales del siglo XIX, escribieron indistintamente en catalán y en castellano.

Los que verdaderamente amamos la lengua catalana les exigimos que cancelen absolutamente su obra de ingeniería social, de políticas lingüísticas de imposición salvaje, totalitaria, porque lo que están consiguiendo es convertir el catalán en una lengua antipática.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bona tarda, senyores i senyors diputats. La veritat és que la proposta que ens presenta avui Junts per Catalunya és un resum perfecte del que és aquesta voluntat d'enginyeria social que té el nacionalisme a Catalunya, aquesta voluntat d'erradicar l'espanyol de l'àmbit públic, de l'espai públic de la nostra comunitat i, en definitiva, d'excloure tota manifestació d'espanyolitat o de llengua espanyola en el nostre debat públic i en les nostres vides.

És exactament l'objectiu que comparteixen, precisament, amb l'entitat Plataforma per la Llengua, que avui ens acompanya a la tribuna, a qui saludo des d'aquí, tot i que ho faig amb un retret que crec que és ben merescut. La seva entitat és una entitat que es dedica fonamentalment a generar hispanofòbia, a generar odi a tot el que és espanyol, a generar, en definitiva, la pretensió que Catalunya és una comunitat monolítica, en la qual l'espanyol és una cosa completament aliena.

Entre les seves campanyes n'hi ha algunes com aquella en la qual deien: «A les famílies que parlen català i canten “Cumpleaños feliz”.» Quin drama, senyors i senyores de Plataforma per la Llengua, parlar català, ser una família catalanoparlant, i cantar el «Cumpleaños feliz» a casa. Doncs que sàpiguen, senyors i senyores de Plataforma per la Llengua, que això és la cosa més normal a Catalunya, que és la naturalitat, la vida en convivència, precisament, el bilingüisme que caracteritza la societat catalana.

Entre altres coses, vostès són l'entitat que es dedica a espionar l'idioma que parlen els alumnes a les escoles catalanes, perquè vostès tenen el que es diu exactament «hispanofòbia», volen acabar amb la convivència lingüística a Catalunya.

Una altra campanya que va fer Plataforma per la Llengua, i està molt en la línia del que defensa Junts per Catalunya en la seva moció, és una campanya en la qual vostès, senyors de Plataforma per la Llengua, comparaven el fet de fer una classe universitària en espanyol o en castellà amb el fet d'anar borratxo a classe. Aquesta és la seva visió del bilingüisme, aquesta és la seva visió de la presència de l'espanyol a la nostra societat. Això és, senzillament, hispanofòbia, per no dir coses pitjors.

Realment són vostès una eina que l'única cosa que fa és fer del català una llengua cada dia, per a molts ciutadans de Catalunya, més difícil de sentir com a pròpia. Ara bé, jo els dic una cosa: alguns no estem disposats a cedir la llengua catalana al nacionalisme, al contrari; no estem disposats a entregar una llengua que és de tots,

exactament igual que l'espanyol, als nacionalistes, que el que pretenen és ser una mena de guardians de les essències, que diuen qui és més o menys català en funció de si parlen més o menys la llengua catalana o la llengua espanyola.

Això és el nacionalisme lingüístic que enverina una societat, és el nacionalisme lingüístic que, en definitiva, el que fa és perjudicar sobre manera la llengua que diu defensar. És tot el contrari: vostès no són una plataforma per la llengua, sinó el contrari, una plataforma *contra* la llengua catalana. És exactament el que fan vostès i el que fa Junts per Catalunya quan intenta anorrear tot el que tingui a veure amb l'espanyol a les aules catalanes.

Avui hem conegut la notícia –ahir, de fet; ho deia ara la diputada de la CUP, la senyora Sabater– que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha dit, ha sentenciat que dues escoles, una de Castelldefels i una de la Canonja, han de respectar el vint-i-cinc per cent d'hores lectives en castellà que va dictar en el seu moment el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Doncs bé, ahir vostès, quan van tenir la notícia d'una decisió del TSJC sobre l'antiga Mesa del Parlament i el senyor Torrent, van rompre en un aplaudiment efusiu al TSJC. Jo els animo a aplaudir totes les sentències del TSJC i tornar a aplaudir avui el TSJC per la seva sentència en defensa, precisament, dels drets lingüístics del conjunt dels ciutadans de Catalunya, el vint-i-cinc per cent d'hores lectives en castellà, *com a mínim*, que és el que dicta el TSJC, diguin el que diguin els bunyols jurídics que es treuen del barret partits nacionalistes juntament amb el Partit dels Socialistes de Catalunya.

Però el missatge bàsic que avui els volíem enviar des de Ciutadans és el que els deia abans: no estem disposats a renunciar a la llengua catalana, perquè la llengua catalana és tant nostra com de vostès, és tant dels que ens sentim tan catalans com espanyols com d'aquells que se senten exclusivament catalans i, fins i tot, en molts casos, odien i fan pedagogia de l'odi a Espanya. Per tant, oblidin i descartin la possibilitat que nosaltres renunciem a una de les nostres dues llengües i al nostre patrimoni col·lectiu, al nostre patrimoni sentimental i al nostre patrimoni cultural.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, iniciaba el señor Ten su intervención citando datos de Plataforma per la Llengua. De hecho, están aquí hoy de invitados, así que, bueno, entendemos que es Junts quien presenta la moción, pero ya sabemos quién se la ha dictado, esta entidad paragubernamental regada con millones de euros públicos, que, además, es una entidad que es muy completita –nótese la ironía–: lo mismo te hacen un informe que te montan una campaña de acoso. Vamos, son analistas de día y hostigadores de noche. La verdad es que lo tienen absolutamente todo.

El diputado que me ha precedido ha hablado de algunos de los grandes *hits* de Plataforma per la Llengua. Sí, efectivamente, son esa entidad que se dedicaba a espiar a los niños en los patios de los colegios. Iban al colegio, pues, con la excusa de estar realizando algún tipo de actividad, y, sin embargo, lo que hacían era vigilar en qué lengua se expresaban los niños en el recreo.

Plataforma per la Llengua es esa entidad que también fomenta y pide boicots a aquellos productos que etiquetan en español; es esa entidad que hace también listas negras de empresas; es esa entidad que instiga, como digo, campañas de acoso contra establecimientos y contra trabajadores por atender en castellano. Tienen incluso hasta una web, se llama CatalApp, para que pueda, la gente, denunciar y señalar y acosar, insisto, a trabajadores y a establecimientos.

Plataforma per la Llengua es esa también que redactó la enmienda que presentó Esquerra Republicana a la LOMLOE, a la famosa ley Celaá, para eliminar, para erradicar el castellano para que el español no fuera lengua vehicular.

Plataforma per la Llengua es también esa entidad que utilizó hasta la carta de los Reyes Magos para adoctrinar a los niños, diciendo que también se podía jugar en catalán, como si eso no pasara ya. Están tan obsesionados que hasta se tienen que meter con la carta a los Reyes Magos.

Ustedes también, a raíz de esa enmienda que el Partido Socialista, pues, tan a gusto les admitió en la ley Celaá, aprovecharon para enviar un comunicado al Gobierno de Cataluña, también al balear y al valenciano, para recomendarles que aprovecharan este cambio en la ley, esta supresión del castellano como lengua vehicular, para que intervinieran también en los patios, en los comedores y en las actividades extraescolares. De hecho, tienen ustedes una obsesión bastante enfermiza con los niños.

Ustedes también, por ejemplo, señalaron a aquellos seiscientos enfermeros que vinieron de Andalucía en una situación muy compleja aquí en Cataluña, en plena pandemia. Estos profesionales sanitarios vinieron a descongestionar la sanidad catalana, vinieron a hacernos un favor, hicieron novecientos kilómetros, insisto, para venir a ayudarnos en una situación crítica, y al llegar aquí, pues, se encontraron con el recibimiento de unos fanáticos que les señalaban porque se expresaban en castellano.

Ustedes también tienen, además, un manual; se llama *El catalán también es mío*. Es un manual para nuevos y futuros hablantes del catalán. Así se llama. Y ustedes aquí, por ejemplo, recomiendan a las personas castellanohablantes que se expresen en catalán para que así se les deje de ver como inmigrantes o forasteros. Así es como piensan ustedes de los catalanes castellanohablantes como yo, ¿no?, que somos forasteros. Pues ya les digo que no, bien catalanes, por mucho que a algunos les pese y a algunos les dé rabia.

Ustedes también... La verdad es que la lista da para muchísimo, ¿eh? Ustedes, por ejemplo, también se dedican a asesorar legalmente a los tuiteros que lincharon al niño de Canet. Una auténtica vergüenza –una auténtica vergüenza. Y desde la tribuna ríen contentos y levantan la mano, porque son los autores de esta defensa. Personas que están acusadas de un delito de odio contra un niño de cinco años. Se les tendría que caer la cara de vergüenza.

Y ustedes también hicieron esa campaña publicitaria hispanófoba que comparaba dar clase en español a dar clase estando borracho. Sinceramente, les digo que lo suyo tiene un nombre: ustedes son hispanófobos, son una entidad, insisto, que puede ser tachada de xenófoba, son ultranacionalistas. Y lo peor de todo es que les pagamos todos con nuestro dinero, que ustedes están regados, insisto, con millones de euros tanto de la Generalitat como de la diputación. Sí, señor, los señores del Partido Socialista también subvencionan estas grandes campañas de Plataforma per la Llengua.

Como se pueden imaginar, nosotros vamos a votar en contra de esta moción.
Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Primer de tot, tot el nostre suport a Plataforma per la Llengua (*aplaudiments*) i a la bona feina que fan. Tant de bo una entitat com Plataforma no hagués d'existir; voldria dir que el context nostre és absolutament tot un altre. I em sap greu, aquesta obsessió malaltissa de la bancada d'allà dalt a la dreta amb una entitat que defensa l'ús del català. És que no han entès absolutament res, no han entès... (*Applaudiments.*) No volen entendre absolutament res.

Aprofito per agrair les esmenes de tots els grups, les d'Esquerra Republicana, la CUP, comuns, PSC. En moltes d'aquestes esmenes hem fet transaccions. Em sembla que en la transacció hi ha la forma mínima del consens, i això és bo per a l'idioma, per a la llengua, i per a l'ús social.

Agraeixo... A la CUP li diria que, com vaig dir en aquest faristol, de mà estesa, quan aprovàvem la Llei 8/22, doncs, faré esment d'allò que ens ajunta, més que d'allò que ens separa, que ja sabem que és l'esmena que vostè s'hi ha referit, que és una..., justament és una esmena que no ens ajudaria per al màxim consens. I, per tant, encara nosaltres creiem que hem de treballar sempre en el consens, com hem fet en aquesta moció.

Agraeixo també les esmenes que ha fet el grup republicà o Esquerra Republicana –en moltes d'elles hem fet transaccions–, l'esmena de comuns, que hem fet una transacció molt interessant per augmentar els recursos al consorci i per trobar flexibilitat horària amb el món empresarial de cara a les inscripcions als cursos –això és fonamental. I amb el grup dels socialistes, doncs, les formes i l'actitud i la connexió són absolutament correctes i necessàries i en línia, però creiem que, en l'oficialitat del català a Europa, les servituds que tenen vostès amb el Partit Socialista Obrer Espanyol, doncs, això ens separa. I aquí la nostra fórmula és demanar l'oficialitat del català. I aprofitaria per dir a la diputada Aragonès que el que nosaltres demanem és absolutament caminar, avançar ràpidament cap a l'oficialitat del català, no cap a una altra carta enviada allà que consideri si s'ha de fer això, s'ha de fer alguna altra qüestió.

Res més. Agraeixo que aprovem aquesta moció avui. Joan Fuster –ahir ens hi referíem– segurament defensaria també els Onze de Lleida. Per tant, jo també tinc una referència per als Onze de Lleida.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 23.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sobirania energètica i les seves conseqüències socioeconòmiques

302-00215/13

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és, precisament, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sobirania energètica i les seves conseqüències socioeconòmiques, presentada per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per exposar-la té la paraula el diputat Ramon Tremosa Balcells.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, consellera. Diputades, diputats... En primer lloc, agraiem totes les esmenes presentades; les hem pogut acceptar i transaccionar totes. Per tant, agraeixo el temps i la bona predisposició de tots els diputats –la diputada Paneque i també els diputats Villalbí, Cornellà i Cid– a l'hora de parlar de com accelerem la transició cap a les energies renovables, que urgentment necessitem.

El PSC ens presentava una esmena que demana publicar el pla territorial per implantar les energies renovables. Entenem que fa falta temps per fer aquest pla, per enllestir-lo. Estem d'acord que cal temps, però també sabem que, mentrestant, no ens podem aturar en la implementació del desplegament de les energies renovables que necessitem. Malauradament, Rússia segueix i ens temem que seguirà atacant Ucraïna i que els preus del gas seguiran alts, i això ens ha fet canviar completament el context. Ara estem en un context dramàtic.

Hem acceptat també les esmenes d'Esquerra Republicana i les hem transaccionat. Van en la línia d'accelerar la transició cap a les energies renovables i en la línia de construir, de guanyar, de preparar el consens de país que necessitem. Fixeu-vos-hi: guerra de Rússia contra Ucraïna; s'ha acabat la zona de confort energètica. El preu del gas s'ha multiplicat, i això no s'aturarà. I això, què vol dir? Vol dir que, per exemple, Àsia, quan comenci a exportar productes cap a Europa, ho farà amb un gas més barat que el nostre, i això pot comportar una destrucció massiva al continent europeu de pimes, pimes solvents, que fins ara han resistit la crisi financera, la crisi del covid, pimes solvents de tot Europa, també de Catalunya, que, si no canvien les condicions, en els propers anys tancaran.

Per això, la Comissió Europea ens demana accelerar la transició energètica i implementar les energies renovables a la velocitat de la llum. I, en aquest sentit, per això proposem de fer en els propers tres mesos un debat monogràfic extraordinari sobre com a Catalunya hem de procedir per accelerar aquesta transició energètica.

Ens cal un consens de país com el que té Dinamarca. Allà fa cinquanta anys es van posar d'acord per impulsar l'eòlica, i han anat canviant els governs, però això no ha alterat l'estratègia de país. A Catalunya sabem fer consensos en aquest sentit: els ports de Barcelona i Tarragona, la Fira de Barcelona. En els últims vint anys han passat diferents governs, però hi han hagut consensos sobre com volíem que fos la fira, que fos global, que fos ambiciosa. I els comuns s'han sumat també al Mobile World Congress –per exemple, l'alcalde de Barcelona–, i fantàstic que així sigui. O, per exemple, amb els ports hem dit: «Corredor Mediterrani, trànsits ferroviaris, logística d'alt valor afegit.» I això ha fet que el port de Barcelona i Tarragona siguin líders en alguns àmbits. I canvien els governs, canvien els seus presidents, però no s'altera aquesta ambició i aquesta vocació de lideratge i de fer les coses bé.

També en renovables tenim bones notícies. A Girona hi ha un consens creixent sobre el Parc Tramuntana, sempre que, i sobretot, els beneficis d'aquest parc també recaiguin en els municipis i en la seva gent. De fet, això explica per què a Dinamarca accepten molins a tres quilòmetres de la costa, de les illes o del port de Copenhaguen, perquè se'ls senten seus i se'n fan seus els beneficis. Aquest és un camí per a Catalunya també.

O a Alcarràs, per exemple, que ja han aprovat set dels vuit projectes amb grans parcs fotovoltaics. Això també ha costat d'aconseguir, però hi ha una part d'aquestes línies, per exemple, de Lleida a Albatàrrec, en què l'evacuació es farà de manera soterrada. Això és una bona notícia també. Per tant, hem anat lents, amb moltes dificultats, a poc a poc, però anem millorant, no?

Per tant, tenim aquesta moció que demana accelerar la tramitació administrativa dels projectes renovables a Catalunya. Demanem també un estudi sobre les possibilitats de l'empresa energètica pública de la Generalitat en els àmbits de distribució i generació d'energia. Mirem, per exemple, l'empresa Statkraft, l'empresa pública de Noruega. I, finalment, també demanem al Govern que estudiï el potencial dels pantans catalans, que ja en tenim seixanta-sis; quin potencial tenen pel que fa a les noves centrals reversibles o de bombatge, ja que, per exemple, tenim uns estudis del Col·legi d'Enginyers i de la Cambra de Comerç de Barcelona que ens diuen que aquest potencial està entre els catorze i els setze gigawatts. Doncs el Govern de Catalunya, que estudiï això, a veure quines possibilitats tenim d'avançar en aquest sentit.

Hem de tenir present que a Catalunya no podem tancar les nuclears fins que no tinguem operatives algunes grans centrals hidroelèctriques reversibles de bombatge –de bombeig, també es pot dir, no? Per tant, és hora de que mirem amb atenció el potencial que tenim en aquests pantans catalans. I, si no, doncs la ministra Teresa Ribera ja ens va dir a Barcelona: «Si no genereu electricitat renovable, Espanya imposarà les línies de molt alta tensió.» I, en aquest sentit, encara hi som a temps. I és per tot plegat que els hi demanem suport en aquesta moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, la diputada Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Molt bona tarda, diputats, diputades, consellera. Agrair també la bona disposició del diputat Tremosa a l'hora de treballar aquesta moció. És la primera vegada que hem de, diguéssim, consensuar o negociar un document, i li haig d'agrair, doncs, la bona predisposició en tot moment.

Sobre el primer punt de la moció, he de dir que hem de valorar que la consellera Jordà, a petició pròpia, comparegués a la Comissió d'Acció Climàtica per tal d'explicar o valorar aquest primer any d'implantació del nou decret de renovables. Ja sap vostè –perquè l'hi varem dir– que ens va semblar un balanç escàs per a Catalunya, i per això varem activar, després d'aquesta compareixença, diferents mecanismes que tenim a disposició com a grup parlamentari. Un d'ells, el Ple monogràfic que vostè proposa en aquest punt, i, per tant, el compartim i hi donarem suport, igual que d'altres sol·licituds de noves compareixences per explicar, per exemple, el grau de compliment de la llei del canvi climàtic, que ha estat també objecte d'interpellació en aquesta sessió plenària.

Per què ens fixem ara també en la llei del canvi climàtic? Perquè al final és l'origen, és l'origen dels diferents compromisos que hem adoptat i també perquè va generar un gran consens i ens sembla, doncs, important anar a l'origen d'aquell consens i d'aquells compromisos que ens van fer pioners i que ens havien de fer complir aquests objectius 2030-2050.

I, senyor Tremosa, sense acritud, eh?, perquè ja he dit que hem treballat molt bé, però, de la mateixa manera que hem mostrat perplexitat a vegades per declaracions de membres del Govern d'Esquerra Republicana, no?, com que no havien estat mai aquí i ara just acaben d'arribar i s'ho troben tot per fer i tal, també els hi haig de dir que la seva sortida del Govern no ha estat gradual, ha estat una baixada de cavall bastant contundent.

I en aquest àmbit li haig de dir que celebren que, un any després d'haver votat a favor del Decret 24/2021, que els hi varem dir que no milloraria la implantació de renovables a Catalunya, vinguin a posicions més d'impulsar de manera decidida aquesta implantació a Catalunya, evidentment amb totes les proteccions i aspectes a tenir en compte sobre els entorns no antropitzats. Li diria això i li diria també, doncs, sobre les plantes de valorització energètica. Per tant, celebren que, un any després, ens puguem trobar o espero que ens trobem en aquestes posicions polítiques.

Per què és necessari un debat d'aquestes característiques? Està clar, està claríssim –i ho sap la consellera– que és un tema que ens ha ocupat hores de ple, hores de Comissió d'Acció Climàtica; és un tema clau a nivell socioeconòmic, és estratègic per a Catalunya i alhora és d'un àmbit global. És un tema important, que està situat en l'agenda política catalana, tant que fins i tot el Govern reconeix, no?, que probablement..., no probablement; reconeix que hauríem d'anar a una altra velocitat i que hauríem d'accelerar, perquè no podem permetre l'elevada dependència de Catalunya respecte a les energies fòssils.

Hem presentat mocions, propostes de resolució, ha estat present en dos debats d'orientació política del Govern, i anem debatent temes de manera parcial, no? –biogàs, hidrogen verd, fotovoltaic, eòlica o hidràulica. I, per tant, ens sembla oportú, com li deia, un debat més global. De fet, des del nostre grup parlamentari parlem d'un acord verd per a Catalunya, en el sentit de tenir aquesta mirada global, que els diferents punts d'aquesta moció, doncs, ens sembla que també van en aquesta línia.

Planificació. I en aquest sentit és l'esmena que hem volgut introduir, no?, presentar i aprovar el document de planificació territorial. Crec que ens haguéssim estal-

viat molts debats territorials si aquesta planificació estigués feta –a on, quines, a on. I, malauradament, doncs, veiem com al territori es reproduïen debats que no van en la línia de promoure les energies renovables d'una manera, diguéssim, planificada a tot el territori.

Vostès també apunten els recursos humans suficients per tramitar els projectes. És un aspecte que hi coincidim. Nosaltres ho quantificàvem en setanta-cinc, perquè així ens havia arribat per part de les diferents patronals, però, en qualsevol cas, en genèric ens sembla també correcte.

Homogeneïtzació dels tràmits i regles clares; ens sembla importantíssim. Estem donant missatges diferents des de demarcacions diferents a projectes que són pràcticament calcats. Per tant, és fonamental.

I, certament –per acabar amb aquests segons que em queden–, és interessant explorar una opció d'emmagatzematge d'energia a través de l'aigua. És un dels reptes que tenim, de fet, en energies renovables, no?, la no continuïtat en la generació d'energia. I, per tant, ens sembla interessant explorar aquesta opció. De fet, algú, jo crec que més de caire provocatiu, va dir que els oceans i el mar es podien convertir en grans bateries d'energia. Probablement, no arribarem a aquests límits, però, en tot cas, sí que ens sembla interessant. I, per tant, donarem suport a aquests punts de la moció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Eugeni Villalbí Godes.

Eugeni Villalbí Godes

Vicepresidenta, consellera, diputats, diputades... Senyor Tremosa, vull començar..., moltes vegades això acaba sent una formalitat, però avui l'hi vull fer d'una manera sincera, i més enllaçant amb l'inici de la seva intervenció, en què parlava de consensos, no?

Doncs vull agrair-li tant la intervenció que va fer durant la interpellació com el to que ha mantingut avui, com el text que ens ha presentat, com la predisposició a negociar i acordar. Jo crec que es veia avui en la seva moció una voluntat d'arribar a acords i de buscar aquest consens de país que vostè ens estava reclamant. També li diré –que l'hi vull dir d'una manera especial i amb èmfasi i sense que soni a retret, simplement és una evidència– que no sempre les propostes que ens han vingut del seu grup parlamentari anaven amb aquest to. Per tant, l'hi vull agrair, perquè crec que ha entès la manera de treballar si volem arribar a consensos de país, que és buscar justament els punts que ens uneixen i no aquells punts que ens separen.

I, de fet, ho ha treballat prou bé com perquè el nostre grup parlamentari recolzi tota la moció que vostè ha presentat. I intentaré explicar el perquè en cadascun dels punts.

El primer: quan parlen d'un monogràfic, estem totalment a favor del debat, de la contraposició de models, de la proposta, de la cerca d'acords i d'explicitar també les diferències. Hi han altres grups també que ens han recordat que havien presentat monogràfics al voltant del canvi climàtic i de les polítiques de mitigació; crec que són temes que s'acaben encavalcant. Dependrà dels grups de la cambra i de la pròpia cambra de veure com tot això acaba transformant-se, si en un únic monogràfic, si en dos –s'haurà de veure–, però el debat no és un problema. A favor, a favor d'aquest punt. La consellera es va comprometre a comparèixer després per fer balanç del decret un any després, i durant la mateixa comissió es va comprometre a anar comparèixent anualment per anar-ne fent balanç. Per tant, escolti'm, cap problema en ser transparents, en donar dades i en fer balanç i contraposar models.

El segon punt té diferents apartats –la diputada Paneque també hi feia referència. D'una banda, els recursos humans, els recursos tècnics. Saben que la conselleria ha

fet una aposta per incrementar els recursos tècnics tant a l'Icaen com a la Direcció General del Patrimoni per tramitar els projectes i els estudis d'impacte ambiental. Jo recordava que eren setanta-vuit, els tècnics que vostès, el PSC, apuntaven en aquella moció per al debat de política general, però, bé, és igual, la vam recolzar. I estem a favor d'incrementar i donar més recursos. Creiem que, de fet, és així, amb més recursos i no eliminant tràmits, la forma d'agilitzar la tramitació de tots aquests projectes.

Un altre element és la Proencat, i estem totalment a favor de la publicació. De fet, no sé si la data exacta és finals de novembre o finals de desembre, però estava prevista ja pel departament, la publicació de la Proencat.

Parlaven també dels criteris i de la documentació. Vostès, que han estat també a la conselleria de Territori, saben que això es treballa a la comissió de territori i urbanisme, on s'ha creat ja un grup de treball específic per acordar els criteris d'implementació dels parcs solars fotovoltaics en terrenys i en sòls no urbanitzables. Per tant, és una qüestió que s'està fent. Com també l'esmena que hem aportat per ampliar fins i tot en més àmbits –l'ambiental, l'urbanístic, l'agrícola, el de paisatge i el de patrimoni cultural–, on es fixin clarament en la documentació energètica exigida per als projectes a presentar.

L'esmena del PSC que s'ha incorporat al text, nosaltres la recolzarem. Saben que la planificació per nosaltres sempre ha estat una exigència. De fet, si no hi ha planificació no és perquè la consellera no l'hagi volgut; és perquè quan va arribar a les competències d'Acció Climàtica, no hi era, la planificació. De fet, nosaltres no som els que ho aturem, sinó que nosaltres som els que hem acabat amb els deu anys de paràlisi, nosaltres som els que estem fent la planificació.

En l'àmbit de l'energètica, diputat Tremosa, totalment d'acord. Celebrem que en aquest cas apostin per l'energètica pública. En algun moment no ho teníem del tot clar, si el seu grup parlamentari hi apostava. Però si es tracta de reforçar-la, si es tracta de donar-li més força i més pes, ens hi trobaran. I ens trobaran també en la voluntat de desemmascarar els oligopolis i posar llum, no?, a la foscor d'aquesta..., posar transparència real a les capacitats de la xarxa. Per tant, en aquest sentit, hem presentat una esmena per exigir-ho a qui li pertoca, que és l'Estat.

En l'àmbit de les centrals hidroelèctriques, totalment d'acord, recolzem el punt. Simplement hem volgut posar més èmfasi en les conques internes, que és on la Generalitat té competència, i vostè sap que jo, en altres intervencions des d'aquest mateix faristol, he posat en relleu la importància que l'energia hidroelèctrica té per al futur d'energies renovables al país.

I, ja que en aquest punt vostè parlava de MATs, m'agradaria acabar amb un punt que crec que és per felicitar-nos, i ho voldria posar avui aquí al faristol. I és que avui hem rebut una molt bona notícia, fruit de la tenacitat i el treball constant i compartit. Avui hem rebut una gran notícia, i és que en la negociació dels pressupostos a Madrid el grup d'Esquerra Republicana ha aconseguit aturar la MAT de la Selva. I això és una molt bona notícia, i, sobretot, a qui s'ha de felicitar és a la gent de la comarca de la Selva (*alguns aplaudiments*) i de la plataforma «No a la MAT», que són qui s'han organitzat, qui hi han treballat, qui han lluitat i qui d'una manera tenaç han sigut constants per aconseguir-ho, però també a la resta, des dels municipis a la mateixa conselleria i, per descomptat, a la majoria dels grups polítics d'aquest arc parlamentari, que, en comissió, ens hem posicionat també en contra de la MAT a la Selva. I això, un cop més, com vostè deia al seu inici, buscant el consens, demostra que quan treballem plegats, quan sumem, guanyem i transformem.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, vicepresidenta. *Consellera*, se acerca el invierno más largo de las últimas décadas, con un precio de la luz disparado y la factura del gas por las nubes. En marzo de 2021, los españoles pagábamos un precio medio de 51,99 euros por cada megavatio/hora. En marzo de 2022, la media del megavatio/hora se disparó a los 294,3 euros. A las puertas del invierno, el 9 de noviembre de 2022, hace justo un par de semanas, el precio medio de la luz se situó en 132,52 euros, con picos de hasta 190 euros entre las 19 y las 20 horas.

Señores diputados, ni el covid ni la guerra de Ucrania son los culpables. En 2019, las importaciones de energía se situaron en el setenta y cinco por ciento, consecuencia de las políticas nefastas de depender de la energía de terceros países. El Gobierno socialcomunista y todos ustedes, que se subieron al carro, son los responsables de que hoy España y, por tanto, Cataluña hayan sucumbido al fanatismo climático y a las imposiciones de la agenda suicida 2030.

La crisis energética que hoy sufren los españoles, y, por tanto, los catalanes, tiene solo un culpable: el sanchismo climático. Ese sanchismo climático que ha asumido a pies juntillas el pacto verde europeo, el tratado de París, los objetivos de desarrollo sostenible y el largo etcétera de leyes climáticas y transición energética, que han hipotecado nuestra producción energética y han arruinado a nuestro campo, nuestra industria y a los hogares españoles y, por tanto, catalanes. El sanchismo climático y todos ustedes, que dieron luz verde al plan nacional integrado de energía y clima 2021-2030, asumiendo así los objetivos climáticos acordados en el tratado de París, y ordenando el cierre ordenado y escalonado del parque nuclear nacional. El sanchismo climático y todos ustedes, que se subieron al carro y que aprobaron la Ley 7/2021, de 20 de mayo, de cambio climático y transición energética, que prohíbe la extracción de hidrocarburos, el *fracking* y parte de la actividad minera.

La energía es fundamental para la prosperidad y el bienestar de la sociedad. Por eso VOX es el único partido que se ha opuesto a todas las leyes climáticas y a los objetivos marcados en la agenda 2030, la agenda de la ruina. VOX somos los únicos en apostar por la prolongación de la vida útil de las centrales nucleares, mucho tiempo antes de que Europa nos diera la razón y las recomendara, las reconociera como energía verde, como poco a poco tendrán que acabar reconociendo todos ustedes. De hecho, el diputado Tremosa hoy ya lo ha empezado a hacer.

El sanchismo climático y todos ustedes han renunciado a explotar nuestros recursos, a pesar de que España solo representa el 0,8 por ciento de las emisiones. Han preferido imponer restricciones y arruinar a familias y empresas. Si de verdad queremos una soberanía energética, tiene que ser nacional, y debemos contemplar cualquier fuente de energía, como la térmica, cuando sea necesario, todas las renovables –todas las renovables–, la nuclear, el hidrógeno, que, como todos ustedes saben, la carrera entre los distintos países para situarse como referentes en esta materia ha comenzado, y España tiene que ser ese referente.

También proponemos extender el sistema de centrales hidroeléctricas de bombeo o reversibles para que el agua sirva como una gran batería eléctrica, de tal manera que la libere para generar energía cuando haya demanda, y se reutilice mediante el bombeo a cotas altas cuando haya exceso de energía en el sistema, con el objetivo de reutilizarla cuando vuelva a ser necesaria.

Es hora de preguntar a los españoles si quieren seguir pagando las facturas más elevadas de la historia y dependiendo de terceros países, o prefieren que España sea soberana energéticamente, explotando todos sus recursos. Si de verdad quieren solucionar los problemas reales, preguntemos a los españoles, como proponemos en nuestro programa «España decide», y verán que nos dan la razón. Tenemos y debemos de recuperar nuestra soberanía.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, consellera... Com saben, uns quants d'aquests punts els votarem a favor, i en els que no votarem a favor vam decidir no presentar esmenes, perquè realment el conflicte que tenim o el problema que tenim amb la seva moció és una qüestió, al final, de model, i molt difícilment en una..., per molt que presentéssim esmenes, arribaríem a un acord.

I per això, doncs, els hi llegiré una frase del nou llibre del científic Antonio Turiel, el *Sense energia*, que deixa molt clar una mica el que en pensem nosaltres: «Aquestes megainstallacions no són només grandioses per la mida i l'extensió dels dispositius, sinó també per la necessitat d'infraestructures auxiliars –línies d'evacuació d'electricitat, subestacions transformadores, noves esteses d'alta tensió–, que també impacten i ocupen una part important del territori. L'interès de crear sistemes tan massius té molt a veure amb una frase que es repeteix empipadorament: “L'energia que necessitem.” En realitat, el que vol dir aquesta frase és: “L'energia que es necessita per mantenir l'actual sistema econòmic social sense fer-hi cap canvi.”»

I és aquí on nosaltres topem. Podem comprar, doncs, fer aquests estudis d'aquestes centrals de bombeig o reversibles; ens sembla molt bé estudiar aquesta possibilitat. També ens sembla molt bé fer el Ple monogràfic, recordant també que fa poc vam presentar, amb altres grups parlamentaris, la necessitat també de fer un ple monogràfic sobre canvi climàtic. De fet, s'hauria de fer abans que finalitzi l'any, tal com deia el Decret 16/2019 o una moció que es va aprovar el mes de juliol en aquest..., un dels acords que es va aprovar d'una moció de la CUP de fer aquest Ple abans de finalitzar l'any. No sé si podríem entendre que un va lligat amb l'altre, perquè vostès ens parlen de la transició cap a les energies renovables, i tot això té molt a veure amb el canvi climàtic. Potser una opció perquè es pugui fer realment seria, doncs, ajuntar aquests plens. Però els hi votarem a favor, perquè sí que pensem que parlar-ne i que cadascú exposi els seus plantejaments sempre és bo.

També el punt de l'energètica pública. Em sembla perfecte que es compari, doncs, amb altres energètiques de la resta d'Europa. I, evidentment, l'esmena que els hi presenta el PSC també la votarem a favor, perquè saben perfectament la nostra posició en aquest tema. Nosaltres també som els que pensem que si fa un any i mig, quan va començar aquesta legislatura, aquest Plater, aquest pla territorial per a la implantació d'energies renovables, ens l'haguéssim trobat fet, no tindríem tots aquests conflictes amb el territori. Sí que tindríem el conflicte de model, perquè vostès defensen el mateix model que ara, de continuar creixent desmesuradament i continuar creixent a costa de fomentar les desigualtats, les desigualtats aquí, però també entre el nord i el sud global, que, si ja són unes desigualtats molt grans, amb el model continuista del creixement del sistema capitalista, aquestes desigualtats continuaran ampliant-se entre nord i sud i també entre la pròpia població, com ja fa anys que està passant aquí a Catalunya i a molts països europeus.

Nosaltres pensem que aquesta crisi climàtica, aquesta emergència climàtica que vivim, aquesta transició energètica que hem de fer, ens dona l'oportunitat de començar a debatre aquest postcreixement, aquesta nova etapa que se'ns obre, una etapa que la podem fer d'una manera diferent, on no cal que el que prevalgui sigui el PIB, el benefici ni l'IBEX 35, sinó que podem fer una nova etapa, la del postcreixement, on es miri..., doncs la qualitat de vida de la gent sigui un dels valors amb què puguem comptar com a societat, la distribució del treball, la distribució de la riquesa, que ningú..., que tots els serveis públics estiguin ben equipats i amb una bona dotació pressupostària.

I ara estem en aquest moment de poder planificar aquest postcreixement. I, si no ho fem i continuem fent veure com si res i planifiquem aquí una transició exactament igual que l'actual, això ens porta a l'abisme, ens porta a la desigualtat i ens porta, doncs, a continuar aquest sistema capitalista que està en fallida i que només està empobrint la majoria de la població mundial.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Moltes gràcies. Primer, agrair també la voluntat del senyor Tremosa d'interessar-se per la possibilitat de teixir consensos. Jo crec que està bé que arribem a consensos en aquest tema després de molts anys de divergències. També, al final, jo crec que podem constatar –suposo que ja per fi– que a Catalunya hem perdut una dècada en el desplegament de les energies renovables.

Vostè deia: «Alguns se sumen...» Bé, no ho sé, això del canvi climàtic no ha començat ara amb la guerra d'Ucraïna. De fet, això de la COP i la necessitat de descarbonitzar l'economia i abandonar els combustibles fòssils ja fa anys que alguns i algunes ho defensem. Sembla ser que alguns han tingut recentment algunes epifanies. Però també constatem que hi ha hagut consellers i conselleres de la Generalitat que passaran a la història per haver aconseguit la gran xifra de desplegar durant el seu mandat zero watts d'energia eòlica a Catalunya. I això és una realitat i és la constatació d'un fet i que val la pena que en parlem, quan Catalunya –jo hi estic d'acord– pot ser una potència energètica.

Catalunya ha decidit, per exemple, durant aquests deu anys, regalar la seva sobirania energètica a l'Aragó. Hem decidit que nosaltres no volíem ser sobirans, que no volíem sobirania energètica i que, per tant, nosaltres volíem dependre energèticament de l'Aragó. Jo també crec que també ho fiàvem, o alguns ho han fiat molt, a la continuïtat de les energies nuclears, i aquest jo crec que també és un tema que en podríem parlar, no?

I jo també crec que cal una mirada global. Jo crec que la moció, no?, en termes generals està bé; nosaltres hi donarem suport. Hem de prendre mesures per avançar en descarbonitzar l'economia, per avançar en energies renovables. Però també crec que cal una mirada global, perquè si l'objectiu –i vostè en parla en la moció– és el que suposa no només el preu..., perquè jo estic d'acord que ara se'ns ha disparat o s'ha disparat el preu de les energies fòssils, però les energies fòssils també tenen un problema fonamental, que és l'emissió de CO₂ i, per tant, també provoquen l'emergència climàtica. Crec que tots som conscients dels impactes que tenen quan ens hem menjat les castanyes a la festa de la castanyera, l'1 de novembre, a trenta graus, no? Per tant, crec que és una realitat.

Però, clar, algú també..., ho deia la diputada Paneque: cal tindre una mirada global, no?, a l'hora de descarbonitzar l'economia. Bé, també podríem parlar..., segurament donava per a un altre tema, però podríem ser també..., una mirada global vol dir una mirada coherent. I, clar, amb una mà s'aposta per les energies renovables i amb l'altra s'aposta per ampliar l'aeroport del Prat, que és emetre més CO₂; amb una mà es diu que no fem prou en energies renovables, i es volen gastar 80 o 90 milions ampliant els carrils de l'AP-7; amb una mà es diu que hem d'apostar per descarbonitzar l'economia, i amb l'altra mà volen ampliar i acabar la B-40. Que ja sé que, en això, Junts per Catalunya i PSC i PSC i Junts per Catalunya, *tanto monta, monta tanto*.

Però, en tot cas, jo crec que cal una visió coherent, una visió global de si realment l'objectiu fonamental..., i jo amb això hi estic d'acord. És a dir, l'objectiu d'aquesta dècada a Catalunya ha de ser descarbonitzar la nostra economia, i això és possible fer-ho electrificant la mobilitat, apostant per les energies renovables. Perquè, evi-

dentment, si vostès plantegen com a objectiu l'hidrogen verd, l'hidrogen verd –i ho parlava l'altre dia la consellera– no es pot fer sense energies renovables, però es pot fer amb MATs, des de l'Aragó, també, una altra vegada més, externalitzant la nostra sobirania energètica.

Jo crec que hem d'accelerar; jo crec que amb això hi estem tots i totes d'acord. Jo..., i també l'hi he dit a la consellera: els objectius de producció d'energia renovable per al 2030 són de mínims; aquests dotze mil megawatts són de mínims, i jo tinc dubtes que hi arribem. Aquests cinc mil megawatts en fotovoltaica i els cinc mil en eòlica crec que és difícil que hi arribem, i hem de veure com encarem aquesta necessitat, perquè és imprescindible.

Jo crec que aquí, no?, també segurament tenim matisos en el model, tenim diferències en el model. Òbviament, l'autoconsum és fonamental; les comunitats energètiques són fonamentals. Però nosaltres també creiem que cal lideratge públic, cal planificació ecològica i cal planificació energètica, que és el que no ha tingut el Govern de la Generalitat durant aquests deu anys. Perquè també cal reequilibri territorial. Perquè tots sabem que l'energia eòlica avui està concentrada en tres comarques de Catalunya. I, per tant, cal repartir, evidentment, el desplegament de les renovables a Catalunya, i nosaltres creiem que cal fer un salt –i ho estem plantejant també en els pressupostos de l'any 2023–, començant per utilitzar tot el sòl disponible a nivell urbà per implementar energia fotovoltaica.

Per tant, no?, vostès ens deien: «Benvinguts, determinats consensos.» Molt bé, senyor Tremosa, benvingut, el consens de l'energia renovable.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Joan García González.

Joan García González

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Bé, agrair al senyor Tremosa tornar a portar aquest debat pràcticament inacabable sobre les diferents, diguéssim, produccions energètiques a Catalunya.

Vostès, a la seva moció, de fet, començaven parlant de la crisi o de per què tenim aquest problema, diguéssim, de producció energètica o aquest dèficit de producció energètica alternativa a Catalunya. I ho basaven tot..., i, de fet, la crisi l'acaben basant tota en aquesta invasió russa d'Ucraïna. I ens parlen, doncs, que, a partir d'aquest moment, la pujada de preus, l'increment de les despeses energètiques, sobretot de combustibles fòssils, ens han portat a una crisi empresarial, del nostre teixit empresarial, però no només empresarial, sinó també aquestes afectacions que tenen en les famílies, en les classes mitjanes i treballadores de Catalunya. Però no és del tot cert.

Al final, vostès parlen moltes vegades de que hi ha una sèrie de motivacions molt concretes que ens porten a una crisi, però és que abans, durant molts anys, no s'ha fet absolutament res. S'hauria d'haver planificat, doncs, la producció d'energies renovables durant una sèrie d'anys, perquè, quan arriben aquestes crisis, s'hi pugui donar una resposta adequada.

I aquí sí que els hi he de donar..., o almenys s'ha de lloar la sinceritat de la consellera Jordà, en aquest cas, que ho ha acceptat i que, de fet, vostè ha dit diverses vegades que és cert, que no s'han fet polítiques abans de la seva arribada. També és veritat que era el seu partit, el que estava governant, per tant... Però, bé, és de lloar, doncs, que es digui això. I, segurament, hem de fer un debat, o començar a fer un debat, sobre com volem establir aquesta urgència energètica a Catalunya.

Jo crec que hi ha... Vostè parlava de consens. Hi ha un cert consens, i crec que el consens que trobem en aquesta moció..., i que nosaltres bàsicament no la votarem en contra, que és una mica difícil d'entendre, però bàsicament no la votarem en contra perquè creiem o volem trobar aquesta fórmula per construir aquest consens. Aquesta situació que vostès estan definint, per nosaltres..., començant..., parlant, per

exemple, d'aquest Ple monogràfic. Bé, parlem-ne, tornem a fer un debat sobre energia. Però crec que ha passat el temps, i en altres parts d'Espanya i d'Europa, doncs, ja ha passat el temps del debat, ja ha passat el temps de la planificació. Hem d'actuar i hem d'exercir, diguéssim, la nostra capacitat per prendre decisions, i ens hem de decidir. I això ho ha de fer també el Govern.

I no podem estar parlant, per un costat, de que volem energies renovables i, per un altre costat, també intentant fer equilibris amb grups o partits que, entre d'altres coses, doncs, no volen, per exemple, grans projectes de renovables a Catalunya o que parlen de reequilibrar el territori com si el sol –no ens hem d'enganyar– on es pot plantificar o podríem planificar i construir aquestes centrals renovables fos igual de car a l'àrea metropolitana que a altres àrees de Catalunya. I la veritat..., i aquesta és la veritat, i aquesta és la realitat amb la que ens trobem.

Per tant, ens hem decidir. Nosaltres creiem que aquest Ple monogràfic, tot i que no és la millor fórmula de plantejar-ho..., doncs endavant, fem-lo. No creiem que hi hagi d'haver cap problema. Però decidim-nos i comencem a treballar. I crec que la seva proposta de transformació d'aquestes hidroelèctriques en hidroelèctriques reversibles –l'hi diré– és una bona idea, certament. No sé si els estudis i les seves, diguéssim, fixacions o els objectius de generació són realment com per suplir l'energia nuclear. Jo crec que no, almenys no abans del 2030. I segurament haurem de plantejar-nos seriosament que la vida de les nuclears continuï implementant-se més enllà del 2030, que és un tema que algun dia també s'haurà de parlar, i està bé que ho parlem en aquest Ple monogràfic. Però jo crec que en aquest punt ens hem de plegar a la seva proposta, i crec que sí que hi donarem suport.

Però hem de parlar d'un *mix* energètic més apropiat, i hem de parlar... Vostè parlava a la seva interpellació –i crec que ho va fer correctament– també del problema de l'aigua. Està molt bé. Parlem de les hidroelèctriques, però les hidroelèctriques requereixen aigua. I jo pràcticament també els proposaria i crec que estaria molt bé que tinguéssim un ple monogràfic sobre l'aigua –sobre l'aigua– en aquest Parlament. Crec que és important que parlem d'això, perquè haurem de planificar els problemes que tindrem els pròxims anys i evitarem d'aquesta forma el que estem fent ara: trobar-nos amb un problema amb les energètiques perquè no hem planificat adequadament abans. I el Parlament, de fet, ha d'estar crec que per a això. Per tant, per mi endavant.

Algunes de les propostes que vostès plantegen les votarem a favor. Però bàsicament, tot i que n'hi ha algunes que ja els hi he dit, com per exemple la creació d'aquesta pública, doncs, crec que en cap... (*Pausa.*) I acabo –acabo–, no es preocupi. Acabo. D'acord. Ja sé que volen marxar, però jo acabo, no hi ha cap problema. (*Remor de veus i rialles.*) Simplement..., no es preocupi –no es preocupi. Diputats, diputades... Diputats, diputades, acabo aquí.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. En aras de compensar el tiempo que excedió el diputado anterior, yo voy a ser muy breve. También agradecer la buena predisposición del diputado Tremosa, en este caso, pues, para intentar llegar a un acuerdo lo más amplio posible con esta moción. Vaya por delante que nosotros vamos a dar apoyo prácticamente a la totalidad de la moción, a excepción del punto de la energética pública, porque no es nuestro modelo. Pero insisto en que en el resto sí.

Y es cierto que parece que hay una apuesta por las renovables, pero..., y lo denunciamos hace unos días también en la propia sesión de control, en la pregunta al presidente, que nos parece que es una apuesta que a veces se queda simplemente en eso, en el anuncio, o que hay una intención, pero detrás no hay una acción. Y lo que vemos es que hay un bloqueo por parte del Govern, por parte también de algunos ayuntamientos, que, por cierto, son de su partido, señor Tremosa, y, por tanto, quizá

hay que trasladarles también esta apuesta por las renovables que hoy ustedes han escenificado en este Parlamento. Creo que hay demasiada burocracia, proyectos que se quedan en un cajón durante años mientras en otras comunidades autónomas, pues, van como un tiro en este sentido. Y, por tanto, no nos lo podemos permitir; demasiados trámites. Incluso se han tenido que iniciar de nuevo, reiniciar proyectos por el cambio, también, normativo. E insisto en que, si realmente queremos hacer esta apuesta por las renovables, evidentemente tenemos que avanzar en este sentido.

Y, simplemente, para dar un dato que ejemplifica muy bien esto que estoy explicando: del 2009 al 2019 en Cataluña únicamente se instaló un solo molino de viento. Y creo, insisto en que este dato, pues, ilustra a la perfección esta situación de bloqueo de la que le hablamos.

A nosotros esta situación nos preocupa. Insisto, incluso lo trajimos aquí en sesión de control hace apenas unas semanas. También, por ejemplo, la patronal catalana, Foment del Treball, se ha manifestado al respecto; también Pimec. Les hicieron llegar, al Govern de la Generalitat, un manifiesto en este sentido. Y, por tanto, es imprescindible que nos pongamos las pilas, porque, además, es que, insisto, nos estamos quedando atrás, no solo en comparación con otras comunidades autónomas, sino también en el conjunto de Europa.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. Totalmente de acuerdo, ¿eh? Totalmente de acuerdo con que los catalanes necesitamos un debate sensato sobre la gestión de la energía. Hay que hablar de todo, no solo de lo que gusta, sino también de lo que no gusta. Es lo que están haciendo casi todos los países de Europa. Están afrontando debates que no estaban en la agenda política, pero por la cuestión de necesidad lo están abordando. Hablan del *fracking*, hablan de la energía nuclear.

Aquí en Cataluña debemos de hablar de por qué estamos a la cola de España en renovables; por qué tenemos la mayor fiscalidad verde, cuestión que implica un aumento indirecto de precios de la energía también; por qué no hay ayudas directas a las familias ante este encarecimiento notable de los precios, ayudas de calado, ayudas representativas, ayudas dignas de mención, y si son o no creíbles estos calendarios que leo de descarbonización, que no se los cree absolutamente nadie, ¿no? Al final, en fin, todo el mundo sabe que nos estamos haciendo trampas al solitario y que se pueden hacer mucho mejor las cosas. O sea, sí a ese debate. Creo que es razonable, es sensato, pero se tiene que hacer sin dogmatismo.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Ramon Tremosa Balcells.

Ramon Tremosa Balcells

Bé; moltes gràcies, vicepresidenta. Pel que fa al to, mirin, jo vaig ser deu anys diputat al Parlament Europeu, i allà el diputat més eficaç era el que aconseguia que més i més grups li votessin les seves esmenes. Vinc d'aquella tradició. També és veritat que el Parlament Europeu no és un parlament d'instància última i que, per tant, els debats de guant blanc eren més factibles. En els parlaments nacionals tothom reconeixia que hi havia més combat, perquè és on hi ha la fiscalitat, l'oposició al Govern, etcètera. Però, bé, jo vinc d'aquesta tradició, per al que és bo i per al que no és tan bo, no?

Després, pel que fa a l'energètica pública, si vostès llegeixen els clàssics del liberalisme, per exemple, Hayek en el seu *Camí de servitud*, és molt interessant veure

fins a quin punt reclama molts serveis públics mínims, sense els quals el mercat no pot desplegar la seva capacitat de creació de riquesa. És interessant; és un llibret escrit fa setanta anys, però allà parla d'ensenyament públic, sanitat pública, formació, seguretat pública, sense els quals no hi ha mercat possible.

I, en aquest sentit, jo, per exemple, com a conseller d'Empresa, que hi vaig ser pocs mesos, estic molt content d'haver pogut nacionalitzar l'estació de Boí Taüll, com a ribagorçà que soc. I penso que vam fer un gran servei a la comarca. I una estació que serà també d'estiu, d'activitats durant tot l'any. I això forma part del que entenem com a reequilibri territorial.

I una altra cosa. Hi ha dos tipus de catalans, a parer meu: els que han passat la Panadella i els que no. (*Rialles.*) Per tant, convido la Comissió d'Acció Climàtica que visiti, per exemple, a l'Alta Ribagorça, la central reversible de Moralets, que fa trenta-cinc anys que funciona. (*Veus de fons.*) Bé, jo vinc del barri de Gràcia, eh? Vostè parlava de la Diagonal; jo soc del barri de Gràcia.

Bé, en tot cas, aquí sí que tenim el gran potencial: Catalunya pot –pot– recuperar molt de temps i posar lideratge en les centrals hidroelèctriques reversibles. L'aigua d'una central reversible, com diu l'enginyer ribagorçà Antoni Tahull, és eterna. És a dir, no se'n consumeix ni una gota, puja i baixa, puja i baixa. Ara que tenim 1.000 milions d'arbres i que la massa forestal creix un dos per cent cada any, l'aigua de la pluja la xuclen els arbres i arriba menys als rius i als pantans. Doncs les centrals reversibles també ens ajudaran a que la hidroelèctrica no sigui *one shot*, que només baixi una vegada, es generi energia i marxi, sinó a reutilitzar-la infinites vegades.

Moltes gràcies. I voteu, si us plau, la moció.

(*Rialles i aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Un cop hem acabat el debat, ara sí, podrem votar les mocions que s'han substantiat aquesta tarda, que són els punts 21, 22 i 23.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures previstes per a reduir o suprimir l'impost sobre la renda de les persones físiques i l'impost sobre successions i donacions (continuació)

302-00210/13

Comencem pel vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures previstes per reduir o suprimir l'impost sobre la renda de les persones físiques i l'impost sobre successions i donacions.

Començarem votant el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat amb 10 vots a favor, 113 en contra i 1 abstenció.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt també ha estat rebutjat per 19 vots a favor, 105 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ús social del català (continuació)

302-00214/13

Votem ara el punt 22, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ús social del català.

Comencem votant els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats amb 106 vots a favor, 12 en contra i 6 abstencions.

Votem ara els punts 3.a i 4.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats amb 68 vots a favor, 19 en contra i 37 abstencions.

Votem ara els punts 3.b, 3.c i 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats amb 77 vots a favor, 18 en contra i 29 abstencions.

Votem ara el punt 4.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat amb 106 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 4.b.

Comença la votació.

Aquest punt també ha estat aprovat amb 112 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sobirania energètica i les seves conseqüències socioeconòmiques (continuació)

302-00215/13

Passem ara a la votació del punt 23 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sobirania energètica i les seves conseqüències socioeconòmiques.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat amb 107 vots a favor, 10 en contra i 7 abstencions.

Votem ara el punt 2.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat amb 106 vots a favor, 17 en contra i 1 abstenció.

Votem ara el punt 2.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat amb 107 vots a favor, 10 en contra i 7 abstencions.

Votem ara el punt 2.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat amb 106 vots a favor, 17 en contra, cap abstenció i una persona que no ha votat.

Votem ara el punt 2.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat amb 77 vots a favor, 18 en contra i 29 abstencions.

Votem ara el punt 2.e.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat amb 107 vots a favor, 10 en contra i 7 abstencions.

Votem ara el punt 2.f.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat amb 114 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Hem acabat les votacions.

Per tant, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i dos minuts.